

Ki - duong

vượt sóng

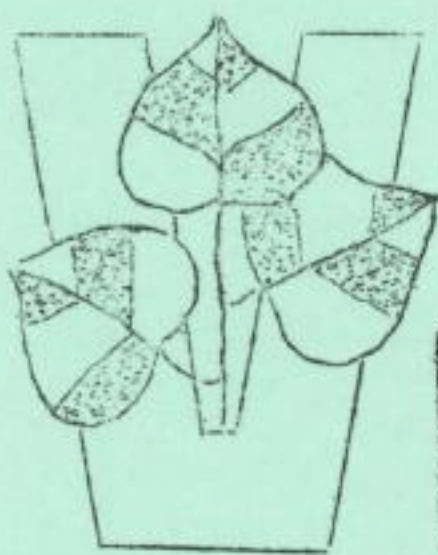
HỘI THÂN HỮU NGƯỜI VIỆT TỰ DO . NAUY

DEN FRIE VIETNAMESISKE VENSKAPS FORENING I NORGE .

nguyệt san . thông tin . liên lạc . văn nghệ . bộ mới . số 2 . 8.1980

VƯỢT SÔNG

CƠ QUAN NGÔN LUẬN HỘI THÂN HỮU NGƯỜI VIỆT TỰ DO
tại NA UY

NGUYỆT SAN THÔNG TIN - LIÊN LẠC - VĂN NGHỆ

ĐỊA CHỈ LIÊN LẠC

*Ban Chấp Hành
Trung Ương (và Chi
Hội Vùng Đông Na Uy)

PHI NGỌC HẢI
43II Sognvn 85
Oslo 8
NORGE

*Chi Hội BERGEN
DƯƠNG KIÊN
Strimmelen 4
5030 Landås
NORGE

*Chi Hội
Kristiansand

CHU NGỌC THỦY
Slettheiveien 55-3E
4620 Vagsbygd
NORGE

*Chi Hội Trondheim
TRẦN SÁU
Rostengrenda 24I
708I Sjøthaugen
NORGE

* Số 2 -tháng 7.1980
* Viết về 'TUỔI TRẺ
VIỆT NAM tại HẢI NGOẠI'

-()-

TRONG SỐ NÀY

VĂN XUÔI

- lá thư ban chấp hành trung ương
- đặt vấn đề với tuổi trẻ việt nam tại hải ngoại
- uất hận
- thư gửi cho người em tuổi trẻ
- tuổi trẻ chúng ta đã làm được gì cho quê hương
- thư gửi người con gái đảo kra
- những máu vụn
- một chuyến pháp du
- những ngày mưa cũ
- tôi yêu nước tôi
- đồng kịch
- cười

DƯƠNG THỨ LANG
HOÀI MỸ
NGUYỄN PHÙ SA

ANH KHÔI
TRÂM sàigòn
HẢI GIAO
PHI NGỌC HẢI
NGY
BÌNH BA
THẠCH THỦ
thị MỆT

VĂN VĂN

-những bài thơ của DƯƠNG KIÊN * ĐANG TRÌNH *
H.H.T * T.V.SÁNG.

trang TUỔI HỒNG

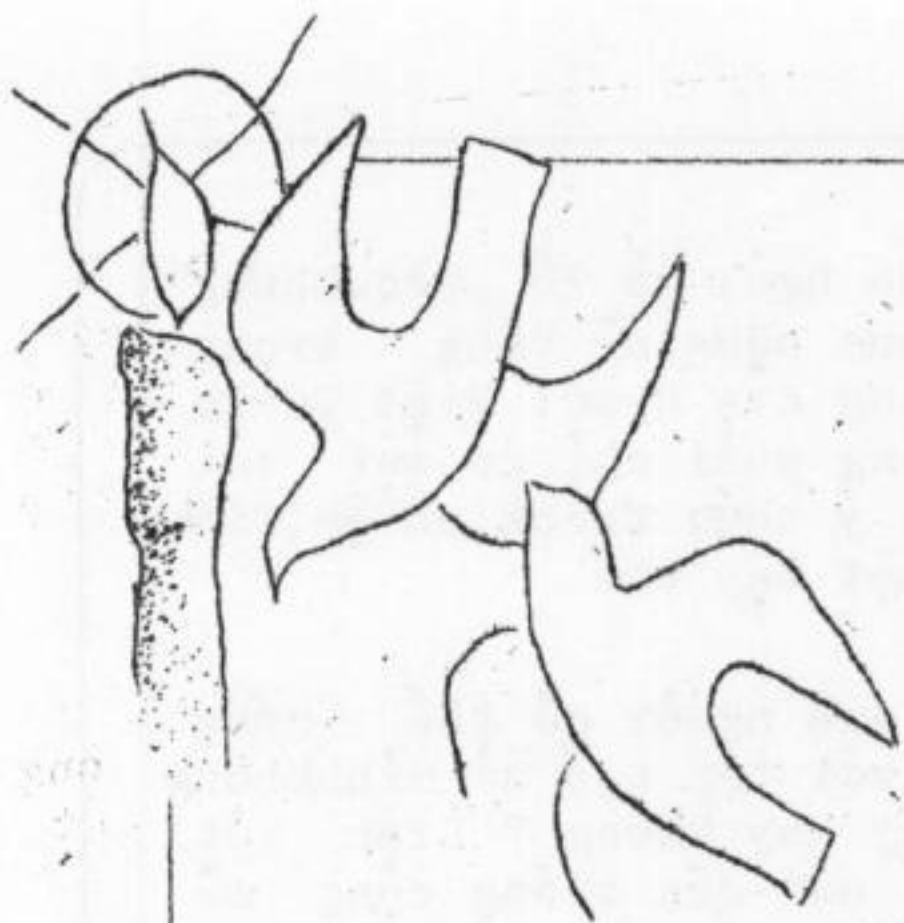
-phụ trách : chị HUYỀN * với sự góp mặt của SÓC
NÂU * HOÀI HƯƠNG * VŨ HOÀI.

TIN TỨC -LIÊN LẠC

thư từ, bài vở
cho VƯỢT SÔNG :
xin đề :
ĐÀO QUANG MỸ

Olsvikåsen 138
507ILoddefjord

NORGE

LÀ THU BAN CHẤP HÀNH TRUNG - ƯƠNG

Tiếp theo phiên họp ngày 30.5.1980 tại Na Uy chính thức thành lập HỘI THÂN HỮU NGƯỜI VIỆT TỰ DO tại NA UY, chiếu điều lệ Ban Chấp Hành các Chi Hội đã đề cử thành viên tham gia Ban Chấp Hành Trung Ương và Ban Chấp Hành Trung Ương đã tự phân nhiệm.

Sau đây là thành phần Ban Chấp Hành Trung Ương HỘI THÂN HỮU NGƯỜI VIỆT TỰ DO TẠI NA - UY nhiệm kỳ 1980 :

- .Hội Trưởng : LHI NGỌC HẢI (Vùng Đông Na Uy)
- .Hội Phó Nội Vụ : TRẦN SÁU (Trondheim)
- .Hội Phó Ngoại Vụ : CHU NGỌC THỦY (Kristiansand)
- .Tổng Thư Ký : DƯƠNG KIỀN (Bergen)
- .Ủy Viên Thông Tin-Văn Hóa : ĐÀO QUANG MỸ (Bergen)
- .Ủy Viên Tài Chánh : LÊ VĂN VINH (Vùng Đông Na Uy)
- .Ủy Viên Phối Hợp Hoạt Động Văn Nghệ-Thể Thao :
MẠNH NGỌC TÙNG (Trondheim)
- .Ủy Viên Xã Hội : NGUYỄN XUÂN HÙNG (Kristiansand)

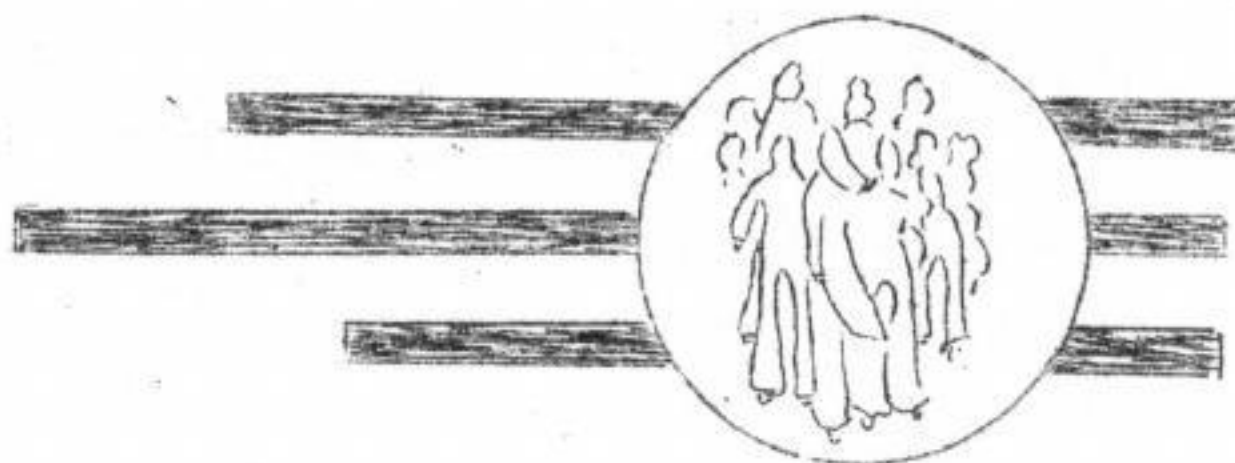
Tôn chỉ mục đích của Hội đã được quy định minh bạch trong Điều Lệ. Nhiệm vụ của Ban Chấp Hành Trung Ương đã được quy định. Hoạt động của Ban Chấp Hành trong tương lai sẽ minh chứng sự hình thành một Hội Thân Hữu duy nhất của Người Việt Tự Do tại Na Uy là vì quyền lợi cá nhân, địa phương, phe nhóm hay và quyền lợi và uy tín của toàn thể Người Việt Tự Do tại Na Uy ? Trong quá khứ miền Nam Việt Nam đã vì quyền lợi cá nhân, địa phương, phe nhóm... mà rơi vào tay cộng sản, bài học đắt giá ấy có khiến người Việt ngồi lại với nhau trong tinh thần 'tất cả vì tập thể' hay chưa ?

Trọng trách của Ban Chấp Hành Trung Ương thật nặng nề : đại diện cộng đồng Người Việt Tự Do tại Na Uy đối với chính quyền và nhân dân Na Uy, sát cánh cùng các tổ chức của Người Việt Tự Do trên thế

giới cùng chung lý tưởng đấu tranh cho ngày về Tổ quốc. Nhưng trọng trách của Ban Chấp Hành cũng chưa nặng nề bằng trọng trách của bà con hội viên hay nói chung của Người Việt Tự Do tại Na Uy. Uy tín của một tập thể không phải chỉ do một vài cá nhân có thể gây dựng được mà là do ý thức trách nhiệm, tinh thần hy sinh, thái độ hợp tác của cả một tập thể.

Liệu một cá nhân sống trên đất khách quê người có thể sống tách biệt mà không bị đánh giá chung với tập thể mà mình không thể phủ nhận là phần tử của tập thể ấy hay không? Liệu một cá nhân hay một nhóm nhỏ người có thể nói đến chống cộng mà không phải để tự lừa dối mình hay để che dấu mặc cảm phạm tội đã lừa bỏ đất nước với 50 triệu đồng bào và bà con thân quyến bị cộng sản đọa đầy ra đi hay không?

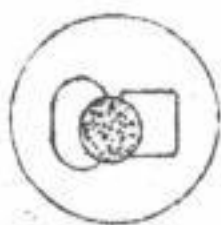
Đồn phận của mỗi chúng ta, của tất cả những ai còn tự hào là Người Việt Tự Do, là xây dựng một tập thể vững mạnh dưới bất cứ danh xưng nào, nhưng chỉ là một. Muốn làm được điều đó chúng ta phải có tinh thần tự thắng. Tự thắng được những va chạm đổ kỵ nhỏ nhất trong đời sống hàng ngày. Tự thắng được tinh thần độc tôn, địa phương, phe nhóm để có được thái độ hợp tác chân thành, cởi mở trong tình thương yêu ruột thịt và với phương châm: 'Đoàn kết thì sống, chia rẽ thì chết'!

Ban Chấp Hành Trung Ương không hứa hẹn sẽ làm được những gì. Làm được gì hay không là ở tập thể, không phải ở cơ cấu đại diện.

Nhưng Ban Chấp Hành Trung Ương hứa sẽ làm hết mình trong trách nhiệm đã được giao phó dưới sự giám sát của tập thể và xin mời gọi tất cả những tâm hồn thiện chí, những bàn tay xây dựng và những lý tưởng cao quý hướng đến một ngày về.

BAN CHẤP HÀNH TRUNG ƯƠNG
HỘI THÂN HỮU NGƯỜI VIỆT TỰ DO
tại NA UY

đặt vấn đề với

tuổi trẻ Việt Nam tại hải ngoại

DƯƠNG THỨ LANG

Mỗi thế hệ một trách nhiệm. Tuổi trẻ Việt Nam hôm qua cũng như hôm nay đã gánh vác trách nhiệm của mình một cách xứng đáng. Mặc dù có thể có những người xét đoán những biến chuyển lịch sử gần đây một cách nghiêm khắc và qui trách cho một ai nhưng không thể qui trách cho tuổi trẻ. Đã bao nhiêu người trẻ hy sinh cho đất nước trong âm thầm ở đâu đó trên mảnh đất quê hương. Đã bao nhiêu máu đổ xuống, những chiến sĩ Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa, ở Khe Sanh Quảng Trị, tại Dakto Ben Hét, ở Mimot Lộc Ninh... những người trẻ ấy nếu đã bị phản bội thì những kẻ phản bội phải bị lên án chứ không phải tuổi trẻ Việt Nam phải nhận phần ô nhục của biến cố phi lý 1975.

Giờ đây những người trẻ, ở trên quê hương mình cũng như ở hải ngoại, vẫn không ngần ngại phấn đấu tranh cho một ngày đất nước trở lại yên vui trong tự do không bóng dáng quân thù cộng sản.

Nhưng hoàn cảnh đã đổi khác. Con đường và phương thức đấu tranh cũng phải khác. Tuổi trẻ Việt Nam, nhất là tuổi trẻ Việt Nam tại hải ngoại, phải tự đặt cho mình những vấn đề để suy gẫm và để đi đúng.

con đường phải đi.

Vấn đề đáng suy gẫm, và có lẽ là vấn đề quan trọng hàng đầu, đó là vấn đề tâm trạng của chính mình. Nếu tuổi trẻ có nhiều ưu điểm thì cũng có một nhược điểm đáng lo ngại: tâm trạng dễ đổi thay. Hầu hết những người trẻ khi mới ra đi đều có sự hăng say và một ý chí đáng quý: làm 'một cái gì' cho đất nước và bản thân. Chưa biết 'là cái gì' nhưng ít nhất là cái gì có ý hướng tốt. Nhưng khi rơi vào xã hội Tây Phương vốn vẫn dửng dưng với những vấn đề quen thuộc ở Việt Nam, những người trẻ đâm hoài nghi. Hoài nghi mình có thể làm gì và làm để làm gì? Hoài nghi sức mạnh của tập thể. Người Việt Tự Do tại hải ngoại và hoài nghi khả năng của chính mình. Hoài nghi câu nói 'ngày trở về quê hương' là một thành ngữ thời thượng hơn là một ý chí sắt đá. Hoài nghi những người đã quá tuổi thanh niên nhưng vẫn muốn dìu dắt các anh em trẻ hơn mình... Nghĩa là hoài nghi tất cả và dễ dàng đi đến chỗ buông xuôi.

Nhược điểm khác của tuổi trẻ là dễ 'hăng' nhưng cũng dễ 'nguội'. Hăng lắm khi có ai đặt vấn đề chống cộng nhưng khi không

nhìn thấy những biến chuyển cụ thể trước mắt thì người dân và chán nản.

Đó là chưa nói đến một thành phần chỉ biết chạy theo những cảm dỗ của đời sống vật chất.

Trước những vấn đề như thế những người trẻ nên nghĩ và cần làm gì ?

Xin trở lại từng điểm của vấn đề :

* Hoài nghi, vâng, điều đó tốt lắm, nếu nó được xử dụng như 1 phương pháp để phân đoán. Đừng vội tin ngay một điều gì khi chỉ mới quan sát những hiện tượng của vấn đề, phải tìm cho ra bản chất của nó là tốt nhất hay là không tốt. Thử dùng vội quan sát hiện tượng chia rẽ của người Việt ở nơi này (hay nơi khác để kết luận bản chất của người Việt là chia rẽ, là không thể đoàn kết được. Không, điều đó không đúng. Tuyệt đại đa số người Việt vẫn không tự phủ nhận mình là người Việt và cùng chung ý chí căm thù cộng sản. Như vậy chúng ta đã có căn bản tốt để đoàn kết, nếu có một vài sự chia rẽ thì đó chỉ là hiện tượng nhất thời và có thể là do sự phá hoại ngầm của cộng sản.

Chúng ta chỉ có một điều nên hoài nghi : bản thân chúng ta có đủ vững vàng trong mọi thử thách hay không ? Thử thách trực diện với cộng sản ngay ở quê nhà có thể nói là dễ, vì không chiến đấu thì chết

o.....o

* Vì lý do đặc biệt, số báo này đã không tới tay bạn đọc đúng thời gian đã ấn định. Xin chân thành tạ lỗi.

* Vượt Sóng số 3 (tháng 8, 1980) sẽ được phát hành vào ngày 25 tháng 8 năm 1980.

* Chủ đề Vượt Sóng số 3 : VÀO THU.

o.....o

Nhưng thử thách với sự nhẫn nại để xây dựng bản thân và thập thê hôm nay để 'làm một cái gì' cho ngày mai là một điều khó, nhất là trong hoàn cảnh đời sống tương đối dễ dàng và bình an trong các xã hội Tây Phương. Liệu trong thời gian bao lâu còn được sự sôi nổi của những ngày mới ra đi ? Liệu trong thời gian bao lâu còn nung nấu mối căm thù cộng sản, còn nhớ đến những nhục nhằn khổ khổ của chính bản thân mình và của đồng bào còn tiếp diễn nơi quê hương ? Hãy nghi ngờ điều đó, tuy nhiên kết luận không phải là bi quan ; bản chất của tuổi trẻ là nhiệt thành và một sự buông lơi nào nếu có chỉ là hiện tượng nhất thời.

* Vấn đề 'hăng' và 'nguội' cũng vậy thôi. Nhưng nếu có một số người trẻ nguội lạnh trước vấn đề chống cộng thì không phải lỗi hoàn toàn ở họ. Lỗi một phần do những người lãnh đạo chống cộng hay có tư thế ấy có chiến thuật sai lầm rằng ngay về quê hương đã trong tầm tay. Nhưng rồi ngày ấy không tới như mong ước, họ thất vọng và mất niềm tin.

Nhưng chống cộng không phải là việc của ngày một ngày hai. Mỗi biến cố lịch sử đời đời thời gian của nó. Cuộc cách mạng tư sản Pháp 1789 đã được chuẩn bị hàng trăm năm trước đó bởi các tác phẩm của Voltaire, Montesquieu... để xây dựng hệ thống tư tưởng rồi trải qua bao thất bại mới tới ngày hạ bệ chế độ phong kiến. Mãi mong cộng sản cũng đã có từ giữa thế kỷ 19 nhưng mãi đến đầu thế kỷ 20 mới lộ dạng ở Nga. Chúng ta cũng phải có thời gian và hy sinh gian khổ vì nếu chống cộng là dễ dàng và nhanh chóng thì đâu có hàng chục nước Đông Âu, hàng trăm triệu, hàng tỉ người Nga và Trung Hoa có truyền thống đấu tranh và yêu chuộng tự do chịu cúi đầu khuất phục cộng sản. Do đó nếu những người có trách nhiệm chỉ đạo công cuộc chống cộng chỉ khích động những hành động nhất thời

rồi sau đó lại để cho tình trạng lằng lằng thì đó là một lỗi lầm.

Điều cần làm bây giờ là xây dựng lực lượng chống cộng từ căn bản chứ không phải biểu dương lực lượng còn nhỏ bé hay đòi hỏi ngay những hành động cụ thể. Muốn xây dựng lực lượng cho vững chắc cần có một hệ thống tư tưởng chỉ đạo công cuộc chống cộng trong đó anh em trẻ cần phải được thấm nhuần hai chủ điểm quan trọng cho ngày chiến thắng sau cùng: niềm tin và sự nhẫn nại. Đừng đưa anh em vào những hoạt động có tính cách hình thức rồi sau đó lại để anh em trôi xuôi theo ngày tháng lằng lể

* Nhược điểm thứ ba của tuổi trẻ là dễ dàng chạy theo nếp sống vật chất Tây Phương. Điều này cũng là lẽ tự nhiên nhưng lại là một điều nguy hiểm: đã xem hưởng thụ vật chất như một lẽ sống thì trách nhiệm và lý tưởng không còn chỗ đứng trong tâm hồn những người trẻ nữa. Và hiện tượng này càng phổ biến một khi thời gian sinh sống tại hải ngoại kéo dài. Vì vậy các lực lượng, các tổ chức, các tập thể của người Việt tại hải ngoại càng cần hơn bao giờ hết xây dựng một hệ thống tư tưởng, tạo cho tuổi trẻ một niềm tin vững chắc để tuổi trẻ Việt Nam có thể vượt qua những cám dỗ vật chất, vững vàng trong tư thế một chiến sĩ vì dân tộc hơn là vì bản thân.

Vấn đề gần nhất của tuổi trẻ Việt nam tại hải ngoại là vươn lên trong tâm nhìn, tự tạo cho mình những kiến thức căn bản và những khả năng chuyên môn. Công cuộc đấu tranh trong hiện tại và xây dựng đất nước trong tương lai đòi hỏi điều đó. Làm sao có thể nói đến yêu nước và đấu tranh cho một ngày về một khi mỗi ngày một lằng lể quên dần những gì thuộc về tổ quốc thân yêu của mình: lịch sử, địa lý, văn hóa, truyền thống... Làm sao có thể nhận định sáng suốt khi không đủ khả năng theo dõi những biến chuyển trọng đại trên thế giới qua sách báo, truyền hình, thảo luận trực tiếp với người ngoại quốc...

Làm sao có thể thuyết phục người ngoại quốc hỗ trợ chúng ta khi chúng ta không chiếm được địa vị ưu việt trong xã hội của họ bằng kiến thức và khả năng chuyên môn của mình? Một mai khi trở về đất nước sẽ làm gì cho tổ quốc ngoài việc khoa trương tôi đã ở hải ngoại nhưng không điều khiển nổi một xí nghiệp, không tham gia nổi công cuộc dự thảo một dự án phát triển kinh tế, không cung ứng nổi một kiến thức chuyên môn nào về khoa học kỹ thuật

Vươn lên. Nếu mỗi người trẻ đều vươn lên trong tâm nhìn và say sưa làm việc để thu góp những kiến thức chuyên môn trong hoàn cảnh thuận tiện tại các quốc gia tân tiến thì lúc đó hãy nói đến ngày về. Còn nếu không, khi đất nước được giải thoát khỏi tay cộng sản, cũng đừng nên về với một tâm hồn rỗng tuếch và một trí óc nông cạn.

Học hỏi và vươn lên, đó là chống cộng. Những tổ chức chống cộng không cần các cán bộ hô to khẩu hiệu mà cần cán bộ biết cần cù làm việc, có kiến thức chuyên môn trong mọi lãnh vực. Nếu những người trẻ không làm việc ngay từ bây giờ và làm việc nếu không gấp hàng trăm lần thì cũng phải gấp hàng chục lần những người trẻ ngày trên quê hương của họ, thì chắc chắn sẽ suốt đời chôn vùi nơi xứ lạ với miếng ăn buồn bã mà thôi.

Tuổi trẻ giờ đây dường như hoài nghi nhiều. Nhưng có lẽ nên hoài nghi nhất điều này: có thật mình rá đi vì lý tưởng chống cộng và mong ước một ngày về? Nếu có thật thì tại sao chúng ta không làm việc từ hôm nay để có khả năng đóng góp cho ngày mai mà chỉ thổ dài cho quá khứ?

Tuổi trẻ đồng nghiã với tương lai.

Và tương lai là hiện tại cộng với những kết quả quý giá của những nỗ lực làm việc trong hiện tại.

+DƯƠNG THỨ LANG+

NHEN LỬA

Nhen giùm tôi chút lửa
Đùng cháy suốt đêm thâu
Thắp sáng niềm căm hận
Cho dài thêm nỗi đau

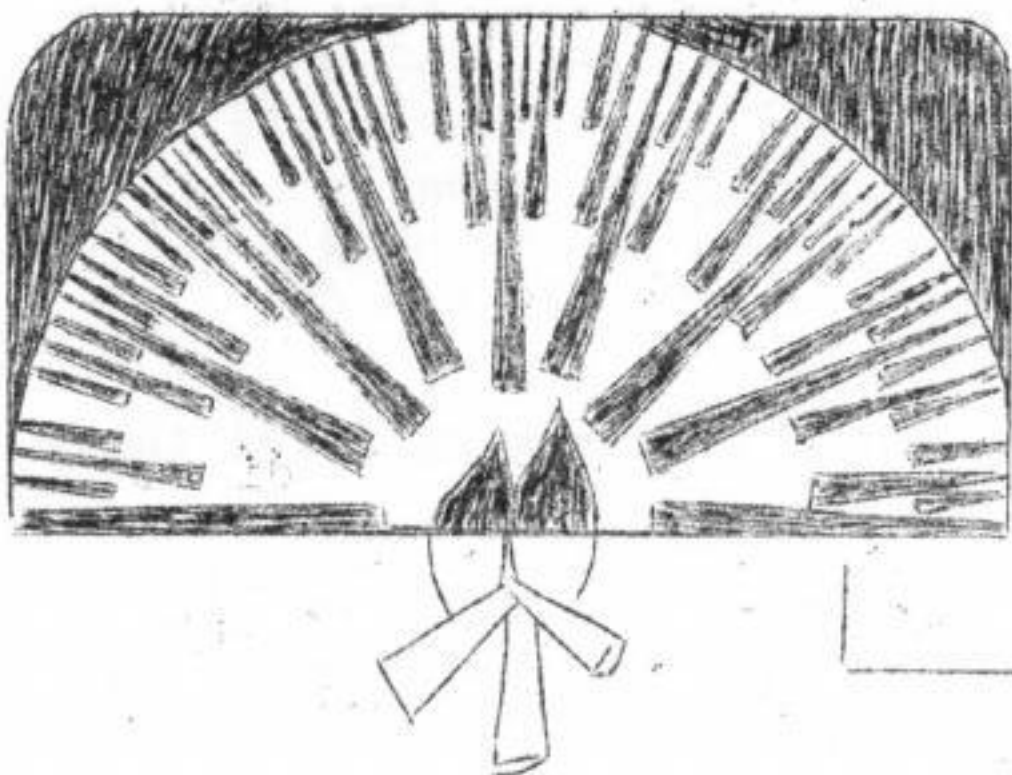
Hai năm đời viễn xứ
Lưu lạc cuối trời xa
Ngày tháng dài băng giá
Lạnh thêm nỗi nhớ nhà...

Lên trời mây với núi
Núi đá buồn trăm năm
Rừng thỏ than quanh vắng
Hồ xanh nước lặng cầm

Nhen giùm tôi chút lửa
Soi rõ mặt anh em
Siết chặt tình thân ái
Xóa mờ tan bóng đêm

Nhen giùm tôi chút lửa
Cho ấm đời tha phương
Dù cách xa muôn dặm
Chẳng nguôi lòng cố hương

.dăng trình.

Hạ chết - chết thật rồi ! Linh không tin. Không, không thể thế được ! Em tôi còn sống, còn sống thật mà ! Linh muốn gào thét lên. Hạ ơi, sao vậy em ? Bố đã mất, mẹ qua đời, bây giờ đến em cũng ra đi nữa sao ?

Linh ngẩng dậy, đọc lại lá thư. Những dòng chữ như nhảy múa trước mặt chàng :

'...thuyền đi được ba ngày bốn đêm thì gặp tàu của bọn hải tặc Thái Lan. Chúng cho tàu đụng vào thuyền túi em cho bể rồi ủa nhảy qua như một lũ quỷ. Chúng dùng những thanh gỗ phang túi bụi vào đám đàn ông, thanh niên rồi bắt họ nhốt xuống hầm tàu. Xong xuôi chúng nó quay sang nhóm đàn bà con gái chúng em. Một vài bà bị chúng hãm hiếp trước mặt mọi người. Em và Hạ sợ hãi núp vào nhau. Bỗng một thằng coi tướng tá hung dữ nhất tiến lại chỗ chúng em. Nó lôi Hạ ra, xé toang quần áo. Hạ la hét, dang cò. Thằng hung dữ cười đều giả. Hạ cắn vào tay nó để mong thoát thân. Có lẽ bị cắn đau bất ngờ, nó vớ thanh sắt gần đấy giáng xuống đầu Hạ. Em hoảng kinh vội che mặt lại...để rồi khi mở mắt ra thì thấy xác Hạ đã bị quăng xuống biển. Máu Hạ loang đỏ trên mặt biển xanh...'

Linh cắn chặt vành môi. - Uất nghẹn dâng trào tận cổ. Nước mắt ứa ra lưng tròng. Chung quanh Linh, cả một bầu trời xúp đồ. Tối đen...

Mùa hè 75, cùng với sự tang tóc

của quê hương, gia đình Linh rơi vào vũng lầy cùng cực. Trước 30- tháng 4 Linh đang ở trong ^{quân}đội đồn trú tại một tỉnh lẻ đầu giới tuyến. Cũng vì không biết tin Linh sống chết ra sao, gia đình Linh đã từ chối những dịp may đi tản ra nước ngoài. Khi Linh thất thểu về được tới nhà thì gia đình chàng cũng đã khỏi sự đi vào những ngày đen tối vô vọng. Vốn đã ít nói, ông Thanh, bố của Linh lại càng trầm ngâm hơn. Thịnh thoảng Linh bắt gặp cha chàng khẽ thở dài nhất là khi ông nhìn chàng và Hạ. Mẹ chàng, sau khi đem những vật dụng trong nhà ra bán kể cả những chiếc áo dài kỷ niệm, bà chạy ngược chạy xuôi ở chợ trời. Bà gái chàng bị đuổi khỏi trường học, ở nhà tiếp tay với mẹ kiếm sống qua ngày. Còn Linh, chàng không còn thiết tha gì nữa. Trước mắt là cả một màu đen đặc. Trước đây, vừa rời ghế đại học, chàng bị gọi vào trường võ bị. Sau một thời gian chiến đấu, Linh đã dần dần tìm được niềm vui trong quân ngũ. Để rồi đến ngày hôm nay, bao nhiêu hy sinh của chàng, của các bạn đồng đội... bỗng trở thành số không, vô nghĩa.

Theo thông cáo của Nhà Nước, cả Linh và cha chàng đều thuộc thành phần phải đi học tập cải tạo. Linh an ủi mẹ :

- Mẹ an tâm, cấp Chánh

Mẹ Vp của bố chỉ đi có một tháng thôi. Còn con cấp ủy chỉ 10 ngày. Mẹ đừng lo làm gì cho hai sức khỏe. Bố với con sẽ về, rồi gia đình mình kiếm miếng đất ở vùng quê để trồng trọt cho yên.

Nhưng cha Linh, người vốn nhiều kinh nghiệm - dù sao cũng đã hơn một lần bỏ nơi chào đời để trốn chạy vào miền Nam - ông khẽ lắc đầu chận rãi nói như một lời trấn trấn:

- Linh nó nói phải đấy mình cứ... an tâm. Tôi và thằng Linh coi như... chuyện đã xong. Mình rán lo cho con Hạ... À, Hạ này, con hãy cố gắng săn sóc mẹ nhé.

Ngày Linh và ông Thanh đi trình diện học tập, mẹ chàng và Hạ khóc xung cả mắt. Linh bị đưa về một trại tập trung nằm gần biên giới Việt-Miên. Còn cha chàng thì về một trại trong rừng sâu gần Long Khánh. Vừa đặt chân vào trại, Linh đã linh cảm ngay thời gian từ đây này sẽ không có ngày kết thúc, và chàng bắt đầu hiểu câu nói trước đây của cha chàng: 'tôi và thằng Linh coi như chuyện đã xong'.

Thời gian trôi qua, mang thân kẻ tù tội, Linh cũng như những người đồng cảnh ngộ sống trong bao nỗi đắng cay, nhục nhằn. Những tên cai ngục - không trái tim và tình cảm - chỉ tìm mọi cách để dọa dẫm tù nhân. Nỗi uất hận mỗi ngày một dâng trào trong tim óc Linh và cuối cùng chàng đã tự chọn cho mình một lối thoát: vượt ngục! Trong khi chờ đợi thời cơ, Linh cố gắng giữ tâm trí mình thật thanh thoát và bằng mọi cách bảo toàn sức khỏe. Và, một mặt khác, Linh tạo được màn kịch chàng là người 'tiền bộ nhất'.

Hè 76, Linh nhận được tin dữ: cha và mẹ chàng bị cộng sản giết chết! Chàng choáng váng như bị sét đánh trên đỉnh đầu. Nước mắt không ứa ra nổi nhưng máu ở môi đã bật ra giữa hai hàm răng cắn chặt. Về sau, Linh được biết đây đủ chi tiết về cái chết của cha mẹ chàng:

Ông Thanh bị cộng sản liệt vào loại 'tù chính trị nguy hiểm' dù rằng suốt đời ông chưa một lần có tên trong bất cứ đảng phái nào. Sống trong trại tập trung, dù với sức khỏe yếu kém, ông không được dành một biệt đãi nhỏ nào. Hàng ngày vào tận rừng sâu chặt cây, phá rừng... Ông Thanh còn côi trong bệnh tật và suy nhược. Ngoài nỗi lo lắng cho vợ con, nhất là cho thằng con trai đầu lòng cũng đang bị tù đầy, ông Thanh không băn khoăn gì cho số phận của ông - bởi vì ông đã biết trước phần kết cuộc dựa trên những hiểu biết và kinh nghiệm về cộng sản.

Vào một đêm mùa hè - khoảng 1 giờ sáng - khi mọi người đã ngủ như chết sau một ngày lao động vất vả, bỗng có một tràng súng nổ vang - rồi keng báo động. Mọi người bật dậy, nhón nháo. Có một vài tiếng la quen thuộc của bọn bộ đội an ninh:

- Ngụy tấn công!

- Ngụy cứu tù!

Súng to nhỏ nổ vang rền. Theo bản năng tự nhiên, ai cũng chạy tìm nơi an toàn. Ông Thanh cùng với những người chung dây nhà vội túa ra sân. Tức thì hàng loạt đạn quật xuống từ các chòi canh chung quanh trại. Những thầy người ngã gục. Ông Thanh bị một viên đạn phá tan mạng tang.

Tin 'ngụy tấn công trại học tập' sáng hôm sau được tung về Sài Gòn. Các cán bộ ở phường, không nói đến nhiều nhất - rất rập khuôn nhau như đọc bài - kể lại rõ rệt như chính họ đã tham dự trận chiến. Những người có thân nhân đi học tập nhón nháo. Lại có tin danh sách những người chết và bị thương được niêm yết tại trường Tabert. Các bà mẹ, các người vợ... nước mắt ngấn nước mắt dài dorr dorr về những nơi trên để mong biết tin tức về con, về chồng mình. Bà Hạnh, mẹ Linh - đang đứng ngoài chợ trời - bỏ vội mấy chiếc quần áo cũ cho con gái, tất tưởi theo mấy người đàn bà khác. Khi đến trường Tabert Saigon, bà Hạnh đã thấy nhiều đám đông đứng trước 2 cánh

cửa trường học đóng kín. Tiếng khóc
tiếng la hỗn loạn. Vài ba tên công
an áo vàng vác súng quát tháo. Một
người đàn bà đầu tóc rối bù, mặt
đầy nước mắt và mồ hôi, liều nằm
lấy tay tên sĩ quan công an :

- Chồng tao đâu ?

Tức thì nổi lên tiếng la khóc của
đám đông :

- Trả con cho chúng tôi !

- Chồng con chúng tôi đi
học tập tại sao các người lại giết
họ ?

- Chúng mày bày ra nguy
tấn công để giết chồng con chúng
tao !

- Cho chúng tôi biết tin
chồng con của chúng tôi !

Tên công an trợn trừng
mắt, chửi thề luôn miệng. Hắn đẩy
người đàn bà ngã chúi xuống rồi đá
đám túi bụi. Đám đông đang sôi động
thì bỗng từ phía sau một vài tiếng
nói nói lên lớn :

- Không phải ở đây. Ở Ta-
bert Hiền Vương !

Thế là đám đông rã ra. Kể
trước người sau chạy tán loạn. Xe
xích lô, xe 'ôm' được khách rú máy
phóng như bay. Đoàn người khốn khổ
vừa tới gần cổng trường đã thấy ở
đó đứng sẵn năm sáu tên công an và
du kích. Súng đạn đầy mình, chúng nó
gườm gườm chờ đợi đám đông tủa lại.
- Bà Hạnh nhảy vội xuống xe, ào vào
đám đông. Một tên công an cầm khẩu
AK chĩa vào đám đông, hét :

- Dừng lại không tôi bắn !

Đám đông vẫn tiến. Tiếng la khóc đòi
chồng, con vang lên không dứt. Tên
công an lấy trong túi ra một viên
phấn trắng, gạch xuống đường nhựa 1
lần dài, dọa :

- Ai bước khỏi vạch này, tôi
bắn !

Đám đông xô đẩy nhau. Những
người đứng hàng đầu hơi khựng lại
trước họng súng chĩa thẳng về phía
họ. Nhưng rồi người nọ xô đẩy người
kia tiến tới trong những tiếng khóc
than. Những bàn chân vượt qua lần
phấn trắng. Một loạt đạn nổ. Năm bảy
người đàn bà hàng đầu ngã gục. Bà
Hạnh ôm bụng, quỵ xuống. Máu đỏ chảy
tràn trên mặt nhựa đường. Đám đông

như bày ong vỡ, chạy tán loạn....
Nắng vàng như đổ lửa trên thành
phố.

Hạ như kẻ mất hồn, chạy
hết chỗ nọ đến nơi kia để xin xác
mẹ. Nơi nào cũng lắc đầu không biết
- Người ta đã kéo những xác chết
đi từ lâu, thủ tiêu ở một chỗ nào
đó. Không ai được quyền biết, quyền
nhìn thấy nữa !

Hạ khóc hết nước mắt -
như điên dại !

Không đầy 10 ngày sau,
Hạ nhận được giấy mời đến 'văn
phòng phường'. Tên chính ủy yêu
cầu nàng ký vào một tờ giấy 'xin
tình nguyện hiến dâng nhà cho
cách mạng'. Bao nhiêu uất nghẹn
như nước vỡ bờ trào lên khiến Hạ
bùng bùng tức giận. Nàng xé toạc
tờ giấy. Nàng sĩ và 'cách mạng'.
Nghe ồn ào, nhiều người quanh đây
bu đến. Hạ vẫn không nghe lời lại.
Nàng chửi bới từ Hồ Chí Minh đến
đảng Cộng sản. Nàng gọi chúng là
những tên sát nhân đã giết cha
mẹ nàng, gọi bè lũ bỏ dôi, cán bộ
là phường đạo tặc. Người xem mỗi
lúc một đông. Không ai ngờ nổi một
người con gái vốn nổi tiếng hiền
thục lại dám chống lại những tên
đại diện cho cường lực và súng đạn.
- Nhiều người e ngại cho nàng, tuy
nhiên cũng không thiếu những ng-
tổ về biểu đồng tình như muốn
khích lệ nàng mạnh bạo hơn nữa.
Hai, ba tên du kích được lệnh xông
lại, đẩy nàng vào phòng an ninh.
Tại đây Hạ bị đánh bằng báng súng.
- Nàng ngất đi rồi bị quăng vào
phòng tối.

Khi Hạ được thả ra, nàng
thất thểu trong những bước đi
choáng váng. Khuôn mặt nàng tái
xanh và có nhiều vết bầm. Nàng đi

như kẻ mất trí. Vừa về tới cổng nhà, Hạ khựng lại. Nhà nàng đã có chủ khác. Bên ngoài bọn du kích ôm súng đứng gác. Một tấm bảng màu đỏ kẻ chữ vàng: 'Chi Hội Thanh Niên Xung Phog Phường 21' dựng trên bờ tường. Hạ bước vào sân nhà nhưng bị hơi giấy rồi bị đẩy ra. Nàng rũ xuống như một tàu lá úa bên vệ đường. Hạ khóc. Nàng gọi cha mẹ. Nàng muốn chết, muốn được theo cha mẹ. Nàng hiện hữu ở cùng cực nỗi khổ. Nước mắt nàng trào tuôn tuông chừng không bao giờ cạn !

Những tin tức trên đồn dập đến với Linh qua những lá thư của Ngọc gửi lên cho chàng. Nhiều lúc quá hận thù, Linh muốn nhảy xổ đến cướp một họng súng bắn xối xả vào bọn người cuồng bạo. Nghĩ đến cái chết tất tưởi của cha mẹ, đến những nỗi nhục nhằn của em gái, Linh muốn điên lên. Chàng muốn được giết, giết... giết hết bọn người cộng sản đã gây nên tang tóc cho gia đình chàng. Linh thề trên linh hồn của cha mẹ, trên nỗi đắng cay của em gái là nguyên sẽ trả thù những tên sát nhân. Từ đó Linh trở nên lầm lì. Đầu óc chàng rối bời với bao dự định. Mỗi hận thù kết đọng trong tim chàng, trong từng huyết quản, từng thớ thịt trong từng hơi thở của chàng.

Hè 77 - Linh vượt ngục. Cuộc trốn thoát khỏi trại tập trung thành công đúng như dự liệu. Linh tin rằng linh hồn của cha mẹ đã giúp chàng. Đêm đêm Linh về nhà 1 người bạn thân nơi vùng ngoại ô - và ban ngày Linh có mặt trên hè phố Sài Gòn. Ban bè cung cấp cho Linh đầy đủ giấy tờ cần thiết. Linh nhận tin về cho Hạ - hiện đang tá túc ở gia đình Ngọc - Linh hẹn gặp Hạ ở một quán cà phê lề đường. Anh em gặp nhau, ứa nước mắt.

Tim Linh cuộn đau khi nhìn thấy Hạ. - Em chàng đã thay đổi quá nhiều - Cách đây hơn hai năm, Hạ ngày ngày ngoan hiền trong tà áo trắng đạp xe đến trường. Nước da trắng hồng, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt hạt huyền, chiếc răng khểnh... đã tạo Hạ thành một cô gái duyên dáng, đẹp hiền thực. Cả cha và mẹ đều hết sức cưng con gái - và Linh vẫn hãnh diện về em mình. Thế mà nay, Hạ như già hẳn đi. Nước da cháy nắng. Khuôn mặt tuy vẫn còn nét thanh tú, nhưng sạm lại. Đôi mắt trũng sâu và đượm nhiều nét buồn. Linh cố dằn xúc động, lấy giọng bình thản hỏi thăm em. Hạ chỉ thỉnh thoảng gật đầu, không nói được lời nào. Nước mắt cứ dần dụa khỏi vành mi. Sợ có những cặp mắt dòm ngó, anh em chỉ gặp nhau chừng mười phút rồi từ giả. Linh hẹn Hạ tuần sau ở một địa điểm khác. Chàng gửi lời thăm Ngọc và gia đình nàng.

Linh tìm đường vào bung - Chàng muốn hiện diện trong đoàn quân kháng chiến. Ước mong một ngày nào đó được cầm súng bắn vào quân thù luôn luôn thôi thúc chàng. Tuy nhiên qua nhiều lần thăm dò, Linh vẫn chưa được toại nguyện. Chàng tin chắc chốn rừng sâu có những người đang chiến đấu cho lý tưởng tự do. Vấn đề là làm sao bắt được 'đường dây'. Phải toán không phải là dễ. Tuy vậy Linh không nản. Trả thù - trả thù - tiếng này luôn luôn vang vọng trong đầu óc Linh.

Hạ tới nơi hẹn thấy Linh đã ngồi từ bao giờ bên ly trà đá ở một cái bàn kê trong góc quán nước tồi tàn. Hạ sực phì cười khi thấy anh mình ăn mặc như một người bán than. Bộ 'trây-di' bạc màu với nhiều chỗ vá. Khuôn mặt chàng đen thui nhòe than. Sau những câu thăm hỏi thông thường, Hạ nói nhỏ:

- Anh Linh, em và Ngọc vừa tìm được cho anh một nơi giúp anh vượt biên bằng đường biển.

Linh chau mày:

- Anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó.

(xem tiếp trang 31)

tháng gửi quà, gửi tiền về nuôi gia đình đầu. Nhà ta đã gánh chịu quá nhiều nhọc nhằn gian khổ, truân chuyên theo vận nước. Ba đã cống hiến tuổi thanh xuân cho những năm dài kháng chiến chống thực dân Pháp, đã vào tù ra khám để ngày nay còn cội với đủ chứng nội thương bởi hậu quả của những đòn tra tấn. Má thì lặn lội thân cò, một đời tận tụy hy sinh cho chồng con không một lời than thở. Giờ đây điều duy nhất mà ba má mong mỏi là em tự gây dựng lấy cho mình một tương lai bằng con đường học vấn, đừng để cho cuộc sống vật chất xa hoa cuốn hút vào con đường hưởng thụ, ăn chơi phù phiếm. Trong cái xã hội cũ đầy bất công và thối nát, nếu cái xã hội ấy còn tồn tại đi nữa thì với khả năng của gia đình ta em sẽ không thể bao giờ có hy vọng bước chân ra nước ngoài du học được như các cô Chiếu, cậu Ấm hàng con ông cháu cha. Nhưng giờ đây, trong hoàn cảnh bi đát này, em lại có cơ hội vươn lên - cái cơ hội trả giá bằng vàng và mạng sống - được thoát khỏi những quan đão tù ngục của chế độ phi nhân, được hít thở bầu không khí tự do thì em phải tận dụng cái tự do đó để làm những việc gì có ích, nhưng không phải cái ích lợi riêng cho bản thân em, mà phải nhắm đến cái lợi lớn, cái lợi chung cho cả khối người còn đang sống oằn oại, đói khổ từ vật chất đến tinh thần dưới bàn tay đầm máu của bạo quyền.

Phải nói là em thật may mắn. Bao nhiêu người ra đi đã vùi thân trong lòng biển. Bao nhiêu kẻ ở lại đã gánh chịu vô vàn bất hạnh. Các bạn trẻ trang lứa em đang bị xô đẩy vào con đường hầm dài hun hút, mịt mù không có lối thoát - Dừng, Trần đã gục ngã ở chiến trường Campuchia mấy tháng sau gia đình mới hay tin. Cán, Thanh, Hải thì ngày đêm lao động khổ sai trong đội 'Thanh niên Xung phong' ở các vùng rừng thiêng nước độc... Thảm cảnh còn nhiều, nhiều lắm Hoàng a, mà trong tờ thư ngắn ngủi gửi lên này anh không thể kể hết cho em được.

Hãy để ít phút giây nghỉ đến đám bạn bè bất hạnh của em, - nhưng hãy để cả cuộc đời còn lại nghĩ đến đất nước điêu linh và kẻ thù. Anh mong em đừng nói gì cả, đừng buồn, đừng than khóc. Hãy cầm lòng và nuôi cho lớn niềm đau. Hãy sống và hành động như những người Do Thái. Đất nước đang đặt tin tưởng vào thế hệ trẻ các em ở nước ngoài. Thế hệ gia tính toán nhiều quá -, giành độc quyền nhiều quá, đao to búa lớn nhiều quá, nhưng cứ để cho họ nội đi cho lương tâm đỡ cắn rứt... còn hành động thì nhất định tuổi trẻ trong sạch của các em phải giành quyền hành động !

'Một ngàn năm nô lệ giặc Tàu, một trăm năm nô lệ giặc Tây...' nhưng ba mươi năm qua không phải là nội chiến như Trịnh Công Sơn đã viết, mà là ba mươi năm đương đầu với chủ nghĩa vô thần. Và rồi từ 1975 còn bao lâu nữa dân tộc ta phải làm nô lệ cho chủ nghĩa Mác-Lê ? Vận nước đang đen tối, cùng cực, nhưng có đêm nào mà không qua ngày, có mùa đông băng giá nào mà không tàn để nhường chỗ cho mùa xuân tươi đẹp theo vận hành của đạo Trời ?

Đã và sẽ có những người rất vui mừng khi trở thành công dân Pháp, công dân Mỹ, công dân Úc, Na Uy... Nhưng cũng đã và sẽ có những người chết chịu nuôi dưỡng, giữ gìn dòng máu Việt Nam huyết thống mà đay cao ngạo. Họ có lịch sử của hơn 4000 năm ngôi sáng và có tương lai của dòng giống Tiên Rồng không thể chịu thua kém con cháu Thái Dương Thần Nữ và dân tộc Do Thái.

Em và thế hệ tuổi trẻ phải đặt câu hỏi mình sẽ làm gì trong ngày trở lại quê hương không còn hôi tanh bóng quằn thù. Em hãy tự trả lời và tìm phương hướng để hành động.

Anh và những người ở lại xin được gửi gắm niềm tin tưởng và hy vọng ở những người tuổi trẻ như em. Đừng bao giờ quên những tấm lòng và những ánh mắt trông theo em nhé !

Người anh ở quê nhà,
+NGUYỄN PHÚ SA+

* ANH KHÔI *

GIỚI TRẺ CHÚNG TA

ĐÃ LẠM ĐƯỢC GI

CHO

QUÊ HƯƠNG

(thương tặng Võ Văn Nhơn)

Nhìn lại lịch sử thế giới chừng một thế kỷ về trước, chúng ta thấy cũng có một dân tộc đã phải xa lìa đất nước, lưu lạc khắp năm châu bốn bể. Đó là dân tộc Do Thái. Và bây giờ đâu đó thay, một dân tộc nhỏ bé, hiền hòa yêu chuộng công lý và hòa bình, một nước xa xôi hẻo lánh ở vùng trời Đông - Á cũng lại có biết bao triệu người nhỏ lệ, nghiêng chát đôi môi mà lìa xa nơi chôn nhau cắt rún : VIỆT NAM ! - Ôi quê hương của ta , dân tộc Việt ngàn đời yêu dấu !

Nhưng trong hàng triệu người lìa xa tổ quốc đã có mấy ai xác định được nguyên nhân sự ra đi của mình chưa ? Đã có mấy ai nghĩ mình phải làm một cái gì đền bù lại cho những hy sinh mất mát mình phải chịu chưa ? Đã có mấy ai luôn hướng về vùng đất nơi đó còn bao nhiêu đồng bào đang quằn quại nhục nhằn trong ngục tù cộng sản, đang chết dần chết mòn trong khuôn gông vòng cùm của lũ quỷ đỏ ?

Chúng ta đã có can đảm chấp nhận tất cả những hy sinh, dấn liều mạng sống. Những cơn sóng biển hãi hùng không làm cho chúng ta chùn bước... Tất cả những đe dọa không làm cho chúng ta thối lui... Thì bây giờ chúng ta cũng phải có can đảm để suy nghĩ hầu có thể xác định lại nguyên nhân ra đi, cũng như thấy rõ được khả năng của mình để mình định mục đích sống của mình.

Có phải chúng ta ra đi như một fong trào, một mối mối của thời đại chăng ? Sống ở Việt Nam thấy người ta vượt biên ra nước ngoài nhiều quá, vậy tôi cũng phải tìm cách nào để đi chứ... ?

Có phải chúng ta ra đi vì phần lớn anh em, họ hàng đang sống ở Âu - Mỹ chăng ? Nhớ nhau quá, chỉ muốn ra đi mong gặp lại nhau để thỏa lòng !

Có phải chúng ta ra đi vì không thể sống dưới một xã hội mà ngày ngày bữa khoai lang, bữa khoai mì chăng ? Và bây giờ tôi ra đi để mong 'lạm cu - li' xứ người mỗi tháng lãnh tới thiếu 500 đô còn được ăn bơ, sữa, đi xe hơi' chăng ?

Hay chúng ta ra đi vì chúng ta đã mất tất cả rồi ! Mất đi một cái gì quý giá nhất là hai chữ TỰ DO khiến.

chúng ta không thể nói, không thể suy nghĩ, không thể làm được một việc gì theo ý muốn cả. Chúng ta đã bị quăng vào một cái vòng rồi bị quay tròn trong đó mà không hy vọng có thể bước ra khỏi. Chúng ta không còn được phép biết đến tình yêu, tình thương của con người với con người... Người ta bắt buộc chúng ta phải nuôi hận thù, oán hận. Người ta dạy con em của chúng ta thù hận chúng ta, coi chúng ta như kẻ tử thù... Chúng ta đã mất đi biết bao người thân yêu, nào cha, nào mẹ, nào anh em, chú cậu, nào bạn hữu, xóm làng...

Đĩ nhiên, mỗi người một hân cảnh, chúng ta không thể đưa cả vào một qui tắc chung một định lý được. - Tuy nhiên dù trường hợp nào, hoàn cảnh nào thì giờ đây chúng ta cũng đang sống, phải sống và sẽ sống không biết đến bao giờ trên vùng đất không phải là quê hương của mình.

Và chính thế chúng ta phải cố gắng tạo cho mình một lập trường vững chắc, một ý chí son sắt và một đường hướng xây dựng cho chính mình. Chúng ta - cách riêng giới trẻ - phải cố gắng sống xứng đáng là một người VIỆT nơi hải ngoại.

Chúng ta không phải ra đi vì đói khổ - chúng ta ra đi không phải vì thiếu thốn hoặc vì chạy theo 'phong-trào-vượt-biên' như những con thiếu thân dân đầu vào lửa.

Thật ra, chúng ta vẫn có thể sống tại quê nhà với 3 ký gạo, mười ký mì hoặc với khoai lang hàng tháng, chứ không cần đến đường, bơ, sữa, thuốc lá... nhưng chúng ta chỉ có thể sống khi sự hy sinh của chúng ta phải để phục vụ cho một chân lý, một chính nghĩa, cho tự do, hòa bình.

Tại sao một nước Nhật sau thế chiến thứ hai, từ một nước đổ nát, nghèo nàn nhưng nhờ dân Nhật đã ý thức được sự hy sinh, sẵn sàng chấp nhận tất cả mọi khó khăn vật chất, tinh thần để gây dựng lại đất nước - ngày nay nước Nhật đã trở thành một cường quốc?

Tại sao dân Do Thái lưu đầy cả hàng chục năm lại có thể đoàn kết lại trở về quê hương thành lập một quốc gia

mới và mạnh như thế?

Nhìn chung quanh rồi ngẫm lại phần mình. Không biết trong chúng ta, mấy ai đã ý thức được trách nhiệm và khả năng của mình chưa? Đã có lần nào nghĩ ta phải làm gì cho tổ quốc ta chưa?

Bạn là nông dân ư? Có khi nào bạn nghĩ sẽ học hỏi về nông nghiệp của xứ người để mai này sẽ đem cái vốn hiểu biết đó về phục vụ quê hương không?

Bạn là công nhân ư? Có khi nào bạn nghĩ mình sẽ phải học hỏi nền kỹ thuật tân tiến của Tây phương hầu sau này sẽ đem cánh tay của bạn làm 'đôi đũa thần' để chế biến ra hàng ngàn, hàng vạn những sản phẩm cho đất nước, cho đồng bào?

Bạn là giáo sư, bác sĩ, kỹ sư, chính trị gia... ư? Có khi nào bạn nghĩ bạn là một mũi dùi, một tiếng vang của những con người lưu lạc mất quê hương, sứ sở chưa? Bạn có dám chấp nhận mọi hy sinh, khó khăn, mọi nguy hiểm để phục vụ tổ quốc không?

Và nếu bạn là một học sinh, một sinh viên, bạn đã có ý chí vượt mọi trở ngại trên đường học vấn để tự tạo mình thành một nhân tài hầu hện một ngày chung sức với mọi người, đáp lại tiếng gọi của non sông không?

Giờ đây không phải là lúc chúng ta ngồi mà tiếc nuối 'thời vàng son' rồi chửi bới xuống cộng sản. - Chúng ta nhớ thương quê hương lắm chứ - nhưng thiết thực nhất chúng ta phải tự tranh đấu trong bản thân mình, tự mình ý thức lấy mình, thấy khả năng và nhiệm vụ của mình phải làm cho quê hương, cho đồng bào. Thiết tưởng đó là chúng ta yêu nước. Đó là chúng ta xoa dịu phần nào những vết đau của đất mẹ. Và đó là chúng ta chống cộng một cách tích cực vậy.

Hãy giữ vững lập trường của mình, đừng để ngoại cảnh phù du cám dỗ, đừng để mình trở thành một kẻ mất gốc quên nòi !

Quê hương ta, người dân ta chưa từng bao giờ được thở làn không khí hòa bình trong tự do. Hết một ngàn năm trong ách nô lệ của giặc Bắc Phương lại đến trăm năm trong vòng thống trị của Pháp thực dân - và ngày nay người dân đang ngã quỵ trong gông cùm của bọn cộng sản độc tài, vô nhân đạo .

Hỡi người Việt tôi ơi ! Từ ở Anh đến ở Mỹ, từ Pháp , đến Na Uy... từ năm châu bốn bể đến khắp phương trời, hãy nắm chặt tay nhau lại, hãy đoàn kết lại chung một chí hướng, một mục đích... Chúng ta hãy ngang cạo mặt lên, nở một nụ cười cùng với nhân loại yêu tự do, hãy hướng về quê hương hẹn ngày trở lại với giang sơn trong hoà bình, hạnh phúc của toàn dân. Hãy kiên cường : 'Quyết chí ắt thành công' !

ANH KHÔI

(Birkeland Folkehøyskole)

Cánh hoa QUÊ HƯƠNG

Lặng thưng nhạt xác hoa tàn
Ngổ như nhạt cả mộng vàng ta tôi
Ghép từng cánh nhỏ rụng rời
Tràng hoa kỷ niệm một đời nhớ thương
Hồn mê lạc giữa mộng thường
Chiều xưa, nhạt nắng bên đường lá bay
Tóc em nũng nịu trăm cái
Ta nghe thương nhớ chạy dài trái tim
Đời vui chưa trọn nỗi niềm
Quê hương tang tóc lặn chìm trong sương
Khóc cho một kiếp đoạn trường
Ngày xuân mở giấc mộng thường cũng tan
Giờ đây nhạt xác hoa tàn
Mà nhen sâu cũ vô vàn đắng cay .

H.H.T.

thơ

thư gửi
NGƯỜI CON GÁI
ĐẢO KRA

Oslo, ngày 12 tháng 7 năm 1980

Em thương mến,

Chiều cuối tuần, lang thang đến thăm gia đình người bạn, anh được đọc cuốn báo viết về hải tặc Thái đã đánh cướp và hãm hiếp thuyền nhân Việt Nam. Anh đã sững sốt, ngỡ ngàng và xúc động trước tin này! Sự thật khủng khiếp như vậy sao? Anh không tin trên trái đất này lại có cái hoàn cảnh cực kỳ bi, thương như vậy! Anh nghĩ đây chỉ là một bài báo do một văn sĩ giàu tưởng tượng nào đó viết ra? Nhưng thực tế vẫn là thực tế vì đây là những bản tin tức. Anh lật đi lật lại tờ báo đọc đến cả chục lần và tỉnh cổ những dòng chữ tìm bạn của em, người con gái nạn nhân của Ko Kra đã đập vào mắt anh. Anh chợt thấy có một cái gì vô hình lưu luyến những dòng chữ u buồn ai oán của em nên vội viết thư này thăm em và xin được làm quen.

Em thương,

Thật với em, ngay khi cầm bút viết thư này cho em, anh vẫn không thể tưởng tượng được những hình ảnh thảm thương đó lại xảy đến cho những thuyền nhân Việt Nam. Bài báo về hình ảnh của những người con của mẹ Việt Nam đã nhục nhằn chịu đựng những thời khắc kinh hoàng với lũ dã nhân đội lốt người hay còn ám ảnh anh

- 'Xác một thiếu nữ Việt Nam khoảng 16 tuổi đã trôi dạt vào quận Panarch Thái lan ngày 17.3.1980, nằm sóng sượt trên bãi cát, lóa lổ không một mảnh vải che thân. Tóc hớt ngắn để lộ hai con mắt đã bị móc mắt chỉ còn lại hai hố sâu bầm đen đầy ruồi nhặng bu quanh. Một bên khoe miệng bị rách toạc lộ hẳn hai hàm răng. Từ cổ đến đầu có những dấu bầm tím như bị xiết mạnh và đánh đập. Trên ngực thiếu nữ, hai đầu vú đã bị cắt và ngay âm hộ cũng bị phá nát, ruồi nhặng bu đen lặn với những mảnh da bầm dập vỡ vụn thoang thoang mùi tanh hôi của máu!

- 'Một chiếc ghe 42 người xuất phát từ Rạch Giá ngày 20.3.1980, sau ba ngày ra khơi đã gặp cướp Thái Lan 2 lần. Sau khi lục soát cướp hết của cải, chúng phá cho máy hư, ghe trôi lênh bênh trên mặt biển. Lần thứ ba gặp hải tặc Thái, 2 thanh niên bị bắn chết và 40 người còn lại bị dồn qua tàu cướp. Đàn ông bị nhốt riêng, phụ nữ bị thay phiên hãm hiếp. Sau đó chúng trả mọi người về ghe cũ rồi bỏ đi. Ngày hôm sau lại gặp bọn hải tặc khác. Phụ nữ hết hoảng bỏ đầu

nhốt khắp người hy vọng làm bọn hải tặc kinh tởm, nhưng vẫn bị chúng tranh nhau hãm hiếp. Bọn chúng đánh đập đàn ông thanh niên để khảo của và dùng dao búa nạy ghe để tìm vàng, cuối cùng bỏ đi và bắt theo hai cô gái 16 và 18 tuổi. Chỉ 10 phút sau tàu hải tặc khác lại phóng tới. Sau khi lục soát xong bọn cướp kéo ghe về đảo Kra. Tại đây đã có 7 tàu hải tặc khác chờ sẵn. Ngay khi đám thuyền nhân đặt chân lên đảo, cảnh hỗn loạn xảy ra. Nhiều nhóm hải tặc xúm lại tranh cướp các phụ nữ. Ngoài 2 cô đã bị bắt đi còn lại 11 phụ nữ từ 12 đến 43 tuổi đều bị thay nhau hãm hiếp man rợ ngay trên bãi biển, trong lúc tất cả mệt lả vì đói khát, vì bị hành hạ xác thịt trong những ngày qua, đang nôn mửa và người ngợp bắn thối đầy dầu nhớt pha lẫn mồ hôi, nước mắt và máu. Những ngày sau đó hàng trăm tên hải tặc khác đua nhau đổ bộ lên đảo săn đuổi đám phụ nữ đã phân tán trong những hang hốc và rừng rậm. Nhưng bọn cướp ranh địa thế sục xạo đốt rừng lửa những phụ nữ ra ngoài... Có thiếu nữ đã phải chịu đựng 12 lần liên tiếp đến ngất xỉu....!!!

Rồi còn bao nhiêu câu chuyện bi thảm, thương tâm khác nữa đã xảy ra tại đảo Kra. Đảo Kra, một địa danh kinh tởm, một địa ngục trần gian của thế giới Tự Do dành cho thuyền nhân Việt Nam, muôn đời vẫn hằn sâu trong trí nhớ, với các mảnh vụn của ghe tàu nằm chung với những xác chết xinh thối bên gành đá, những vết máu loang lổ, những mảnh quần áo bị xé nát vương vãi đã chứng tỏ sức chống đỡ đến cùng kiệt của những phụ nữ Việt Nam trước bầy dã thú.

Có thật như vậy không em? Nếu đã thật như vậy thì vì đâu nên nỗi? Vì lũ cướp Thái Lan hay vì lũ Cộng sản bạo tàn? Trời ơi, thế thảm quá! Anh muốn điên lên được vì ghen ngào uất hận khi thấy cảnh những người đồng hương lâm đại nạn mà không phương tiện gì giải cứu! Cái thân phân mất nước nó nhục nhân như vậy đó em ạ! Bất lực và không có một quyền hạn gì nơi xứ người!

Hỡi ông trời ơi! Ông có thực trên cõi đời này không đây? Nếu có thực chắc ông già lắm rồi, mấy ngàn, mấy vạn tuổi rồi mà không nhìn thấy những cảnh đau thương đọa đầy đang xảy ra trên cõi đời này? Ông có biết những kẻ gian tham cuồng vọng, đầu cơ tích trữ sống trên đầu trên cổ người ta lại yên ấm gia đình, sung sướng hưởng thụ, trong khi những người hiền lành chân thật lại phải sống đọa đầy, tức tưởi, uất ghen trong hoạn nạn, cha xa con, vợ xa chồng, anh xa em không ông? Ông có biết trên cùng một trái đất này mà người bên này quả đất lại sung sướng, an nhàn trong hạnh phúc, không vướng bận một chút suy tư, còn bên kia của đất thì tủi nhục lắm thân, không thuốc uống khi ốm đau, ăn không đủ no, áo không đủ mặc, không ông? Ông có biết dân tộc nào chịu sự đọa đầy của 30 năm chiến tranh để rồi lại tiếp tục chiến tranh dưới quyền thống trị của lũ cộng sản yêu tinh đội lốt người tay sai của lũ đại yêu tinh Mạc Tư Khoa không ông? Ông có biết vì sao dân tộc ấy đã phải liêu chết bỏ

nước vượt biển ra đi, đi không chết vì phong ba bão táp lại rơi vào tay lũ đã nhân đội lột người không ông? Ông ở trên cao, ông có thấu cho những nỗi uất hận này không? Ông bắt công làm, ông trời ơi! Oan hơn của những thuyền nhân, của những tù nhân trong ngục tù cộng sản, đã chết tức tuổi oan khiên, đang oán trách ông đó, ông Trời ạ!

Em thương,

Đọc thư anh, chắc em nghĩ anh khùng hay điên phải không? Nhiều khi anh phát khùng thật đấy em ạ! Hơn 2 năm xa gia đình, xa quê hương, anh ở đây chỉ có một mình, cô đơn và tủi nhục gặm nhấm lẫn mòn cái tương lai mờ sáng. Nhiều hôm buồn anh suy nghĩ: xứ người có thấy sung sướng gì đâu, cứ như là tù giam lỏng. Tù ở trong trại cải tạo lâu lâu còn thấy mặt thân nhân đến thăm nuôi, chứ ở đây thì có ai thăm! Tiền bạc kiếm được thật nhiều nhưng muốn ăn cái gì quen thuộc của quê hương cũng chẳng có mà ăn, ăn bơ sữa mãi gây đến buồn nôn. Muốn nói tiếng mẹ đẻ cũng phải lẫn lộn vài câu số - Quan anh một đàn người da trắng tóc vàng ăn nói lú lo ngọng cả lưỡi, anh như lạc loài hẳn trông sa mạc mệnh mông! Có đêm nhớ nhà khó ngủ, anh đã đập tan cái đồng hồ báo thức tích tắc bên tai. Nguyên rửa tù bè lũ thằng tổng thống Thiệu đến cha, sư và cả lũ ký giả đi ăn mày, một lũ ngu xuẩn đầy tham vọng cá nhân và phe nhóm đã đưa cả một dân tộc vào ngục tù đọa đày của cộng sản vô thần.

Trong những ngày đầu mất nước, vì bất mãn với tập đoàn tham nhũng thối nát của chế độ cũ, vì còn quá ngây thơ tin tưởng vào cái gọi là 'thanh phần thứ ba' anh đã chấp nhận ở lại để phục vụ cho chế độ cộng sản. Vì lúc đó theo anh nghĩ, cái chế độ cộng sản này có hà khắc thật nhưng mọi người đồng đều như nhau, không còn giai cấp, không còn tham nhũng, không còn bất công xã hội. Nhưng đau đớn thay chỉ chưa đầy 2 tháng sự thật phũ phàng đã cho thấy chế độ cộng sản còn lừa

dối, còn bạo tàn, còn giai cấp, còn tham nhũng quan liêu gấp trăm lần cái chế độ cũ. Anh mở mắt thật to, tỉnh mộng!

Lén lút, anh bỏ nước ra đi. Anh cũng là một thuyền nhân nhưng may mắn hơn em được tàu Na Uy vớt; bình an đến xứ người, anh âm thầm sống cho riêng anh. Kinh nghiệm đau thương trong quá khứ đã bị lừa dối quá nhiều từ chính thể này đến chính thể khác, từ chế độ này qua chế độ kia nên anh nghi ngờ tất cả các tổ chức, các hội đoàn hải ngoại. Anh xa lánh và từ chối không tham gia bất cứ một tổ chức nào vì tị nạn rồi! 'thằng nào cũng như thằng nào', không có thằng nào làm cha sai bảo đứa khác được nữa. Anh vui đầu trong công việc, chấp nhận làm cu li xứ người để kiếm tiền hưởng thụ. Anh đã miệt mài để chôn vùi ngày tháng trong men rượu, trong hơi thở của những người con gái tóc vàng. Anh đã quên đi những hình ảnh quê hương, những người cùng một dòng máu Lạc Long đang kêu cứu thảm thiết trên biển Đông với câu ca tiếng hát thâu đêm trong những khiêu vũ trường sắc mùi thuốc lá hơi rượu và hương thơm da thịt đàn bà... Cuộc sống xứ người đã biến anh thành một tên đầy tớ của vật chất. Cố sức để thỏa mãn nhu cầu tối đa, có xe hơi cũ lại đòi hỏi cái xe mới, có xe mới lại ước muốn xe mới tốt hơn. Hưởng thụ cho bố ngày khó cực?... Nhưng đêm nay anh như vừa sức tỉnh một giấc ngủ quá dài. Nghĩ lại những tháng ngày sống không mục đích vừa qua anh đã thấy quá hối hận và nhục nhã. Anh chề trách người

o.....o

Em Ban

Bạn PHẠM THỊ SONG NGÀ
đến Na Uy trước đây 10
tháng, hiện ở tỉnh nào, xin
viết thư về cho
TÔN NỮ NƯU MAI
Renen 93. NATLAND
(Bergen)

o.....o

đôi, rồi cuối cùng chính anh cũng đã đi vào vết xe cũ của người đời. Anh đã quá ích kỷ, vượt thoát ngục tù cộng sản rồi lại vội quên ngay đi những người bạn đã nhận nhủ và đang chờ mong tin anh nơi quê Mẹ... Anh thật ăn năn khi nghĩ đến những lúc vùng tiền trong quán rượu trong khi những em nhỏ đang đói khát và chỉ cần một ly sữa thôi có lẽ cũng cứu nổi mạng sống của em đó !

Em thương thật là thương !

Dù chỉ mới sơ giao, anh có linh tính như mình quen nhau từ kiếp trước. Qua lời rao tìm bạn của em: ' Người con gái sắc đẹp trung bình, đã đánh mất tất cả những gì quý giá nhất của đời con gái tại Kro Kra, hiện đang sống những tháng ngày buồn khổ và cô đơn trong trại tị nạn. Thiết tha đón nhận những tình thương của các bạn ở phương xa. Nếu không cố chấp về dĩ vãng và cảm thấy hợp sẽ đi đến hôn nhân với điều kiện phải thành thật và không đem mê thứ gì cả'. Anh tự cảm thấy giờ phút này anh rất hợp với em. Hai thành thật mà nói tất cả những đem mê trong quá khứ đã đi vào dĩ vãng và nay anh sẽ bán chiếc xe, dành tiền lo cho em hay gửi tặng những thuyền nhân khốn cùng nhất trong số những thuyền nhân đang sống trong các trại tị nạn. Cá nhân anh sẽ tạo một cuộc sống mới có lý tưởng hơn bằng cách tham gia, cộng tác với anh em trong tổ chức Người Việt Tự Do đi chung sức phục vụ cho cộng đồng Người Việt Tự Do ở đây. Dù sao anh cũng phải công nhận trong thời gian vừa qua, anh em trong tổ chức cũng đã tận tâm, tận sức giúp đỡ cho tập thể không một chút tư lợi. Họ là những người đứng mũi chịu sào và đã gánh chịu một cách kiên nhẫn tất cả những tiếng đời mai mỉa ! Vì đâu ? Vì danh vọng hay tiền tài ? Không ! Ở đây thì làm gì có danh vọng, có tiền tài mà chỉ vì quê hương, vì lý tưởng quốc gia. Họ là những viên đá lót cho con đường Tự Do trở lại quê hương, chứ nếu không có họ, thì hỏi rằng mình còn hy vọng gì cho ngày mai ?

.....

Còn em, xin hãy vui lòng nhận anh làm bạn và hãy quên đi những gì tủi nhục đau buồn của dĩ vãng. Cái dĩ vãng như là một giấc mơ hãi hùng nhưng không phải cái dĩ vãng đó là xấu mà nó còn cao đẹp hơn những cái dĩ vãng khác. Vì em, em là một trong những nữ anh hùng của lịch sử thuyền nhân, đã hy sinh cái trình tiết của mình cho hai chữ Tự Do. Những người con gái như em đã chịu đựng sự thử thách cam go nhất trong lịch sử nhân loại, đã chứng tỏ cho thế giới tự do hiểu rõ cái giá trị của chữ Tự Do và đã biểu lộ cho họ thấy cái ý chí yêu chuộng tự do của dân tộc Việt Nam - một dân tộc bất khuất chưa bao giờ chịu khuất đầu cam tâm làm nô lệ cho ngoại bang, đã dám mua hai chữ Tự Do với bất cứ giá nào. Em không phải cúi đầu gục mặt vì dĩ vãng Kokra mà hãy ngẩng đầu cao lên, phải hãnh diện về cái dĩ vãng của em. Nếu có thể được, xin cho anh chia sẻ với em niềm hãnh diện đó. Anh hy vọng với những kinh nghiệm đau thương của dĩ vãng, xa hoa vật chất chỉ là một tên đầy tớ chứ không thể là người chủ của em và em chắc đã có một quan niệm dứt khoát rõ ràng : hận thù bạo lực và cộng sản. Anh xin ở bên em mãi mãi để cùng chung lưng đấu cật với các anh chị em thiện chí yêu quê hương và dân tộc tranh đấu đến hơi thở cuối cùng cho lý tưởng Tự Do. Nếu cơ trời vận nước may mắn, chúng ta có thể sớm trở lại quê hương vui sống, bằng không chúng ta sẽ dạy dỗ cho con cái chúng ta hiểu rõ giá trị của hai chữ Tự Do mà mẹ chúng đã phải trả giá thật đắt, để chúng sẽ tiếp tục chiến đấu cho quê hương Việt Nam...

Thư ngắn tình dài, anh xin dừng bút. Chúc em thật vui với cái dĩ vãng sẽ đi vào lịch sử của dân tộc Việt Nam chứ không phải vì cái dĩ vãng đó mà mất đi niềm vui hạnh phúc của mình. Ước mong chúng mình thật thân thân như Tình Nghĩa Vợ Chồng.

Hồi mất chỗ tin em.

Anh

những mai vụn

Mỗi lần nhận được thư nhà là Thanh lại nửa vui nửa buồn - vui vì những giòng chữ thân yêu trên trang giấy học trò đen thui của môn hàng 'quốc doanh' và buồn vì những lời thư gượng gạo 'cả nhà vẫn bình yên mạnh khỏe', 'các em vẫn học hành tiến bộ tốt', 'em vẫn hằng hái láo động sản xuất thi đua xây dựng Xã Hội Chủ Nghĩa'... gói ghém bao mĩa mai, cay đắng, buồn tủi âu lo...

Thỉnh thoảng bên cạnh những 'ba tốt, năm tốt' Hương xen vào những câu Thanh thấy thấm thía nỗi niềm của những người ở lại: 'Em và các con nhớ anh biết bao và mong mọi biết bao...' (chăm chăm). Vâng, và Thanh nữa, Thanh cũng thương nhớ biết bao, nhớ thương đến phát cuồng lên trong những đêm mưa bất tận của Bergen, người vợ đang mòn mỏi nơi quê nhà và những đứa con đang tuổi lớn nhưng xanh xao còm cõi trong những nhọc nhằn thiếu thốn.

Thế mà đã gần tròn 3 năm

Giờ đây thằng cu Tý chắc đã đi giới, chạy giới. Giờ đây cái Huệ chắc đã có thể đỡ dần mẹ nó nhiều. Giờ đây thằng Dũng đã học hết lớp 9 không biết có được lên lớp 10 với lý lịch có bố là 'thành phần phản động bỏ trốn ra nước ngoài' ? Giờ đây cây khế sau nhà

chắc đã trở bông và đơm trái đầu mùa. Khế chắc ngọt lắm đây, cây được chiết từ cây nhà bác Hai, phải biết là ngọt.

Hồi còn chế độ cũ, gia đình Thanh một vợ ba con sinh sống tại thị xã Nha Trang. Thanh là giáo viên trường tiểu học Vĩnh Xương. Ngày 1.4.1975 Nha Trang bị rơi vào tay cộng sản trong bỏ ngỡ kinh hoàng, gia đình Thanh bị cuốn theo giòng người chạy vào Sài Gòn với hy vọng mong manh 'có một ước chia đất cho cộng sản từ Bình Tuy trở ra', Sài Gòn còn là mảnh đất cuối cùng để mà sống. Nhưng chưa đầy một tháng sau Thanh và những người Sài Gòn chứng kiến cái ngày 30.4 buồn thảm. Ngày mà trực thăng Mỹ bay như đám nhặng bu trên đồng rác thối tha 'di tản mỹ kiều'. Ngày mà chỉ sau vài ba phát đại pháo của cộng sản bắn vào trường trung học Gia Long, Dương Văn Minh tuyên bố đầu hàng. Ngày mà những người lính nhảy dù cởi bỏ quần áo chạy ngược từ Ngã Tư Bảy Hiền về Trương Minh Giảng vừa đi vừa chửi thề 'Đ.M. hòa bình thế đó !'.

Sài Gòn hỗn loạn và ngỡ ngàng. Tâm hồn Thanh trống rỗng và tê liệt. Chàng như không nghe thấy những lời bàn tán 'chạy ra bến Bạch Đằng, còn có tàu đi'... Thanh dẫn vợ và ba con dạo phố

như một du khách nhàn nhã ' xem quân giải phóng và xe tăng T54' Cái ngày lịch sử của cả một dân tộc đối với Thanh như thế đó.

Rồi Thanh và gia đình cũng phải trở lại Nha Trang thôi Ba tháng sau các trường khai giảng lại nhưng Thanh được chính phủ 'cảm ơn', không nên lý do nhưng lý do chắc hẳn là 'giáo viên nguy đã chạy theo nguy khi Nha-Trang được giải phóng'. Sau khi học tập 10 ngày, Thanh đưa gia đình về quê vợ ở Diên Khánh để 'tham gia lao động sản xuất theo đúng chính sách khoan hồng của chính phủ'.

.....

- Làm gì mà lần thân như người mất hồn đây ?

Thanh quay lại thấy Phương đang đi với vợ. Hai vợ chồng đều là người làng và đi cùng chuyến ghe.

- Chẳng làm gì cả nên mới lần thân.

- Vậy đi một vòng với vợ chồng tớ. Định vào mấy tiệm TV đổi cái TV màu. Tui nhỏ chê cái TV mua năm ngoái 20 inch. nhỏ quá, mà lại hiệu Luxor màu không tốt. Đi cho vui, và cậu cũng nên sắm một cái.

- Đi thì đi. Nhưng tớ chưa mua TV đâu, không vợ không con mua cho ai xem.

Phương dẫn vợ và Thanh vào hết tiệm này đến tiệm khác, bàn nên mua Philips hay Telefunken, sau cùng ngã giá cái Philips 26 inch. đổi bù TV cũ. Sau khi cho địa chỉ và hẹn ngày giao máy Phương hề hả xoa tay :

- Chà hôm nay trời đẹp quá, mấy khi mà Bergen nắng ấm thế này. Mình vào đây làm ly bia đồ khát rồi về nhà tớ lai rai sau. Có em họ ở bên Pháp mới gửi sang cho ít khô mực, tôm khô, củ kiệu, nhậu đã lắm.

Ly bia vàng óng sủi bọt Sảng thứ bảy Bergen khá đông người. Nắng trải dài trên bãi cỏ

và trên luống hoa tulipe chạy vòng quanh nhà lồng kiếng, lấp-lánh trong tia nước phun lên giữa hồ. Bình an. Thật bình an và thân nhiên. Không ai biết có những con thuyền nhỏ đang lenh đênh ngoài biển với những người đói khát. - Không ai biết có hàng triệu con người đang ngắc ngoải dần mòn trên chính quê hương họ. Giờ này Hương đang làm gì ? Em đã lo đủ gạo cho ngày mai hay ít nhất nửa ký bo bo hay nửa ký khoai cho bữa cơm dọn ?

- Hè này cậu định đi đâu?

- Chẳng đi đâu cả.

- Vợ chồng tớ định đi Pháp một chuyến. Sang ăn tiết canh vịt. Thêm quả rồi. Bọn Na Uy ngu quá, nuôi vịt đầy công viên mà không biết ăn.

Ừ, nghĩ đến bày vịt ngày nào mới gây trước khi đi, Thanh bỗng thấy lâng lâng. Sau này vợ Thanh viết thư nói bày vịt lớn nhanh như thổi nhưng phải vừa bán vừa làm thịt. Không đủ thóc gạo cho vịt ăn, củ rau cũng không có và có lệnh cấm 'chăn nuôi cá thể'. Con gà mới nở ở mười ngày thì bị mất hết trứng. Chắc chỉ mấy tháng ranh hàng xóm muốn thử xem hột gà lộn khác hột vịt lộn thế nào. Cả bụi khoai mì cũng bị nhổ trộm.

- Thôi, uống suông chán quá, về nhà tớ tiếp tục hay hơn.

- Để hôm khác đi, hôm nay tớ nhức đầu quá.

- Nhức đầu cứ Hansa với tôm khô củ kiệu là hết nhức đầu ngay. Đi, chui về cái nhà độc thân của cậu chừa chỗ cho em mà chết vì chán đời à ?

Đi. Lại bia. Lại khói thuốc lá như sương mù trong căn phòng kín mít. Ngày tháng lằng đằng như thế. Ba năm lằng đằng như thế. Ngày chưa ra đi, đêm đêm nằm ôm cái radio nhỏ đài BBC. Để mà suy luận. Để mà mừng mà mong. Ba năm rồi cuối trời Bắc Âu cũng lại nửa đêm mở đài BBC. Để mà mừng mà mong, mà suy luận.

Na Uy đã hết tuyết từ lâu. Bây giờ là mùa hè, trời chợt mưa chợt nắng, nhưng năm nay được cái nắng nhiều hơn mưa. Miền nam cũng đã vào mùa mưa rồi phải không em?

Mưa Bergen buồn thảm hơn những cơn mưa rào nơi quê nhà. Cả đến tiếng mưa rơi cũng không gọi nên những âm thanh thân thuộc xưa kia. Em có để ý mỗi khi trời bắt đầu đổ cơn mưa, những giọt mưa lúc đặc nặng hột rơi lộp độp trên những tàu lá chuối nghe mới thú vị làm sao! Và nếu sau vài ngày nắng cháy mà trời mới đổ mưa, tiếng ếch nhái kêu inh ỏi khiến phát thêm đội mưa xách xiên đi làm vài chú nhái về tắm rửa. Hay sau cơn mưa chiều đêm về xách đèn đi soi ếch.

Và bong bóng vỡ đầy sân cùng lũ trẻ tắm mưa reo hò inh ỏi.

Mỗi người sinh ra đời chỉ có một nơi để sống, đó là quê hương họ. Kẻ không có quê hương để sống là kẻ bất hạnh nhất trong những người bất hạnh. Và em với anh, ai là kẻ bất hạnh hơn ai? Than ôi, chúng ta đều bất hạnh như nhau. Anh không có quê hương để sống. Em không có sự sống ngay trên quê hương mình. Chỉ có Việt Nam là bất hạnh vì người Việt đã mất quê hương chính ngay trên tổ quốc của họ.

Những người không biết mình mất những thứ đó còn đáng thương hơn nữa. Họ chỉ là những hồn sỏi bỏ nơi này cũng được mà quãng nơi kia cũng xong. Hồn sỏi không biết đau khổ nhưng điều đau khổ cho họ là thà họ là hồn sỏi đích thực - vốn chỉ là hồn sỏi - đằng này họ lại là con người.

.....

Anh P. quý mến,
Được thư anh, mừng lắm lắm. Nhận được nét chữ anh đã mừng rồi đọc hết thư anh càng mừng nữa. Anh vẫn không thay đổi từ năm năm nay... Không muốn trả lời anh nhiều. Xin trả lời anh vắn tắt bằng chính câu anh viết: 'hãy đứng vững trên hai chân mình đã rồi hãy nói đến làm việc lớn sau'.

Vâng, thưa anh, tôi sẽ đứng vững trên hai chân.

+ HẢI GIAO +

+ THỰC HÀNH

Một anh chàng tỏ ra sành sỏi trong lãnh vực ái tình, nói với bạn - Thời nay trong tình yêu mình phải biết 'chụp giựt', phải làm nhanh, đánh mạnh. Thí dụ khi mây đến gõ cửa nhà bồ mây, khi cửa vừa mở thì mây phải tấn công ngay, ồm ồm rồi hôn nằng lền.

Mấy hôm sau, hai người gặp lại nhau, thấy mặt bạn tím bầm, anh ta hỏi:

- Ủa, sao vậy?
- Đùng là mây hại tao!
- Nàng làm gì mây?
- Không, chính ông bồ nàng ra mở cửa mới chết tao chứ!

+ QUÊN!

Một 'đức ông chồng' có đầy đủ tật xấu trên cõi đời này, bị vợ bỏ về nhà cha mẹ nàng. Nàng đe dọa:

- Nếu anh không bỏ những tật xấu thì đừng hòng thấy mặt tôi!

Chừng tháng sau, anh chồng tìm đến vợ, tỏ vẻ ăn năn hối cải:

- // - Hãy về với anh, anh đã bỏ hết cờ bạc, trai gái, rượu chè, hút sách.

Người vợ cảm động quá, bèn đi theo chồng về. Vừa vào nhà, ông chồng nói:

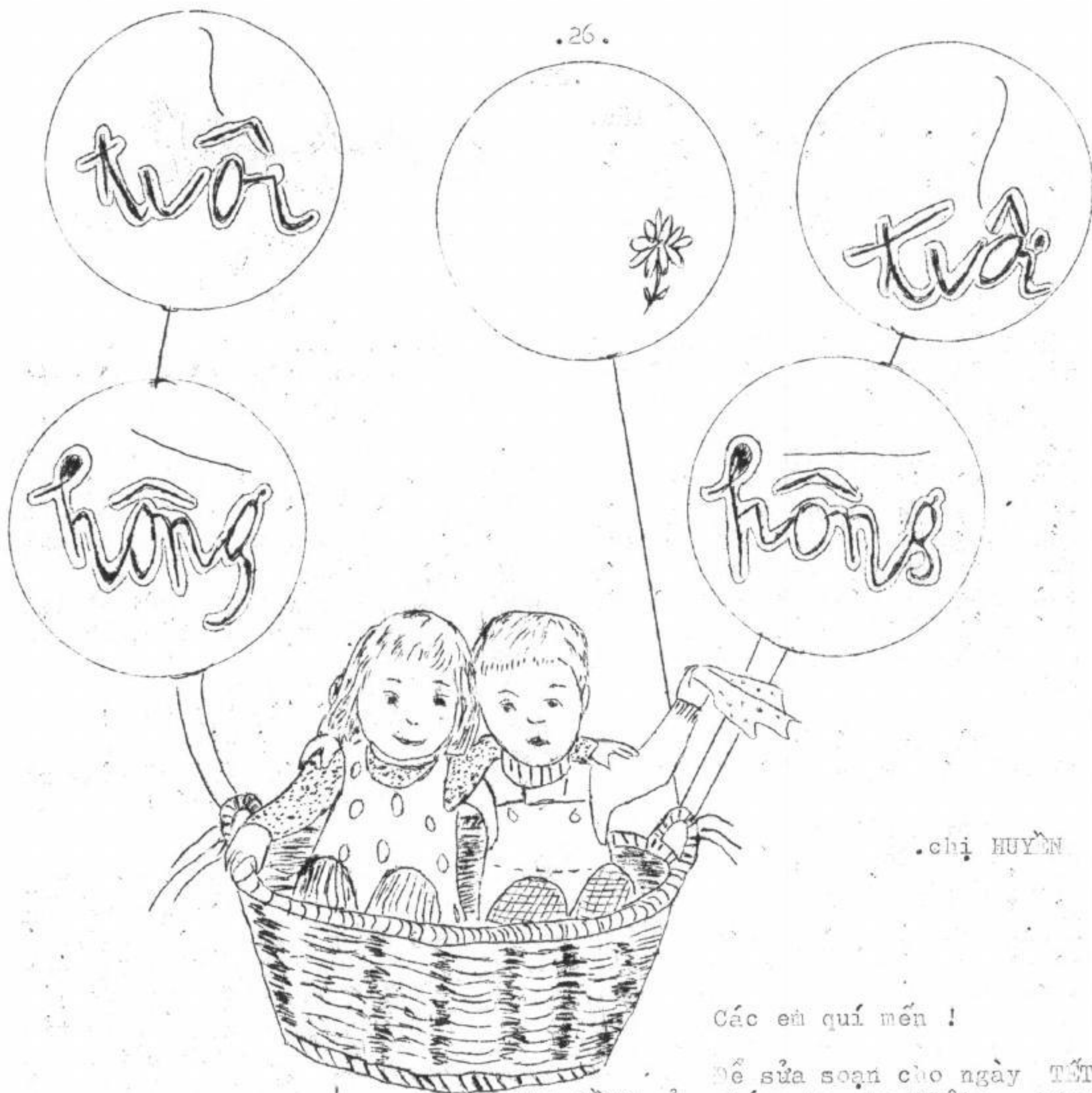
- Anh quên nói với mình anh còn một tật xấu duy nhất nữa.
- Tật gì thế mình?
- Nói dối!

+ TIN DỊ ĐOAN

Cặp tình nhân đang hú hí thì ông chồng thỉnh thoảng về. Anh chàng 'ăn vụng' lủnh quính định chui xuống gầm giường trốn, nhưng người vợ can lại, bảo chồng nàng hay để giày ở dưới đó. Anh chàng tính nấp trong tủ áo cũng không xong. Cuối cùng người vợ bảo tình nhân:

- Chỉ còn cách duy nhất là anh phóng ra cửa sổ đi.
- Em điên à, em không biết đây là tầng lầu thứ 13 của chung cư?
- Trời ơi, đến mức này mà anh còn tin dị đoan nữa à!

.thị MET.

.chị HUYỀN

Các em quý mến !

Để sửa soạn cho ngày TẾT
NHỊ ĐỒNG của chúng ta cho thật... tưng
bùng, chị xin thay mặt Ban Chấp - Hành
Trung Ương thân mời các em từ 15 tuổi
trở xuống tham dự các CUỘC THI sau đây

1. VĂN CHƯƠNG : vẽ cả văn vần lẫn văn xuôi.
Đề tài: các em được tự do viết, nhưng chị
cũng 'góp ý' với các em là mình nên
viết về 'tuổi hồng', về Tết Trung Thu, về
quê hương của mình.

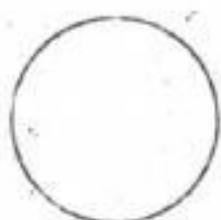
Bài dự thi gửi về địa chỉ của báo Vượt
Sóng - chấp nhất là ngày 05.9.1980. Những
bài trúng giải sẽ được đăng trên Vượt
Sóng số đặc biệt về Trung Thu.

2. HỘI HỌI : thi tại chỗ - vào đúng ngày Tết
Trung Thu (thứ ba, ngày 23.8.1980). Đề tài
: Trung Thu và Thiếu Nhi Việt Nam.

3. VĂN NGHỆ : Thi vào ngày Trung Thu - về các
bộ môn ca, vũ, đàn...

Các chi tiết sẽ được Ban
Chấp Hành các Chi Hội THNVTD. thông báo.

chị HUYỀN

•HẠ THÁP EIFFEL ?

Ngon tháp danh tiếng này do công trình của kỹ sư người Pháp tên Gustave Eiffel (1832-1923) -được khánh thành nhân dịp Hội Chợ Triển Lãm Quốc Tế năm 1889.

Tháp Eiffel cao 300 thước-nhưng tính từ bộ lết tới ngọn thì chiều cao là 320 thước.

Theo thỏa hiệp đặc nhượng thì tháp Eiffel đã bị hủy từ năm 1910. Tuy nhiên có lẽ vì sự danh tiếng của ngọn tháp nên thỏa hiệp được gia hạn tới năm...1980. Tuy nhiên ngày nay ngọn tháp Eiffel đã trở thành một tiêu biểu của thủ đô Paris nên người Pháp có lẽ sẽ không tính đến chuyện triệt hạ tháp này nữa.

•TRỌNG LƯỢNG CỦA MẶT TRỜI

Các bạn có bao giờ nghĩ rằng người ta có thể cân được mặt trời không ? Ấy vậy mà những nhà thiên văn học đã thực hiện rồi đây ! Sau đây là kết quả :

-Trái đất ta đang ở nặng sơ sơ có 5.965.930 nghìn nghìn triệu ký lô. Mặt trời nặng hơn trái đất gấp 324.000 lần, nghĩa là mặt trời nặng 1.950.396.320.000.000.000.000.000 ký lô.

Trong khi đó còn có những hành tinh khác nặng gấp 923.000 lần địa cầu. Bạn thử làm con tính nhân rồi đọc con số lên xem có...nói không nào ?

Thực vũ trụ vô cùng, bạn nhỉ !

•AI BƠI QUA BIỂN MANCHE ĐẦU TIÊN ?

Nhiều người thường cho rằng ông Webb, một thuyền trưởng người Anh là người đã bơi qua biển Manche (nối giữa Anh và Pháp quốc) đầu tiên ngày 24 và 25 tháng 8 năm 1875. Tuy nhiên vì Webb đã khởi hành từ hải cảng Dover (Anh) bên này chia ra biển tới hơn một dặm nên cuộc bơi bị coi là không đúng hẳn chiều rộng của biển Manche.

Sau này, Thomas William Burgess, người Anh đã bơi từ một bãi biển gần cảng Dover sang tới làng Châtelet cách mũi Gris-nez của Pháp tới 2 dặm. Đường bơi của Burgess dài hơn và bắt đầu từ lúc 11 giờ 15 ngày 5.9.1911 đến 9 giờ 50 ngày 6.9.1911 mới tới đích.

•TÍNH NGƯỜI QUA CÁCH HÚT THUỐC

Phái nữ đã nhận xét đàn ông như sau qua cách hút thuốc :

- Người hút thuốc mà nuốt luôn khói là người lười biếng.
- Người hút thuốc mà cứ để tắt rồi phải châm lại là người không có chí liên tục.
- Người nào lúc vắn thuốc, làm rơi nhiều là người hoang phí.
- Người không bao giờ đem theo bật lửa hay diêm là người không biết lo xa.
- Một thanh niên hút ống điếu là người tầm thường, không có gì đặc sắc.
- Người nào xin thuốc để vắn hoặc để vào ống điếu của mình là người tiết kiệm...quá mức !
- Còn người hút xì gà thường là người hư hỏng.
- Tuy nhiên nên đề phòng những kẻ không hút thuốc. 'Pha' này cũng có nhiều 'tật' bí mật lắm đây !

•VẦN NÀO ĐƯỢC DÙNG NHIỀU NHẤT ?

Theo kết quả của một cuộc nghiên cứu, người ta nhận thấy vần 'E' đã được dùng nhiều hơn cả trong phần lớn ngôn ngữ trên thế giới. Thí dụ trong tiếng Pháp, cứ mỗi 1.000 vần

vần E lại trở lại I76 lần, I66 lần trong tiếng Đức, I36 lần trong tiếng Y Pha Nho và I5I trong tiếng Anh.

Ngược lại, vần U được sử dụng ít nhất trong tiếng Pháp; vần Z trong tiếng Anh; vần K trong tiếng Y Pha Nho; vần X trong tiếng Đức.

Còn trong tiếng Việt? Bạn nào thử khảo sát xem sao nhé.

* KIỀNG !

Hầu hết dân hút thuốc kiềng dùng một que diêm để châm tới người thứ ba, vì cho rằng người thứ ba này sẽ gặp xui xẻo. Sự mê tín này bắt nguồn từ một sự kiện sau đây:

Trong trận chiến tranh tại Transvaal giữa quân Anh và người Boers. Trong thời chiến này diêm rất hiếm hoi nên lính Anh vẫn túm lại với nhau để đốt thuốc. Quân Boers phải chờ tới người thứ ba mới đủ thì giờ giơ súng lên nhắm vào đống lửa mà bắn và thế nào cũng hạ được một địch thủ mà người bị hạ này thường là người thứ ba đốt thuốc bằng một que diêm đó.

Sau này người Anh đã... 'suy diễn' ra rồi tin luôn... để rồi sự mê tín ấy lưu truyền cho tới ngày nay.

* VẠN LÝ TRƯỞNG THÀNH

Vạn lý trường thành tại Trung quốc là một trong những kỳ quan trên thế giới.

Thành được khởi công xây đắp từ thời Chiến Quốc, khoảng thế kỷ thứ 5 trước Thiên Chúa Giáng Sinh. Nhưng vào thời này, mỗi nước chư hầu xây một khúc. Sau Tần Thủy Hoàng thống nhất được Trung Hoa, nối liền các khúc thành lại với nhau, mở rộng và xây kiên cố hơn. Tần Thủy Hoàng đã dùng 300.000 dân công khổ cực xây ngày đêm trong suốt 8 năm trường mới hoàn thành.

Vạn Lý Trường Thành dài đến 2.400 cây số. Chiều cao trung bình là 15 thước và dày trung bình 6 thước. Nhiều tháp canh được xây trên thành và xe ngựa có thể đi lại được.

SÓC NẬU.

* ĐẾ NHẤT XẠO !

Ông Khóac khoe với bạn:

-Một đàn bò hay đàn cừu chừng năm, sáu ngàn con mà đi ngang đây, tôi chỉ nhìn qua cũng có thể đếm được chính xác là bao nhiêu con.

-Làm sao anh biết giỏi thế?

-Có gì đâu. Tôi chỉ cần đếm tổng số chân của chúng rồi chia với 4 là biết ngay bao nhiêu con.

* LÊN CHÚC

Ông bố hỏi đứa con cưng:

-Thầy giáo con nói sao? Thầy giáo có thích con không?

-Dạ, thầy thích con lắm. Thầy giáo bảo rằng nếu con cứ tiếp tục học như hiện giờ thì năm sau chắc chắn con sẽ giữ chức niên trưởng trong lớp!

* LÝ LUẬN CỦA BÁC SĨ

-Bác sĩ hứa chắc với tôi là cách chữa bệnh của bác sĩ thế nào cũng cứu sống con tôi. Vậy mà bây giờ con tôi chết rồi!

-Thế bà theo cách chữa của tôi được bao nhiêu lâu?

-15 ngày!

-Hèn gì, con bà chết là phải là mới theo cách chữa của tôi mới nửa chừng. Trong toa tôi chỉ dặn bà là cho cháu uống thuốc những một tháng có mà!

* ĐIẾC !

-Ông đừng nói với tôi làm gì vô ích, tôi bị điếc nặng mà.

-Tôi có nói gì với ông đâu, tôi đang nhai kẹo cao su đấy chứ!

danh ngôn

Trên đời này, chữ "YÊU - THƯƠNG" là hay nhất, kế đó là chữ "GIÚP ĐỖ".

(Bertha Von Suttner)

tuổi nhỏ
hương về
quê hương

Sau ba tháng học tiếng Na Uy, Thu đã biết khá nhiều về các từ ngữ thông thường. Tuy đôi khi Thu nói không đúng văn phạm, nhưng với cô giáo của Thu, một cô giáo thông minh và tận tâm lại có khá nhiều kinh nghiệm trong việc dạy tiếng Na Uy cho trẻ em Việt Nam, cô cũng đoán được ngay đại ý của câu nói của Thu. Cô giáo rất mến thương Thu, vì Thu dạn nói và dễ thương. Trong những giờ ra chơi, cô thường đến gặp Thu để trò chuyện. Một hôm cô hỏi :

- Thu, em nghĩ gì khi học tiếng Na Uy ?

Thu trả lời :

- Thưa cô, em rất sung sướng được học tiếng Na Uy và mơ ước học thật giỏi.

Cô vui mừng mỉm cười nói :

- Như vậy, em phải học và cố gắng nói thật nhiều ở trường với các bạn Na Uy, cũng như tại nhà với gia đình.

Thu cúi đầu cảm ơn cô giáo rồi nhỏ nhẹ đáp :

- Thưa cô, em sẽ cố gắng học và tập nói thật nhiều tiếng Na Uy ở trường với cô và các bạn, nhưng xin phép cô cho em được nói tiếng VIỆT NAM khi ở nhà.

- Tại sao vậy ?

- Thưa cô, nếu Thu không nói tiếng Việt Nam mà chỉ nói toàn

tiếng Na Uy, thì một ngày nào đó Thu sẽ không còn nhớ gì về ngôn ngữ Việt Nam nữa. Khi Thu trở về quê hương, bà con sẽ cười chê Thu là người mất gốc !

- Em không thích ở Na Uy ?

- Thưa cô, em rất thích ở Na Uy, nhưng em là người Việt Nam em yêu mến quê hương Việt Nam hơn.

Cô giáo nhìn Thu mỉm cười và tỏ vẻ mến phục người Việt Nam - dù là một trẻ nhỏ với tâm hồn non dại, nhưng cũng có những ý nghĩ yêu mến quê hương, biết bảo vệ nguồn gốc và ngôn ngữ... Cuộc sống tự do, no ấm ở hải ngoại... không làm vơi nỗi niềm thương nhớ về quê hương Việt Nam yêu dấu.

Cô giáo ôm chặt Thu vào lòng rồi khẽ bảo :

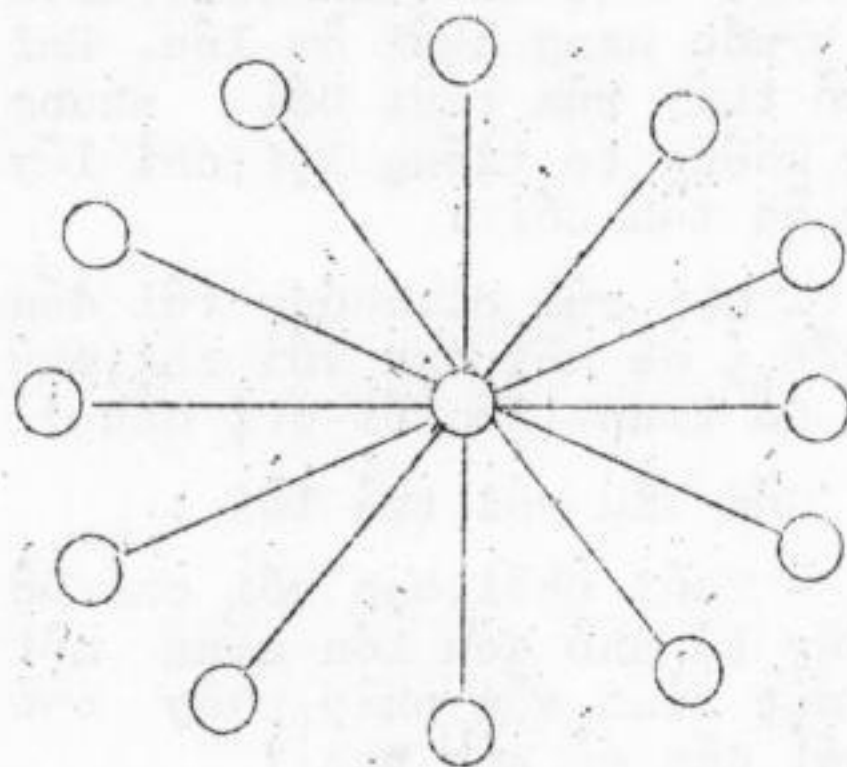
- Em rất ngoan và rất dễ thương Thu ạ ! Cô hy vọng một ngày nào đó, chắc sẽ không còn xa, em sẽ được trở về quê hương.

+hoài hương+

.....().

ĐOÀN VUI

'NGÔI SAO LẠ'

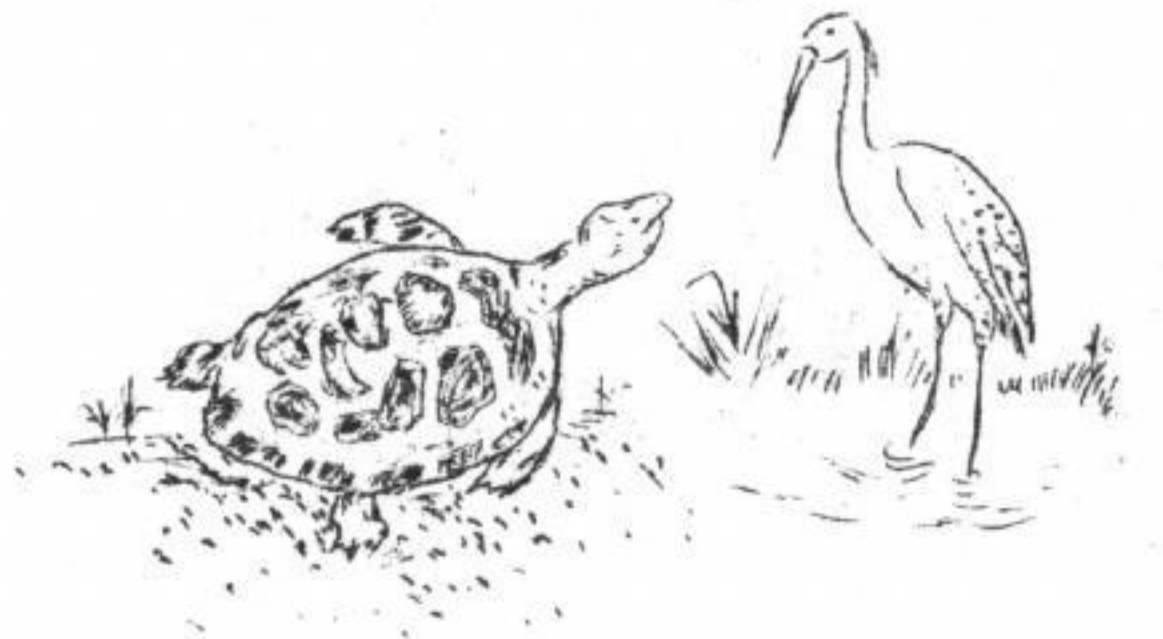
Viết trong mỗi vòng tròn 1 số để cộng sao mỗi đường kính (tức là 5 số thẳng nhau) vẫn ra kết quả là 20.

Chú ý : không được viết 1 số 2 lần.

(giải đáp trang 46)

* TRUYỆN CỔ TÍCH *

Rùa và Cò

.VŨ HOÀI.

Ngày xưa có một người đàn bà rất mực chua ngoa. Hễ giận ai là bà ta quai mồm ra chửi bới. Sau khi chết, bà ta bị Diêm Vương phạt, bắt đầu thai thành một con rùa nhỏ sống một mình trong một hồ sen.

Năm đó trời hạn hán, hồ sen cạn dần cho đến khi chỉ còn là một vùng bùn. Một hôm có 2 con cò không biết từ đâu bay lại, sà xuống ao để kiếm ăn. Chúng đang lội bì bõm thì bị rùa bắt gặp. Sợ bị ăn hết thức ăn của mình, rùa ta đứng trước hang chửi ầm lên. Hai con cò thấy rùa chửi bới nhưng chúng không to tiếng lại, chỉ lấy giọng ôn tồn nói :

- Chị rùa ơi, chúng tôi đến đây cốt ý để kết bạn với chị, chứ không để tranh ăn với chị đâu !

Rùa bĩu môi trả lời :

- Thôi thôi, bạn với chả bè. Tôi đây từ nhỏ đến lớn sống một thân một mình vẫn phây phây chứ có chết đâu mà cần bạn !

- Nhưng mà chúng tôi cũng tới đây để báo cho chị và bà con ở đây biết là hồ này sắp sửa khô cạn hoàn toàn, sẽ chẳng còn chút gì mà ăn nữa.

Nghe thế, rùa lại càng tức

giận, quát :

- Không có gì ăn thì mặc xác tôi, ai nhờ các người nhúng mũi vào chuyện của người khác.

- Chị rùa, nói thật với chị chứ, chúng tôi có cánh muốn bay đi đâu cũng được, dọc đường thiếu gì những ao hồ đầy ắp tôm cá ngon lành chứ chúng tôi cần gì phải kiếm ăn nơi khô cạn này. Nhưng sợ dĩ chúng tôi tới đây cũng vì tình cảm thôi. Hơn nữa trời còn nắng lâu dài, hồ này nhất định sẽ khôn còn gì để ăn.

Nghe vậy, rùa đổi giận thành lo, vội hỏi lại :

- Vậy tôi phải làm sao để sống bây giờ ?

- Nếu chị muốn chúng tôi sẽ đưa chị đến một nơi cách đây không xa, có thật nhiều thức ăn.

- Nhưng tôi không... biết bay thì làm sao tới được ?

- Khỏi lo, chị cứ cần thật chặt vào giữa một cái gậy, còn chúng tôi cần vào hai đầu gậy mà bay. Nhưng chị nhớ là dọc đường dù gặp bất cứ chuyện gì, dù chướng tai gai mắt đến đâu, chị cũng phải một mực làm thinh, đừng mở miệng mà rơi xuống chết oan đó.

Nghe bùi tai, rùa ta làm theo lời cò.

Lúc cò bay ngang qua một quán nước, những người khách trông thấy hiện tượng lạ, vội bảo nhau :

- Kìa, có hai con cò tha một bãi cứt trâu khô.

Rùa giận lắm, nhưng nhớ lời cò dặn, không dám nói gì hết... Một lát sau, bả bay qua một cái chợ. Thấy một cảnh khác thường trên trời, người ta lại bảo nhau :

- Kìa, có hai con cò tha một con chó chết.

Lần này thì rùa nổi giận tam bành nên không kềm giữ nổi tặc tử, định chửi lại một câu thật đau, nhưng vừa mở miệng đã rơi bịch xuống đất, tan tành thân mình.

Hai con cò thấy rùa chết chộp miệng bảo nhau :

- Tội nghiệp, chị ấy không chịu nghe lời. Âu cũng là trời phạt cái tội hay chửi bới người khác !

.VŨ HOÀI.

Vật hân

(tiếp theo)

.31.

Giọng Hạ nghiêm trọng :

- Từ khi được tin anh thoát khỏi trại học tập, em mừng mà cũng lo nhiều lắm. Tủi công an, mặt vụ lúc nào cũng như củ vọ. Hơn nữa anh đâu thể kéo dài mãi được tình trạng như thế này.

- Anh đã nói với Hạ nhiều lần, anh không thể quên cái chết của bố mẹ.

- Em hiểu lắm chứ. Và chính em mỗi lần nghĩ tới em lại ghen lên đến tận cổ... Hồi bố mẹ mới bị tủi nó giết, em tuyệt vọng, chẳng còn thiết gì sống nữa... may nhờ có Ngọc và ba má Ngọc...

Hạ ngừng nói, rút khăn chấm chấm nước mắt. Nàng bặm môi lại để dần cơn xúc động. Lúc sau Hạ mới nói tiếp được :

- Anh Linh ạ, em cũng biết bốn phận của anh em mình là mình không được phép quên cái chết oan ức của bố mẹ. Nhưng em nghĩ... chưa phải là lúc đâu anh. Dù anh có bán được vài tên, thấy được một hai trái lựu đạn thì cũng chỉ mấy tên bộ đội quên chết thôi. Anh em mình phải làm cái gì hơn thế nữa cơ...

- Anh sẽ vào bưng chiến đấu.

- Em đồng ý với anh, nhưng như anh vẫn kể và hàng ngày đi bán ở chợ trời, em vẫn nghe người ta nói là trong bưng bây giờ không nhận thêm người nữa. Trong đó khuyên là mỗi người hãy giữ vững tinh thần, chiến đấu trong cương vị hiện tại của mình.

- Vậy anh ra ngoại quốc làm gì ? Hơn nữa đi như vậy không khác gì chạy trốn. Hèn nhất.

- Em nghe các nhỏ bạn có thân nhân ở ngoại quốc viết thư 'mánh' về kể là ở nước ngoài có những mặt trận chống cộng, phục quốc. Và em nhận thấy trong tình thế hiện tại ở hải ngoại mới là môi trường thuận tiện cho công cuộc tranh đấu. Còn nếu bạo ra ngoại quốc là hèn nhất thì cũng đúng nếu mình ra đi chỉ để hưởng thụ vật chất, như vậy không những là một thái độ hèn nhất đáng khinh mà còn là một trợ

tội đối với quê hương và bao người đang đau khổ ở đây. Hơn nữa mình đi đây không có nghĩa là mình sẽ vĩnh viễn chôn thân nơi quê người, nhưng mình sẽ trở về mà anh.

Linh nhìn Hạ. Chẳng không ngờ Hạ đã 'già dặn' đến như vậy. Hạ biết nhiều hơn chàng tưởng. Mỗi ngày nào Hạ vẫn chỉ là một cô bé ngây thơ hiền lành, thỉnh thoảng vẫn bị Linh 'kí' đầu... Thế mà nay, nàng lý luận như một người đã từng trải qua nhiều năm tháng. Phải chăng hoàn cảnh đã biến đổi toàn diện con người của Hạ ? Linh ngập ngừng hỏi lại :

- Thế còn... Hạ ?

- Anh yên tâm. Gia đình Ngọc chắc chắn rồi cũng đi. Không ai có thể sống nổi với bọn này đâu. Em sẽ đi sau với Ngọc.

Sau hộp nước trà lạnh, Linh nhìn mông lung ra ngoài nắng. Cây cỏ đứng im cúi đầu, rũ lá. Không một chút gió. Nắng như muốn đốt cháy vạn vật. Lúc sau Linh nói nhỏ :

- Tuần sau anh trả lời Hạ

- Tôi thứ bảy này đi rồi. Còn hai ngày nữa thôi... Anh Linh, bố mẹ chết rồi... giờ chỉ còn anh để em nương tựa... nếu anh thương em thì...

Linh 'kí' nhẹ lên đầu em gái, cười nụ :

- Lại mít ướt rồi. - Tôi tưởng cô 'chỉ' lắm chứ !

Hạ cười lại, chu môi : 'anh trêu em hoài, em méc chị Ngọc cho xem'. Trong đầu óc của Linh và Hạ cả một dĩ vãng êm đềm thuở nào hiện về...

Hè 78. Linh ra đi.

Vừa đặt chân tới ngoại quốc, Linh đã dấn thân vào những hoạt động chống quân thù. Linh muốn mình trở thành một chứng nhân sống động cho quê hương đau khổ. Lúc nào và ở đâu Linh cũng luôn luôn sửa soạn về mọi mặt cho một ngày trở về. Mỗi tối, sáng Linh đều tâm niệm - như một thứ kinh nhật tụng - đến linh hồn của cha mẹ, đến mỗi thù truyền kiếp. Linh sống - và sống cho một lý tưởng giữa những cám dỗ vật chất. Linh đã tìm được niềm tin.

Cách đây hơn hai tuần lễ, Linh nhận được thư của Hạ, báo : 'gia đình Ngọc và em sắp sửa đi làm ăn xa! Tôi đâu em sẽ điện cho anh biết liền...'. Ngọc nhắc đến anh nhiều lắm. Còn em thì cũng đã tập gọi nhỏ Ngọc là...chị rồi đó'...

Và Linh chờ đợi tin vượt biên của Hạ. Chàng nôn nóng trông đợi. Cứ tưởng tượng anh em gặp nhau lại trên phần đất tự do, Linh đã cảm thấy sung sướng ngút ngàn.

Rồi tin về Hạ cũng đã tới với chàng - đến một cách đau đớn, uất nghẹn : '...khi em mở mắt ra thì đã thấy xác Hạ bị quăng xuống biển. Máu Hạ loang đỏ trên mặt biển xanh...'.

Linh gục xuống bàn. Tay của Linh gạt phai chiếc ly. Tiếng vỗ thủy tinh vang trong căn phòng vắng lặng. Những mảnh vụn tung tóe trên mặt gạch.

Ngoài trời, gió thổi mạnh - và mưa bắt đầu rơi nặng hạt.

HOÀI MỸ

(tháng 7-80)

Tâm Long Việt

* Ban Chấp Hành Chi Hội Thân Hữu Người Việt Tự Do Vùng Đông Na Uy chân thành cảm tạ quý vị ân nhân :

-Anh chị ẩn danh (Skjetten) : kr. 50.00

-Gia đình bác Hiệu (Oslo 4) : kr. 50.00

-Ông ẩn danh (Moen): kr. 100.00

Lên đên
trên
Thái
Bình
Dương

(BÀI 1)

Lên đên trên Thái Bình Dương
Xót xa cộng nghĩa, song đường hôm mai
Rủi ra cho mảnh hình hài
Quạt nồng ấp lạnh lấy ai bên mình

oOo

Lên đên trên Thái Bình Dương
Tim không chỗ trôn nhớ thương, ngút
Non cao đất rộng sông dài
Nhìn lui quê mẹ với đây ... bờ mi

xxX

Lên đên trên Thái Bình Dương
Ra đi là nhận gió sương bên mình
Khi hên thắng nạn nghe kinh
Còn thân ất hần còn tỉnh nước non

-T.V.SÁNG-

(BÀI 2)

Tám ngày côi sống Thái Bình Dương
Chiến thắng gian nguy khá dị thường
Hỏi biết thời nên cò trúng nước
Cho hay vận tốt phúc đưa đường
Người lành ất được trăm người mến
Kể dữ làm sao lắm kẻ thương ?
Thế cuộc đảo điên mình vẫn giữ
Trước sau toàn vẹn nếp tư lương

-T.V.SÁNG-

Một chuyến Pháp du

PHI NGỌC HẢI.

Trời Na Uy đã vào hè. Sau một năm làm việc cực nhọc, thời gian này là thời kỳ ấm áp và vui vẻ nhất cho người Việt tại Na Uy. Ba tuần lễ nghỉ với tiền hè rủng rỉnh trong túi, chắc hẳn ai cũng háo hức tìm một nơi du lịch lý tưởng để mở rộng sự hiểu biết và nhất là để bỏ công 'lao động' một năm.

Mỗi người có một ý thích riêng. Có người thích lên núi, có người thích đến vùng biển tắm nắng, có kẻ thích du lịch qua Đan Mạch, có kẻ lại ước muốn xa hơn, du lịch qua Mỹ. Ôi cha! qua Mỹ thì khó khăn lắm, nhà cháu chẳng dám nghĩ đến. Còn tại Âu-Châu thì ngoại trừ các nước Đông Âu Cộng sản, chúng ta có quyền đi du lịch tại bất cứ nước nào mà khỏi cần phải mất công chờ đợi xin chiếu khán nhập cảnh.

Là người Việt Nam chắc hẳn không ít thì nhiều chúng ta đã được nghe nói đến Ba Lê. Ba Lê đã in sâu trong tiềm thức chúng ta từ khi còn mãi đứng quần trong ghềnh nhà trường ở Việt Nam. Ba Lê, thủ đô của 'mẫu quốc Phú Lãng Sa' với nhiều địa danh quen thuộc như tháp Eiffel, Khải Hoàn Môn,

vườn Lục Xâm Bảo, dòng sông Seine, nhà thờ Notre Dame, điện Marseille... Ba Lê như một hòn ngọc sáng hấp dẫn nhất đối với người Việt chúng ta. Thế thì chúng ta thử làm một chuyến Pháp du xem sao?

Từ Na Uy muốn qua Ba Lê bằng máy bay, giá vé khứ hồi mua khôg đặt trước khoảng 4.000 kr. Tuy nhiên đi chơi hè chúng ta có thể đặt chỗ trước tại các công ty du lịch khoảng một hai tháng trước ngày đi, giá vé sẽ hạ hơn khoảng một nửa, lại còn bao luôn khách sạn và ăn sáng từ một đến hai tuần lễ tùy theo sở thích của mình.

Sau 2 giờ bay, chúng ta đã đặt chân lên đất của 'mẫu quốc'. Nói là 'mẫu quốc' kẻ cũng chẳng ngoa bởi vì có một cái gì như quen thuộc, như gần gũi chúng ta hơn khi đặt chân tới những nước xa lạ khác. Từ những tiếng 'moi, toi' đến những luống cải xanh của một bình nguyên ngút ngàn, những ngôi vi la được bao quanh bởi những hàng rào trong một khu vườn xinh xắn, những ngôi nhà cũ kỹ tường long lở, những khu đất hoang đày

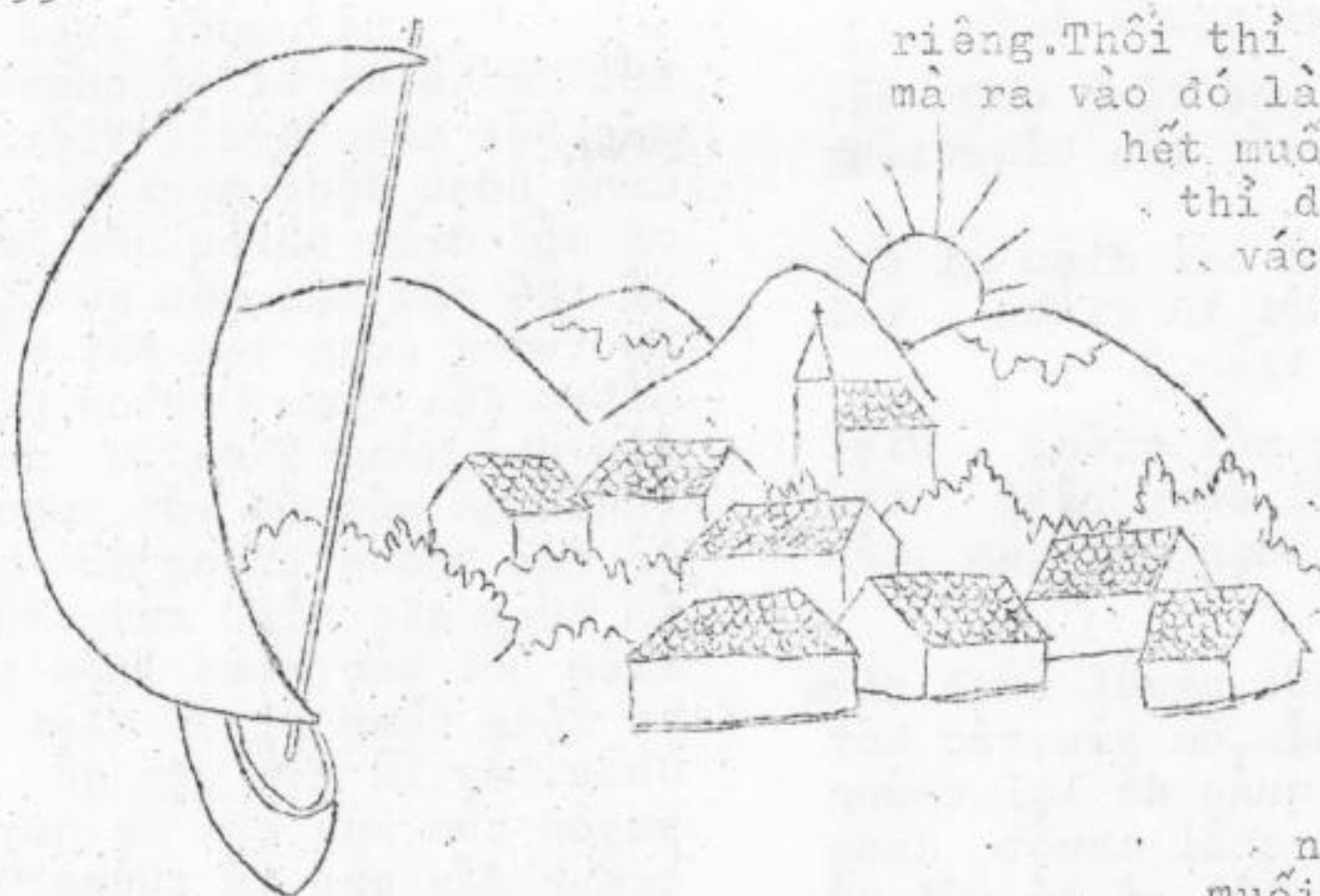
cổ đại điểm lổm đổm những đồng rạc nhỏ nhỏ và hai bên đường, những bảng quảng cáo thật to như anh Chà Và Hy nos hay Perlón... chiếm ngự ở những chỗ tiện mắt nhất trên xa lộ vào thủ đô Saigon thuở nào.

Đến Ba Lê, nếu bạn không có thân nhân bạn hữu hướng dẫn, bạn có thể ghi tên theo hãng du lịch. Họ sẽ hướng dẫn bạn đi thăm tất cả các danh lam thắng cảnh của Ba Lê và một vài chỗ ăn chơi nổi tiếng của thủ đô Pháp quốc như Lido với giá gần 1.000 kr. cho một tuần lễ. Bạn sẽ được xe buýt đưa đón từ khách sạn bạn ở và có tiếp đãi viên hướng dẫn cho bạn bằng tiếng Na Uy. Còn đối với bạn thích bụi đời, lag thag tìm hiểu Ba Lê một mình thì cách tốn ít tiền nhất là sử dụng phương tiện xe điện hàm 'Métro'.

Tại bất cứ khách sạn nào, bạn cũng có thể hỏi xin bảng hướng dẫn Métro một cách dễ dàng. Cầm bản đồ lộ trình Métro của Ba Lê trong tay, bạn có thể hiện ngang đi đến bất cứ nơi nào mà bạn muốn, mau lẹ và rẻ tiền nhất. Giá vé Métro có 2 hạng, hạng 1 giá 3F5, hạng 2 giá 2F5. Mua một vé bạn có thể thay đổi bao nhiêu loại xe Métro cũng được miễn là còn ở trong đường hầm - ra khỏi hầm coi như hết. Nếu bạn đi chuyển nhiều thì nên mua một lúc 10 vé hạng 2 với giá 15F. Thẻ là bạn đã tiết kiệm được 10F rồi đấy, cũng có thể làm được một đĩa tiết canh và nửa bao thuốc lá rồi chứ bộ! Métro Pháp chẳng chịt khắp Ba Lê với nhiều lộ trình khác nhau, tuy nhiên Métro Pháp nhỏ hơn xe điện hàm Na Uy, không có loa phát thanh các trạm sắp đến nên bạn phải theo dõi kỹ trên bảng lộ trình trong xe Cửa ra vào của Métro Pháp không tự động mở như ở Na Uy vì thế bạn phải tự mở cửa mỗi khi xuống hoặc lên xe. Métro Pháp mỗi lộ trình chạy một đường rầy riêng biệt chứ không chạy chung một đường như ở Na Uy thành thử cần phải lưu ý mỗi khi muốn chuyển xe đi hướng khác. Bạn chỉ cần nắm vững hướng mình đi rồi theo các bảng hướng dẫn tại các trạm là yên chí đi đến nơi về đến chốn. Không có gì khó đâu. Phương tiện đi chuyển bằng xe buýt rất thông

dụng tại Ba Lê, đi xe buýt chúng ta lại có cái thú là ngắm được những cảnh vật bên ngoài, nhưng cái khó là chúng ta không biết được nơi nào để xuống. Lỡ lạc một cái là 'sai một ly đi một dặm'. Thôi cách hay hơn hết là sử dụng Métro.

Đã nắm được bí quyết đi chuyển rẽ tiền và mau lẹ trong tay bây giờ bạn định đi thăm nơi nào đây? Chắc hẳn tháp Eiffel trước tiên hả? Từ xa bạn đã thấy ngọn Eiffel cao vọi vọi, sừng sững giữa trời với vẻ hấp dẫn làm sao, nhưng đến gần chỉ là những thanh sắt rỉ được chấp nối lại cao thầu trời xanh. Tại chân tháp theo 4 hướng: Đông, Tây, Nam, Bắc, bạn có thể mua vé từ 8F, 13F và 18F để lên 3 tầng tháp ngắm cảnh Ba Lê. Trên đó, bạn sẽ quan sát được toàn bộ thủ đô Ba Lê nhà cửa chi chít với dòng sông Seine thơ mộng lưng lờ uốn khúc. Từ tháp Eiffel bạn có thể tản bộ qua bờ sông Seine ngồi uống lybia hay tách cà phê nhưng không có cà phê phin như ở Việt Nam đâu nhé - hoặc bạn có hứng thú hơn bỏ 15F xuống thuyền kính làm một vòng du ngoạn sông Seine. Nói đến các di tích thắng cảnh của Ba Lê thì quá nhiều, hơn nữa sách vở đã đề cập đến nhiều rồi, thôi bạn tự tìm hiểu Ba Lê một mình nhé chứ nhà cháu chẳng giám 'cánh trống' của cửa nhà sấm' đâu, mà xin trở lại cái thân phận tị nạn của nhà cháu, vốn chỉ là một thuyền nhân sinh sau đẻ muộn nên 'xu hào' chẳng rủng rỉnh như các bậc đàn chị, đàn anh, hơn nữa kinh nghiệm lại chỉ là một con số không thật lớn tại cái thủ đô hoa lệ này. Sở dĩ nhà cháu phải to nhỏ vòng vo tam cuốc cái lý lịch như vậy là vì ngay ngày đầu chân ướt chân ráo đến Ba Lê, bà chị bạn nhà cháu hướng dẫn ngay vào khu Galeries LaFayette. Vừa bước chân vào khu này nhà cháu đã chóa mắt vì hàng trăm gian hàng bán mỹ phẩm sáng long lanh đủ loại từ Revlon, Christian Dior, Chanel, Hermès, Nina Ricci, Rochas đến Lanvin, Paco Rabanne... Ôi chao ôi! nhiều loại lắm không sao nhớ hết cho nổi! Lên đến lầu I thì toàn là giày dép của các hiệu danh tiếng như Labelle, Christian Aujard, Charles Jourdan.

riêng. Thôi thì khỏi chê, dân Na Uy mà ra vào đó là mê mẩn từng món, hết muốn ra luôn ! Muave thì dễ rồi, nhưng ai mà vác cho đây ! Quán ăn ở đây thì nhiều lắm, tha hồ mà lựa chọn với đầy đủ các món ăn rất thuần túy Việt Nam như lòng heo, tiết canh, cháo lòng, phở, hủ tiếu, bún chả, bún thang, bún riêu

Lầu 2 thì ui cha toàn là quần áo, - một rừng robe, jupe đủ loại, đủ kiểu đủ màu... Nhà cháu tò mò nhìn thử giá tiền thì thấy tá hỏa tam tinh, cái nào rẻ nhất xỉn xỉn cũng 1000F Nhà cháu 'quê' quá phải không các bạn ? 'Quê' là cái chắc rồi vì gần 3 năm ăn cơm độn mì, độn bo bo mà, đâu có ngờ tới cái áo sơ sài như vậy mà đắt quá, một số tiền mà gia đình nhà cháu ở Việt Nam có thể sống trong 3 tháng 'huy hoàng' đấy. Nhà cháu muốn đứng tim luôn, rồi lại cái túi tiền lép kẹp muốn trở về ngay xứ Na Uy lạnh lẽo qui y cho rồi và thăm nhủ vô phúc cho thuyền nhân nào dạt dào đi lạc vô đây thì có lẽ tên đó xin về thăm 'Bác' sớm!

Ấy đây là phốt qua khu sang trọng của Ba Lê hầu các bạn nghe chơi chứ còn nhiều khu rất là sang trọng hơn nữa, nhưng thân phận tội nạn nhà cháu phải hiểu cái phận mình chứ ! 'Ta về ta tắm ao ta dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn'. 'Ao ta' ở cái thủ đô ánh sáng này là khu St. Michel, khu Maubert đây các bạn ạ. Khắp thủ đô Ba Lê nơi nào cũng có tiệm ăn Việt Nam, cũng có người Việt cư ngụ. Nhưng khu quận 5 này người Việt qui tụ về đông nhất Ở đây bạn có thể tìm thấy lại một cái không khí Việt Nam với các cửa hiệu mang bảng chữ Việt như Sài Gòn Vũng Tàu, Long Hải, Mỹ Tho, Đồng Khánh Bà Kẹo v.v... Các tiệm thực phẩm ở đây phải nói là cái gì ở Việt Nam có là ở đây có gần hết. Từ các loại rau thơm, rau muống, cà pháo, hột vịt lộn, nem chua... đến những trái sầu

nem nướng, cua rang muối, ếch chiên bơ, lẩu lươn... với giá cả thật hạ so với giá ở Na Uy. Tha hồ ăn cho khoái khẩu nhưng cái thích thú nhất là vừa ăn vừa được nghe nhạc Việt, được nói tiếng Việt và được nghe tiếng Việt. Nhà cháu xin ghi lại câu chuyện 'cười ra nước mắt' nge lóm được giữa hai người thanh niên ngồi bàn đằng sau trong một quán ăn tại khu Việt Nam này :

- Mày làm ơn nói tiếng Việt đi chứ, tao mới qua mới vài tháng sao hiểu hết được tiếng Tây mày nói !

- Xin lỗi 'mời' qua đây hơn 5 năm rồi thành thử quên hết tiếng Việt rồi.

- Tại sao nghe tao nói mày lại hiểu ?

- 'Eon, mời' nghe được, - nhưng nói không được, cứng lưỡi rồi !

Một tiếng thở dài phát ra rồi cả hai lại im lặng tiếp tục ăn uống. Chừng tận một bữa tiệc, tiếng nói lại nổi lên :

- Bây giờ tao hỏi mày lần chót, mày không nói được tiếng Việt phải không ?

- Oui !

- Đm. mày chứ 'ùy', thôi thì mày biết tiếng Tây giỏi hơn tao thì mày trả tiền đi rồi về !

- Cái gì ? Tôi mới mới đi ăn mà, sao lại bắt tôi trả tiền ?

- Ủ, tao mới mày thật đấy nhưng đây là xứ Tây mà mày lại nói tiếng Tây giỏi thì mày trả tiền là phải rồi chứ còn 'qua kiếc' !

gi nữa. Thôi tao về trước đây.

Tiếng xô ghế đứng dậy và, một giọng nói lạ cất lên bằng tiếng Việt :

- Đm. chơi cái điệu gì cha vậy này ? Mời người ta đi ăn rồi bắt người ta trả tiền ?

- A ! mày nói tiếng Việt được rồi hả ? Thôi cũng ráng trả tiền đi vì tao tị nạn mới qua, còn nghèo lắm.

Dứt câu một người thanh niên dáng người nhỏ nhắn, ốm yếu, tóc hớt cao bước ra khỏi quán để lại chàng thanh niên ăn mặc chải chuốt đang lăm lăm 'xà lù, xà lù' gì đó với mớ giấy tính tiền trên tay.

Nhà cháu đang ăn bún thang cố nín cười khiến những sợi bún muốn bật ra đầy mũi và chợt nhớ cô bạn nhỏ dễ thương Trâm Sài Gòn, học trường Marie Curie từ nhỏ, phải chi có cô bạn ấy ở đây thì có lẽ nhà cháu cũng đỡ phải tốn tiền...!

Cũng tại khu Maubert này, có quán Dragon d'Or, nơi qui tụ các nghệ sĩ cải lương tên tuổi như Minh Đức, Kiều Lệ Hai, Hương Thanh, Hà Mỹ Liên, Hùng Tiểu, Ngọc Lưu, Kim Chi, Minh Thanh, Hoàng Long... đang tập tuồng 'Trăng thề soi lửa hận' để trình diễn vào dịp hè này. Nhà cháu có cái 'duyên kỳ ngộ' nên may mắn được diện kiến 'dung nhan' các 'ngài nghệ sĩ' và một cháu 'chén rượu ăn tỉnh' đã khiến nhà cháu cảm động khôn siết. Tiện đây cũng xin mượn trang giấy này để gửi đến tất cả anh chị nghệ sĩ lời cảm tạ sâu đậm nhất và xin ghi nhớ những ân tình tri ngộ. Cũng không quên cầu chúc anh chị luôn mạnh tiến trên bước đường phục vụ nghệ thuật cho cộng đồng người Việt Tự Do hải ngoại và ước mong lập trường cuộc gia của anh chị luôn vững vàng như tháp Eiffel muôn đời ngạo nghễ, chứ đừng như một ông bà bầu nói tiếng lè thè đã phát ngôn : 'chúng tôi không theo phe nào hết'. Chúng ta đã mất nước một phần do ở cái 'thành phần thứ ba'. Vì thế giờ phút này chúng ta cần phải có một thái độ dứt khoát, phân định đâu là bạn, đâu là thù. Giờ phút này chúng ta không có quyền lung lúng nữa các anh chị ạ.

Là người Việt tị nạn tới Ba Lê du hí mà quên thăm hỏi các hội đoàn người Việt Tự Do đang hoạt động mạnh tại Pháp là cả một điều thiếu sót lớn lao. Vì thế các bạn nếu có dịp ghé Ba Lê tưởng cũng nên bắt một chuyến Métro đến trạm Mouton Davernet, tìm nhà hàng Vinh An để thưởng thức các món ăn với hương vị đậm đà quê hương trong một khung cảnh ấm cúng gia đình của chủ nhân kiêm bồi bàn, kiêm luôn tổng thư ký Cộng Đồng Người Việt Tự Do Âu Châu. Đây là nơi gặp gỡ thường xuyên của anh chị em quyết tâm tranh đấu cho Lý tưởng Quốc Gia Đảng kể nhất là anh Phạm Hữu tổng thư ký ủy ban liên lạc các hội đoàn, đã xả thân cố gắng móc nối, hàn gắn, liên lạc để kết hợp các hội đoàn ngồi lại chung với nhau, hỗ trợ cho nhau hầu tạo thành một thể liên hoàn có một tiếng nói chung vững mạnh để đấu tranh trường kỳ quyết liệt hầu lật đổ chế độ Cộng Sản bạo tàn của ngụy quyền Hà Nội. Cầu mong quý anh thành công trên bước đường tranh đấu để trở lại quê Mẹ Việt Nam.

Thế như vậy đã tạm đủ cho những ngày nghỉ hè ở Ba Lê chưa các bạn ? Có lẽ chưa phải không ? Thật thế, hồi còn ở quê nhà chúng ta đã được xem phim 'Paris by night' và ước mơ một dịp nào đó được đến chơi Ba Lê về đêm, thế mà nay đến Ba Lê lại quên thăm Ba Lê về đêm thì quả thật thiếu sót.

Ba Lê về đêm lấp lánh như một viên hồng ngọc rực rỡ dưới ánh đèn màu với các bảng quảng cáo nhấp nháy muôn màu

(xem tiếp trang 38)

Buổi sáng thức dậy trong trạng thái bàng hoàng nuối tiếc cơn mơ êm đềm bị đứt quãng. Hân hơi cau mày một chút rồi bỗng nhào người ra khỏi tấm chăn bông, với tay kéo xệch tấm màn cửa sổ, mở tròn mắt nhìn ra ngoài. Trời xám xịt, và mưa, mưa đang xối xả tuôn. Tiếng mưa rơi ào ào hòa lẫn với tiếng gió cuồn cuộn trên các cành cây làm Hân chột rùng mình. Con đường trước mặt nhà Hân vắng ngắt, mới hơn 7 giờ sáng. Bất giác, Hân thở dài. Lại một ngày mới bắt đầu bằng cơn mưa, như đời sống mới của Hân đã bắt đầu bằng những tiếng thở dài buồn tủi, bằng những đêm thao thức quạnh hiu và bằng những giọt nước mắt cô đơn một mình. Cơn mưa, bao giờ vẫn thế, đối với Hân, vẫn là một dịp giúp cho Hân tạm quên được những bận rộn thường ngày của đời sống, để Hân có dịp đắm mình trong cái vắng lặng lạ lùng của quãng thời gian và không gian êm đềm ấy. Và hình như, cơn mưa bao giờ cũng làm Hân chạnh lòng nhớ về những cơn mưa dĩ vãng của một thuở ấu thời xa xăm nơi quê hương yêu dấu của nàng. Ở đó, có cả một thời tuổi nhỏ của Hân lớn lên trong thương yêu nồng ấm của gia đình, có những bạn bè của Hân rất đối thương yêu - và, có cả những vườn cây ăn trái ngọt lành bốn mùa ngát hương quê mẹ. Đơn giản chỉ có thế. Nghĩ đến đây, tự dưng Hân muốn khóc...

những ngày
mưa

ngay

Phải thật là khó khăn và cố gắng lắm Hân mới giữ được mắt môi nàng không ứa lệ. Đừng khóc Hân ạ, hãy can đảm lên đi chứ, rồi cũng có ngày sẽ được trở về quê hương mà. Trời ạ, cái ngày thần tiên ấy, biết đến bao giờ mới có cho Hân đây. Chỉ biết giờ này Hân đang nhớ lắm vùng trời quê hương của nàng - ở đó, lúc này, trời cũng đang vào mùa mưa. Mùa mưa nơi thành phố Hân đang tạm sống không kéo dài như mùa mưa nơi tỉnh lỵ nhỏ bé của nàng, điều đó càng làm cho Hân thêm khát được sống những ngày mưa hơn bao giờ hết. Vẫn cũng là một tên gọi đấy, nhưng mưa nơi này sao quá đối thờ ơ, xa vắng. Đôi lúc Hân cảm thấy lòng nàng ấm lại trong nỗi hạnh phúc rất bình thường rằng nàng đã sống - đã thật sự sống - rất hồn nhiên trong những ngày mưa quê hương cũ. Hân nhớ nàng đã thích thú vô cùng với những ngày mưa to dai dẳng trốn mẹ ra đứng nép ở bên hiên sau nhà, mắt nhìn chòng chọc trên những cây xoài nặng trĩu quả xanh, lòng hồi hộp chờ cơn gió mạnh thổi qua để nghe được tiếng 'bịch' của quả xoài rơi xuống là chạy vội ra tranh lấy ngay với lũ trẻ hàng xóm. Lũ trẻ thì rất láu cá và nhanh nhẹn cho nên bao giờ chúng cũng tranh được những quả xoài thật ngon. Có những lần Hân tức đến phát khóc được vì đứng mãi suốt cả cơn mưa dài mà chẳng tranh được quả xoài nào. Trong nhà Hân thì xoài ngon chẳng thiếu vậy mà nàng chỉ thích được ăn xoài rụng. Quả xoài rụng từ trên cây xuống trông tươi mát làm sao, nhất là nó lại rụng trong cơn mưa nữa chứ, quả xoài vỏ xanh mướt nứt lăm lăm đôi, thịt màu trắng ngà, cho vào miệng cắn nghe ngọt lịm và... dòn ới là dòn! Tự dưng, Hân nuốt nước miếng, nghe thêm vô cùng cái hương vị ngọt ngào của một quả xoài già sắp chín. Hân cũng nhớ về những ngày mưa tận học liêu mình đội mưa về nhà, vừa đi vừa nghịch mưa với lũ bạn ướt cả áo quần để hôm sau

phải nghỉ học vì lên cơn sốt. Hân cũng nhớ có những ngày mưa nắng bí ồm ngồi buồn thiu nơi cửa sổ, ngó mong ra vườn mà lòng thêm được chạy rong dưới mưa chồ nhặt xoài rơi hay cùng lũ trẻ hàng xóm đùa nghịch. Rồi tháng năm qua, càng lớn dần theo thời gian, Hân càng nhớ nhiều về những ngày mưa tuổi nhỏ. Hân nhớ và yêu vô cùng những lần ngồi ngóng mưa qua cửa sổ nơi căn phòng nhỏ của nàng vào những buổi trưa u uất, tai còn nghe văng vẳng câu hát ru em của người hàng xóm: 'trời mưa bong bóng phập phồng; mẹ đi lấy chồng con ở với ai?'. Lời ru nghe thật êm ái mà cũng thật buồn, nó đập vào tai Hân mãi đến bây giờ nàng không sao quên được. Và đã có đôi lần Hân hát đối lại lời ru ấy như thế này: 'trời mưa bong bóng phập phồng; con đi lấy chồng mẹ ở với ai?'. Hân cảm chùng lòng ru ấy đã sang một cung bậc buồn và ngậm ngùi vô kể, dù rằng cả hai lời ru đều chẳng có được một lời đáp. Còn hơn thế, lời ru nhắc cho Hân nhớ về thực tại của

nàng, phải chăng đó chính là nỗi ưu tư thường xuyên và dai dẳng của Hân khi nàng đã quyết lìa xa quê hương làm đứa con lạc mẹ nơi đây mà không sao biết trước được ngày về. Cuộc đời Hân có lẽ chỉ có một lần để chọn lựa, và nàng đã làm, một sự chọn lựa hợp lý nhưng rất đổi ngậm ngùi đau xót.

Hân khẽ thở dài. Ngoài trời mưa vẫn rơi, mưa rơi trên thành phố như mưa rơi trong lòng tôi, Hân nhắc nhở câu thơ Pháp đạo nào nàng đã từng ưa thích. Mưa rơi trong lòng Hân như nỗi sầu cố xứ, như nỗi đau ly biệt những thân yêu gia đình trong nàng biết bao giờ cho nguôi được!

.NGY.

MỘT CHUYẾN PHÁP DU (tiếp theo)

khắp nơi khắp chốn. Xe cô vẫn đông như mắc cửi, trai thanh gái lịch ăn mặc lịch sự, hợp thời trang dập dờn quanh những khu ăn chơi sang trọng của Ba Lê như Lido, Montmartre, Cabaret, Pigalle mà nơi đây có nhà hàng Moulin Rouge nổi tiếng thế giới với những nàng kiêu nữ ăn mặc hở hang, cười cợt mời gọi khách làng chơi. Các bạn ưa 'hào ngọt' có đến khu Pigalle này thì coi chừng một tí kẻ 'tiền mất tật mang' đấy! Giá cả một đêm ăn chơi tại những khu sang trọng này vào khoảng từ 160F đến 650F. Nhà cháu thì chẳng bao giờ dám nghĩ đến ăn chơi tại những khu này vì dù sao quê hương còn đó nơi buồn nên chỉ thường thức Ba Lê về đêm tại một vũ trường nhỏ của người Việt trong khu Montmartre. Đó là vũ trường Paradis, nơi tụ của những người Việt tha hương với giá vào cửa là 50F. Tại đây bạn có thể vừa nhảy vừa thưởng thức giọng ca của nữ ca sĩ Hương Lan, Thanh Mai... Không khí ở đây có một cái gì ấm cúng và tương như đang ngồi tại một khiêu vũ trường nào đó của Sài Gòn thuở trước, vì sau nhảy tròn tót đến và lại nhảy theo 'tua' như ở Việt Nam khác hẳn những disco ồn ào của Na Uy. Bạn có thể vui chơi đến 4 giờ sáng để nửa đêm ngoài phố, trên những con đường đầy bóng tối của những tàn cây cao, bạn sẽ được hưởng lại cái thú lang thang trên đường phố Sài Gòn vào những đêm cuối năm thoang thoang mùi hương hoa Ngọc Lan hòa lẫn với một loài mai xanh vù vờn nụ và phảng phất đâu đây tiếng ca của một người say rượu đang hát bản 'Les feuilles mortes': 'C'est une chanson qui nous ressemble, toi tu m'aimes et je T'aime. Mais la vie nous sépare...'. Ba Lê về đêm như có một cái gì quyến luyến khó xa...

Thời gian ở Ba Lê mau lắm, một tuần lễ trôi qua như chớp mắt... Chúc các bạn một chuyến Pháp du thật vui và hạnh phúc để khi trở lại Na Uy, các bạn chắc hẳn sẽ vương vấn vì câu:

'Ba Lê đi dễ khó về,

'Thức ăn, bạn hữu làm mê mẩn hồn'.

PHI NGỌC HẢI

**ĐỒNG
KỊCH**

.thạch thủ.

Nói mà không sợ hồn ma Hồ chí Minh kiện, rằng Xã Hội Chủ Nghĩa là 'lò đào tạo các kịch sĩ' nhờ sự 'lãnh đạo sáng suốt và đầy chất sáng tạo của Đảng Cộng Sản Việt Nam'. Độc giả gặp bà con nào mới vượt biên được đến đất tự do cứ hỏi mà xem; ai cũng phải công nhận rằng dân mình tại quê nhà bây giờ đóng kịch giỏi 'hết sảy con cáo cáo'. Sống trong 'thiên đường đỏ' mà không biết 'diễn xuất' hoặc 'trình diễn' quá dở thì dễ bị các đồng chí đưa đi 'lưu bêu miền cực lạc'. Tài nghệ đóng tuồng của Tham thủy Hạng chưa chắc đã ăn nổi cách 'diễn xuất độc đáo' của các bà 'răng đen mã tấu'. Gạo cội nhu Doãn Châu Hâu vẫn còn thua vài bậc các 'ông già ba tri'. Những cây cười Văn Chung, Phi Thoàn, Thanh Việt phải 'chào thua là cái cẳng' trước các đảng con nít giao chỉ hiện nay... Nói tóm lại, chặm ngôn của Xã Hội Chủ Nghĩa là 'muốn sống sót phải đóng kịch giỏi', lơ lơ mơ lơ đi đời nhà ma ngay!

Ngày 30.4.75 Vixi được cấp 'giấy phép tạm thời' đi chuyển từ rừng rú vào miền Nam, bà con mình 'rầu rĩ rầu rĩa ra rậm rạp' lắm chứ, nhưng vì các thánh dạy 'đừng, đã bảo đừng' để lộ cái sự 'đau khổ vì bệnh trĩ' ra bên ngoài, thành thử đã số đã 'diễn xuất' cái sự 'hồ

hởi' trên nét mặt đồng thời 'đồng kịch' vẫy vẫy tay ra cái điều muốn đón tiếp con cháu họ Hồ. Vì là lần đầu tiên trong cuộc đời được đặt chân vào thành phố nên các mán Vixi cứ ngỡ dân ta đang 'ủng hộ tí' tình cảm thành thử mới có cái mán các đồng chí vén môi lên cười tở tở. Hãi cho đến 4 5 tháng sau, tù trưởng Lê Duẩn mới vỡ mộng cái rằm, bèn 'ca' với Hồ chí Minh rằng: 'Rầu ơi, chiếm miền Nam thì dễ, mà cai trị miền Nam thì khó, can không nổi, Rầu ơi!!'.

Đảng và nhà nước bắt dân đi bầu cử 'quốc hội thống nhất' thì phe ta cũng đóng kịch sốt sắng đi, bởi không đi thì không được mua gạo và nhu yếu phẩm. Đáo chỉ cộng sản khoe nhặng lên là dân đi bỏ phiếu 99 phần trăm, tuy nhiên khi khai thùng phiếu thì có đến 8 phần 10 là phiếu bất hợp lệ: lá thì đầy những dòng chữ 'đả đảo cộng phỉ'; lá lại có hình vẽ 'cụ Hồ' với những nét họa tục tĩu... Rất nhiều địa phương đã bị gọi tụ tập lại để nghe cán bộ 'xài xể' về 'tội phá hoại cuộc bầu cử thần thánh của Đảng'. Sau đó bọn chúng đã phải tổ chức bỏ phiếu lại, nhưng trong mỗi phòng phiếu đều có... an ninh vác súng AK đứng 'chứng kiến'.
Trong các buổi học tập

chính trị mỗi tối tại phường, khóm, dân chúng thường bị bắt buộc phát biểu ý kiến. Đây cũng là dịp để phe ta trở nghề... đóng kịch. Đặc biệt là các đảng bộ lão; các ngài cứ làm ra vẻ 'ngây thơ con cóc cụ', nhưng thật ra khôn 'tàn nhẫn' vô nhân đạo' luôn. Mỗi lần các cụ 'phát ngôn' là mỗi lần cộng hiến cho bà con những màn 'giải trí lành mạnh' đồng thời cũng làm cho con cháu Hồ chí Minh 'ngất ngư con tàu đi' vì không biết đảng nào mà đồ 'chưởng lực'. Chẳng hạn có cụ phát biểu 'lắm cam' thế này có 'chết cha' Hồ chí Minh không có chứ:

- 'Tôi rất biết ơn 'cách mạng' vì từ ngày 'cách mạng' vào đây, ban đêm tôi được ngủ yên giấc vì không còn sợ bọn Việt cộng pháo kích tùm lum nữa!

và để 'ca tụng' quốc hội của cộng sản, một bộ lão đã 'anh dũng cao răng':

- Thôi 'nguy' chỉ có những đứa nhà giàu được ăn học giỏi rồi ra ứng cử vào quốc hội, còn những người nghèo đói thì không dám mơ ước. Nay 'cách mạng ta' đã san bằng giai cấp - như đồng chí an ninh vừa báo cáo, quốc hội của nhà nước có đến 2/3 dân biểu thuộc thành phần nông dân và công nhân, thí dụ như chị Nguyễn thị Thêu kia là công nhân Sở Vệ Sinh của thành phố Hồ chí Minh tuy không biết chữ nhưng đã có công với Bác và Đảng trong công tác 'hộ lý' suốt 10 năm trời, nay được Đảng đưa vào quốc hội để ghi công. Vậy tôi rất hoan hô quốc hội của Đảng và nhà nước ta!

và nhân dịp kỷ niệm sinh nhật 'bác Hồ', trong buổi học tập về cái 'thân thể và thân thể quý yêu của bác', một bà sồn sồn hăng hái góp ý kiến:

- Để nhớ ơn bác, tôi đề nghị mỗi nhà nên mua một hình bác đem về 'lặng kiếng'.

Trước những lời phát biểu rất 'vàng ngọc' đại khái như trên, các cán bộ thường nhe răng hô ra cười khoái chí từ vì nghĩ 'nhân dân ta' đã 'đạt chỉ tiêu', chứ các 'đỉnh cao trí tuệ của loài người' đâu có ngờ tài nghệ đóng kịch của bà con mình

lại 'vĩ đại' đến vậy.

Trước mặt tụi bộ đội, ai biết giả ngây giả ngô thì 'khỏe - re như con bò kéo xe'. Tụi nó ngốc - mình giả ngếch là hợp với vai trò đảng viên của Đảng Cộng Sản VN. và xứng đáng là người dân trong Xã Hội Chủ Nghĩa, được coi là 'cháu ngoan bác Hồ' đồng thời tràn đầy hy vọng mai này sẽ được chọn làm dân biểu trong quốc hội

Luật rừng của nhà nước cấm người dân không được tụ tập quá 4 (bốn) người. Nếu đang ngồi nói chuyện với nhau - dù là trong gia đình - mà an ninh chụp được, lôi mỗi người ra một nơi để tra khảo nếu nói không ăn khớp với nhau là lãnh đủ bản án 'âm mưu phản động' hoặc 'CIA đang bàn kế hoạch phá hoại'. Để tránh những tai ương này, bạn bè, anh em, cha mẹ con cái nếu có việc phải ngồi lại với nhau thì bao giờ cũng phải 'đóng kịch' bằng cách đưa ra một 'chủ đề' trước, như 'mình bàn về đi kinh tế mới' hoặc 'mình ca tụng về chủ trương đốt sách vở đứng đắn của nhà nước nhé'... để rồi sau đó to nhỏ ní nhau về những tin tức Tục Quốc Quân, về vượt biên, về những vụ Vixi cao cấp bị 'xin tí huyết'... Nếu lúc đó có tên Cộng nô nào đi ngang, phe ta vội nói thật lớn tiếng cứ y như thể mình đang 'tổ tình' má Bác và Đảng:

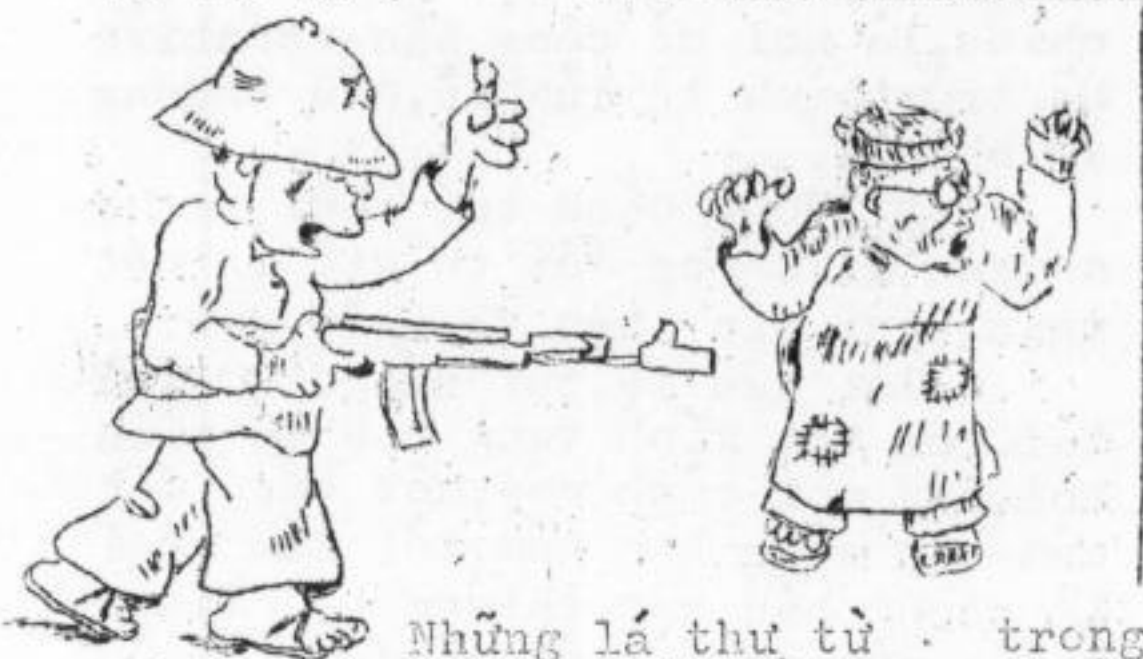
- Chỉ có giải pháp đi Kinh tế Mới là nhất. Đám vào thành phố 'mang tên Bác' thì 'Khổ Thái Hẹ'! hoặc:

- Tôi có lời khen bác đây, già mà thông minh, lại ngoan nữa, văn 'phần đầu thi đua' hơn hẳn các chị em ta trong cơ quan của nhà nước!...

Ngoài ra, Vixi rất đề cao vụ văn nghệ văn gừng, do đó vì là 'thời thế thế thời phải thế' nên người miền Nam mình phải miến cưỡng mùa may quay cuồng trước những cặp mắt mán rùng của bọn chúng. Tuy nhiên, lợi dụng 'chất ngổ của cán bộ, các 'nghệ sĩ bất đắc dĩ' của ta vẫn tính bỏ trình diễn những bài ca có hai ý nghĩa, dĩ nhiên chỉ có phe ta mới hiểu nổi

nghĩa bóng còn con cháu bác Hồ thì cứ ngồi kéo cả hai chân lên ghế mà há hốc mồm ra để hít hà khoái trá. Chẳng hạn những câu hát như thế này : 'nếu, nếu ngày ấy mình đừng quen nhau, thì ngày này có đau sầu đau...' hoặc 'là là là SÁT ! Là là là SÁT !' hoặc sau khi hát 'Đêm qua em mơ gặp bác Hồ' phe ta liền ca 'lên sao giết được người trong mộng để trả thù cho nhân kiếp phũ phàng v.v....'

Những màn 'bi hài kịch' như trên còn được 'trình diễn' kỹ trong các trại học tập. Chúng bốn, năm tháng một lần, công trại được chế mớ cho thân nhân vào 'chiếm' ngưỡng dung nhan mùa sầu riêng' của cha, chồng, con đang bị 'nạo' trong các trại cải tạo đó. Luật của Đảng và nhà nước cấm tuyệt đối những màn cảm động, xót thương hoặc thân mật trong khi thăm nhau, trái lại phải cười hô hô (giống bác Hồ), phải nở bết mặt này (như linh râu) theo chỉ thị của cán bộ. Nhìn 'bộ xương cách trí' đang ngồi lơ lơ trước mặt, người vợ phải 'hồ hởi' khen to (để cán bộ nghe thấy hầu kiểm chứng) lên rằng : 'trông anh dạo này béo tốt.. hơn thời Ngụy' ! Thấy đứa con mình mặt búng da chỉ đang trong tình trạng 'tổ quốc ghi ơn', người mẹ cũng phải ca rằng : 'con mạnh khỏe như ri là mẹ mừng rồi. Con rần học tập tốt để mau được về... uống thuốc ! - Thấy bố mình mang thân hình 'mùa thu lá bay', các con bắt buộc phải reo lên : 'Ba cốt xỉ to quá chừng chừng, gần giống bác Hồ rồi'. Lỡ ai vì 'hồ hởi' quá đến...sa lệ thì a lê hấp, cán bộ 'cắt đứt đường giao thông' liền, bắt người vào trại kẻ ra về !

Những lá thư từ trong các trại cải tạo gửi về cho người nhà, ta cũng thấy đầy tính chất kịch, tức 'chất Đảng'. Thí dụ : 'anh hàng

ngày vẫn được ăn no đủ, được cán bộ đối xử nhân đạo. Anh đang rần lao động tốt để chừng khoảng nửa tháng nữa là được 'giải phóng' về gặp cụ Cố Tổ nhà mình...' - hoặc : 'sức khỏe của con đã vượt chỉ tiêu. Nhìn mấy sách sẽ, mát mẻ và không có ghê... Nhưng xin gửi thuốc 'hồ hởi' để... giúp bạn bè chưa quen nước quen cái trên miền thượng du này' - hoặc : 'anh bây giờ không còn tính hoang đường nữa. Đảng đã giáo dục anh tốt nên anh biết lo xa. Khoai mì ăn không hết, anh đem phơi khô để mai một đem về làm quà cho em và các con. Anh bây giờ khỏe vô bờ, bị bệnh không có thuốc uống cũng chỉ lao đao như thường lệ, vẫn lao động tốt như người khỏe mạnh...'

Như trên Thạch Thủ đã 'phát ngôn' là mọi người trong Xã Hội Chủ Nghĩa cũng đều biết và phải đóng kịch thì mới hy vọng không bị 'cắt mạng'. Tuy nhiên, không phải chỉ có người dân mới phải 'trình diễn văn nghệ' để sống còn mà thật sự ngay cả các đồng chí đồng chuột cũng phải đóng kịch để thủ thân. Gô-ri Lê Duẩn kia sức mảy mà dám nói thật với 'vua rừng hồ thuốc lão' Phạm Văn Đồng ? Big Big Trường Chinh sua là ghét cay ghét đắng Lê Đức Thọ và những 'đồng chí vĩ đại' khác, nhưng mỗi khi gặp nhau thì vẫn ôm nhau hôn chùn chụt như những tên 'hồ mô' đồng thời vẫn gọi nhau rối rít là đồng chí như thế các chị em ta gặp 'khứa' nào thì cũng 'anh anh em em' ngọt sớt. -Thằng nào cũng chỉ chờ đợi kia đóng kịch dở một phát là quất sũa bánh chẻ ngay, cho đi 'chuyến tàu suốt' mà về nắm râu Hồ chủ tịch quôn năm. Cộng sản là chúa bày đặt những vụ kiểm thảo, nhưng đây lại là những dịp để cha con chúng nó trở tãi đóng kịch. Tên nào được xem là 'diễn viên tiên tiến' thì chóng được vào 'trung ương Đảng' ngược lại thì 'bế mạc cuộc đời ngay' !

Thế nhưng, từ chỗ 'đào tạo' cho 'cán bộ và nhân dân ta' trở thành những 'chuyên viên kịch nghệ' Đảng và nhà nước cộng sản

đã 'thành công vĩ đại' trong việc đảo lộn từng pheo tình gia đình, tình người với nhau. Đối ai cũng lo 'đóng kịch' nên miễn còn có sự thành tín với nhau nữa. Tuy miền Nam ta chưa đến nỗi 'mùa thu chết' lắm, nhưng nếu người quốc gia mình cứ để cho bọn Cộng phỉ sống thêm mấy 'tuần trăng' nữa thì rồi miền Nam ta cũng sẽ không khác gì miền Bắc sau hơn 20 năm trong Xã Hội Chủ Nghĩa: chổng mí vợ đóng kịch với nhau, bởi chỉ sợ mình lỡ... thật thà một chút, 'nó' ra 'báo cáo' mí các đồng chí thiếp như đi đoong cái đầu. Đồ mẹ, con cái cũng trở lại 'diễn xuất' với nhau trong gia đình. Thí dụ, nếu có vì uất ức quá, không còn giữ nổi bình tĩnh, ông bố hay bà mẹ lỡ 'gọt đầu bôi vôi' bác Hồ' mà con cái lại thi hành '5 điều bác Hồ dạy', đi thọc lại cho các chú bộ đội thiếp như bố mẹ 'tàn một đời hòa dân but'! -
 Giảng Trường Chính trong một lúc 'diễn xuất thần sầu' đã lôi mẹ già ra đầu tổ cho đến chết, vẫn còn sờ sờ trong 'lịch sử Đảng ta' đây! Trong lãnh vực ái tình lắm lắm cũng vậy, có cho ăn kẹo người ta bây giờ cũng chẳng dám thổ lộ tim gan pheo phổi của mình cho người tình nghe, trái lại phải đóng kịch, phải lòi cổ cho bằng được bác Hồ vào cuộc tình. Những lời khen tặng nhau thơ mộng, như 'nắng Sài Gòn anh đi mà chợt mát' hoặc 'em hiền như ma sơ' hay 'anh là hoàng tử của lòng em'... đều đã bị quăng cho chó nhai. Nếu ai lỡ miệng xài lại những 'tàn tích' của mỹ nghệ' đó thì sẽ bị chính người tình của mình đem ra tố trước 'tòa án nhân dân'. Nhất chỗ đội mũ là cái chắc!

Đây, 'sân khấu miền Nam' hiện nay là như vậy, trình diễn 24/24 giờ thường trực những màn 'bi-hài-kịch' mà 'diễn viên thượng hạng' là toàn thể 'nhân dân ta', và 'đạo diễn' là Đảng Công Sản VN. - Dĩ nhiên vì là những người đóng kịch, các 'diễn viên' phải 'ái, ố, hí, nộ' theo sự lãnh đạo của 'đạo diễn'. Ai diễn 'sầu sã' thì được ăn khoai lang, khoai mì, đi thủy lợi, về vùng kinh tế mới... trái lại, nếu đóng kịch dở thì chỉ được ăn... 'kẹo đồng' mà thôi. Bởi vậy, tại quê nhà hiện nay thường xuyên có những thảm cảnh: 'ngoài thì nói nói cười cười-mà trong rơi lệ tôi bởi lá hoa'... **.THẠCH THỦ.**

Tôi là người dân Việt, sinh giữa nơi đất nước của tổ tiên tôi. Nước tôi là một nước bé nhỏ ở ven bờ biển cả, có núi lớn làm thành, sông sâu làm lũy, có những danh lam thắng cảnh trang hoàng. Dân tôi là một giống dân hiền lành nhưng quả cảm, kiên nhẫn và kiêu hùng, một giống dân giàu tình cảm và nhân đạo.

Tôi sống trên mảnh đất tổ tiên tôi đã sống, tôi thở không khí của tổ tiên tôi đã thở, những đồi núi sông ngòi, những cỏ cây hoa lá đều cũng phảng phất in hình dấu vết tổ tiên tôi.

Tôi sống trong tự do và sinh ra trong niềm thương yêu của mẹ Việt Nam. Bao nhiêu lời nói diễn tả tình yêu thương đó chấp chứa mãi trong trái tim nhỏ bé nhưng đầy nhiệt tình của tôi. Khi tin mẹ đã bị cộng quân xâm chiếm, đã gần lên hình hài Mẹ bao nhiêu tủi hổ và đau thương. Mẹ đã nhỏ lệ vì chiến cuộc, thân Mẹ đã làm bãi chiến trường cho những người anh em đầy tham vọng và mang một trái tim muốn độc trị, thì lòng tôi không khỏi những bồi hồi và băn khoăn ấy... Ngày mai Mẹ sẽ ra sao, nếu Mẹ cứ vẫn là nơi tọa lạc của cuộc chiến, là nơi mà cộng sản muốn biến Mẹ trở thành lò lửa đỏ, đau thương và khổ ải.

Vì hoàn cảnh tôi phải xa Mẹ chuyển đi không lời từ giả, nét ngậm ngùi xin hẹn Mẹ ngày sau...

Tôi yêu Mẹ, tôi mến dân tộc tôi, tôi tôn kính vong hồn tổ tiên tôi, nên một cành cây, một tấc đất của non sông hoa gấm, tôi đều coi là những báu vật thiêng liêng không một quân 'Đỏ' nào được quyền xâm phạm.

Finy Ba

(trích theo Hoài Sơn)

HỘI THÂN HỮU NGƯỜI VIỆT TỰ DO TẠI NA-UY

CHI HỘI BERGEN

BÁO CÁO CHI THU TÀI CHÍNH TỪ THÁNG II/79 ĐẾN 3/80
(Đơn vị tính Krone)

THU	CHI
-Thu Hội phí Tam Nguyệt Liễm I 990,00	-Văn nghệ 724,80
-ÂN nhân đóng góp 462,00	-Thể thao 195,00
-Trợ cấp của chính phủ Na-Uy cho năm 1980 15.500,00	-Báo chí 3.884,55
-Tiền lời bán la-ve, nước ngọt, bánh trong dịp Giáng sinh 79 971,15	-Máy móc (máy roneo, máy tính) 857,50
-Thu do tổ chức Tết Nguyên Đán (đính kèm chi tiết) 19.210,00	-Linh tinh (trà, nước, phong bì, tem, thăm hội viên, quả Giáng Sinh, hộp mặt tân niên) 2.103,20
Tiền thu do nhượng nguyệt san 1.077,00	-Chi Tết Nguyên Đán (chi tiết đính kèm) 11.754,66
-Sở Ty Nạn trợ cấp để tổ chức văn nghệ tại Stavanger dịp Tết nguyên đán 4.000,00	-Chi cho văn nghệ tại Stavanger (xe buss, khách sạn) 4.754,50
-Tiền lời ngân hàng 113,12	Cộng chi 24.274,21
-Tồn quỹ niên khóa 78-79 6.578,35	Tồn quỹ đến ngày 31.3.80 24.627,41
Cộng thu 48.901,62	48.901,62

BÁO CÁO CHI THU TÀI CHÍNH TỪ THÁNG 4/80 ĐẾN 6/80

THU	CHI
-Thâu tiền nhượng nguyệt san từ tháng 4 - 6/80 588,00	-Báo chí, giấy mực, linh tinh in bìa, máy đóng 1690,05
	-Văn nghệ 96,87
	-Thể thao 241,00
	-Linh tinh: 225,00
	.mừng cưới 370,00
	.phúng điếu
	.tem, thơ, nhang 783,80
	.đèn, giao tế
	2/.....

-Ứng trước:
 .mua stencil làm báo
 tháng 7/80 1.000,00
 .gửi mua sách ở Mỹ
 (8US.310) tạm tính 1.550,00

Cộng chi từ tháng 4-6/80 6.447,92
 Tồn quỹ cuối tháng 6/80 18.767,49

Cộng thu 588,00
 Tồn quỹ cuối tháng 3/80 24.627,41
 25.215,41

25.215,41

BÁO CÁO CHI THU TỔ CHỨC TẾT NGUYÊN ĐÁN 80
 (Đơn vị tính Krone)

THU	CHI
-Trợ cấp của Sở Ty Nạn 8.625,00 (25 kr/I người x 345)	<u>Ẩm thực</u>
-Trợ cấp của Oslo 2.000,00	-giò thủ 876,95
-Hội viên đóng góp thêm 1.495,00	-bánh chưng, xôi, hạt dưa 4.401,78
-Thu tiền của những người Na-Uy tham dự 2.250,00	-bì, nước ngọt 1.246,40
-Thu do số xổ 4.840,00	-đĩa giấy, dao, nĩa 488,00
	<u>Văn nghệ</u>
	-thiếu nhi 706,05
	-vũ Duyên Quê 584,00
	-mua đàn guitar cũ 150,00
	-linh tinh(nước ngọt) 50,00
	-Lì xì cho các em 800,00
	-Giải thưởng, quà, hoa tặng 500,45
	-Thuê địa điểm 850,00
	-Số xổ (lồng quay, máy đóng số) 363,30
	-Trang trí 325,62
	-Linh tinh 412,11
Cộng thu 19.210,00	Cộng chi 11.754,66
	Tồn quỹ do tổ chức Tết 7.455,34
	19.210,00

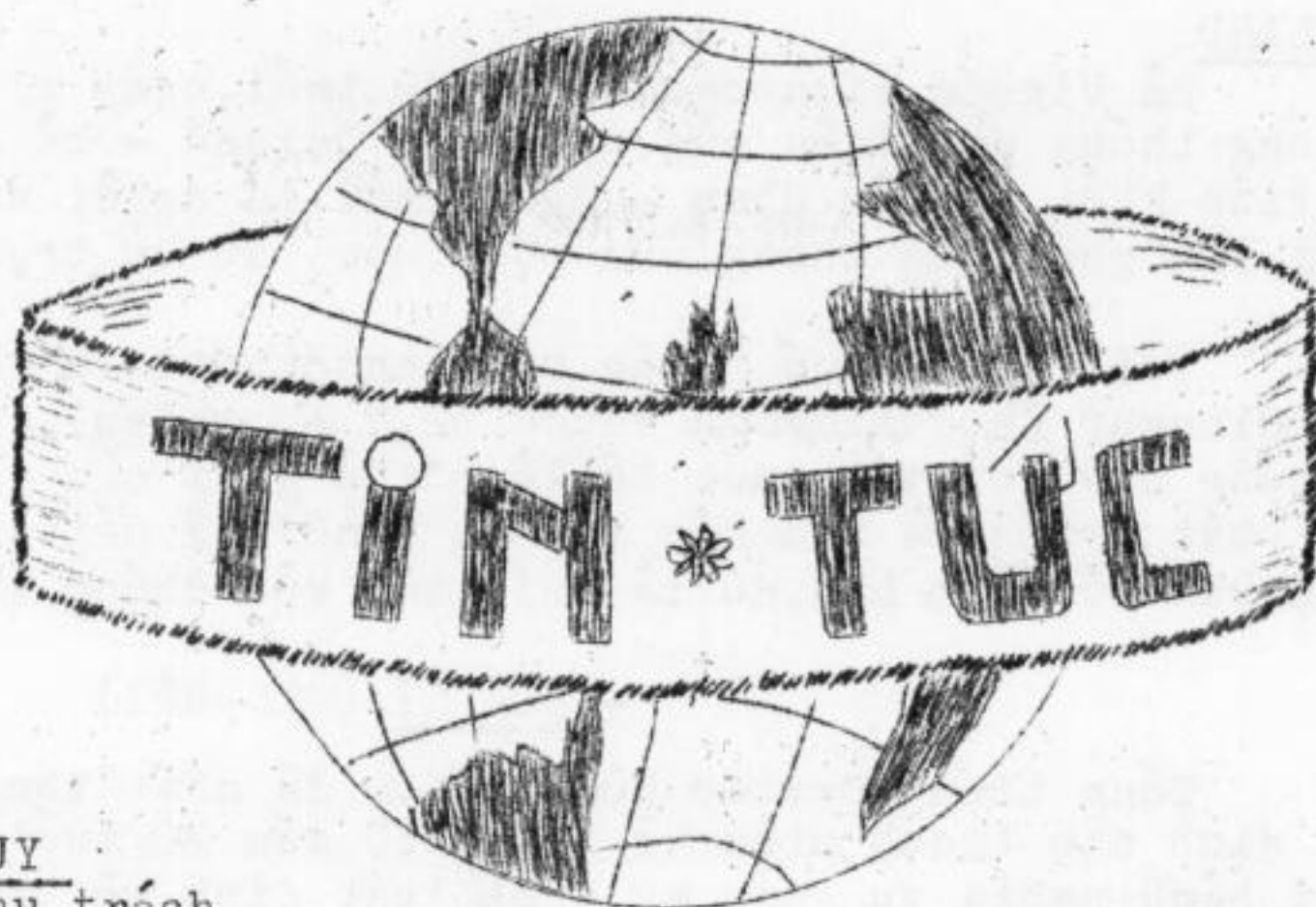
Bergen ngày 30 tháng 6 năm 1980

Chi Hội Trưởng

Ủy Viên Tài Chánh

Dương Kiên

Trần Kim Hồng

MINH DUY

phụ trách

TIN THẾ GIỚI *

* MẠC TƯ KHOA (Tin của hãng NTB-REUTER-U I)

Ngày 30.6.80 vừa qua thủ tướng Tây Đức Helmut Schmidt đã tới Mạc Tư Khoa để chính thức thăm viếng Liên Xô trong hai ngày. Trong bài diễn văn quan trọng đầu tiên được đọc trước sự hiện diện của Leonid Bresjnev và các yếu nhân của đảng Cộng Sản Nga Xô, thủ tướng Schmidt đã kêu gọi Xô Viết hãy đặt thời khóa biểu cho việc rút quân ra khỏi A Phũ Hãn đồng thời ông cũng đề nghị nhà cầm quyền đương thời của A Phũ Hãn hãy gặp gỡ với 'Hội Đồng Tam Đầu Chế' của chế độ cũ hiện lưu vong để tìm một giải pháp cho cuộc khủng hoảng tại A Phũ Hãn.

Đáp lời, trùm cộng sản Xô Viết Leonid Bresjnev bằng một giọng hết sức dè dặt, tuyên bố rằng những lý do thúc đẩy Nga Xô gửi quân qua trấn giữ A Phũ Hãn sẽ không được duyệt xét lại. L. Bresjnev còn lên tiếng trách cứ việc Âu Châu tái vũ trang.

Cuộc đàm luận giữa thủ tướng H. Schmidt và giới lãnh đạo Xô Viết được tiếp tục vào ngày 01.7.1980 mà chủ đề là vấn đề di chuyển những hỏa tiễn nguyên tử đặt tại Âu Châu. Người ta chờ đợi ông Schmidt sẽ yêu cầu Bresjnev duyệt lại chương trình việc tháo gỡ các hỏa tiễn SS-20 của Nga Xô.

Trong một cuộc họp báo trước khi rời Moskva, thủ tướng Schmidt đã tỏ ra lạc quan về những kết quả của chuyến công du. Ông tuyên bố 'cuộc thảo luận có thể bắt đầu giữa Đông và Tây về việc tháo gỡ các hỏa tiễn nguyên tử liên lục địa do hai khối Tự Do và Cộng Sản đặt tại Âu Châu. Riêng về vấn đề A Phũ Hãn, ông thú nhận đó là một bài toán nan giải vì lập trường không thay đổi của Nga..

Ngoại trưởng Tây Đức, ông Hans Dietrich Genscher đã lên đường đi Pháp và Hoa Kỳ để thông báo về những kết quả đạt được sau các cuộc thảo luận giữa thủ tướng Schmidt và nhà cầm quyền Xô Viết.

* ROMANIA (tin của NTB-REUTER)

Hội Ân Xá Quốc Tế (Amnesty International) tố cáo hôm 1.7.1980 chính quyền cộng sản Romania đã cầm tù hoặc nhốt vào nhà thương điên những người khác chính kiến và những người hoạt động tôn giáo. Hội Ân Xá Quốc Tế nêu trường hợp điển hình của Janos Torok, một đảng viên đảng cộng sản Romania, công nhân xưởng dệt, đã bị công an bắt giữ, tra tấn, sau đó bị nhốt vào một dưỡng trí viện và bị ép buộc uống 1 lượng lớn thuốc có tác dụng phá hoại thần kinh não bộ. Lý do chỉ vì Janos Torok đã lên tiếng phê bình cuộc bầu cử quốc hội của nhà nước!

* ISLAND

Bà Vigdis Finnbogadóttir, 50 tuổi, ngày 01.7.1980 đã trở thành nữ tổng thống đầu tiên của quốc gia Island - bà cũng là vị nữ tổng thống tiên khởi của Âu Châu - đồng thời là người nữ đầu tiên trên thế giới lên ghế tổng thống qua một cuộc bầu cử trực tiếp và dân chủ.

Với 33,6% số phiếu bà Finnbogadóttir đã hạ nam địch thủ là ông Guðlaugur Thórvaldsson (được 32,2% phiếu). Quan điểm của tân nữ tổng thống này đối với quốc tế là: 'thế giới cần phải tiết giảm vũ khí, nhưng phát triển về văn hóa và hòa bình'. Bà nói tiếp rằng: 'ngôn ngữ ích Lan, văn hóa ích Lan, đó là khí giới của chúng tôi'.

* HOA KỲ (NTB-UPI)

Tổng thống Carter hôm 2.7.80 đã chấp thuận việc ấn định tuổi quân dịch cho thanh niên Mỹ là từ 18 đến 20 tuổi. Thanh niên nào không thi hành nghĩa vụ quân sự theo luật định sẽ bị phạt 5 năm tù và 10.000 đô la.

Quyết định trên đã đưa đến nhiều cuộc chống đối mãnh liệt. Tổng thống Carter tuyên bố để bênh vực cho việc làm của ông là: 'chúng ta cần phải duy trì nền hòa bình'.

Romania

* ÁO QUỐC (NTB-UPI-REUTER) - 21 người, gồm 10 người lớn và 11 trẻ con đã đánh cướp được một chiếc phi cơ bay sang Áo quốc xin tị nạn chính trị. Chiếc máy bay này thuộc loại cổ do Nga Xô chế tạo, đã phải hạ cánh xuống một cánh đồng lúa mì gần thành phố Feldbach của nước Áo vì hết nhiên liệu. Viên phi công 29 tuổi cho biết chiếc phi cơ này trọng tải tối đa chỉ 14 người, nhưng vì ý nguyện tự do họ đã liều mạng với con số 21 người. Viên phi công kể tiếp trong khoảng 400 cây số trông không phân nước công sản Romania, anh ta chỉ cho phi cơ bay trên cao độ 50 thước để tránh tầm hoạt động hữu hiệu của radar - và chương trình vượt biên này đã được dự liệu bí mật trong nhiều tháng trời. Cảnh sát Áo cho biết những người Romania này sẽ được chấp thuận tị nạn chính trị sau khi việc nghiên cứu hoàn tất.

* PHẦN LAN (NTB-REUTER)

Ngày 5.7. vừa qua hàng ngàn công nhân Phần Lan đã đình công để phản đối nhà cầm quyền công sản tăng giá thịt trong khi lương bổng và khẩu phần phân phát cho người dân vẫn ở mức tối tẻ. Các quan sát viên cho rằng cuộc đình công này có chiều hướng sẽ lớn hơn những lần xảy ra vào năm 1970 và 1976 trước đây khi các công nhân Phần Lan chống đối việc tăng giá thực phẩm.

Cuộc đình công sang đến ngày thứ hai đã lan tới ít nhất 3 xí nghiệp kỹ nghệ lớn nhất ở Warszawa và lên tới một phần miền Bắc Phần Lan.

* ĐẠI HÂN

Chính trị gia đối lập Kim Đại Trọng có thể bị tử hình về những tội mà nhà cầm quyền Đại Hàn truy tố là: 'đã theo cộng sản từ thời gian các đồng minh giải cứu Đại Hàn, đã cấu kết với quân phiệt Nhật trong thời đệ nhị thế chiến và nay lại gây ra những cuộc phá rối trị an, đặc biệt đã đứng sau giết đây những vụ nổi loạn tại thành phố Kwangju khiến 174 người chết'.

Người ta được biết Kim Đại Trọng đã từng chiếm 45% số phiếu trong cuộc tranh cử với cựu tổng thống Thác Chung Hy vào năm 1971. Ông ta đã từng vào tù ra khám nhiều lần mà mới nhất là vào tháng 5 vừa qua cùng với 36 thân tín của ông. Nếu tòa án xác nhận tội trạng thì Kim Đại Trọng sẽ bị xử tử ngay. Bà vợ thứ hai của Kim, người đã tốt nghiệp tại Hoa Kỳ cũng bị quan thúc tại gia ở Hàn Thành

* NHẬT BẢN (NTB-REUTER)

-61 đại diện tối cao các quốc gia trên thế giới đã tới Tokyo, thủ đô của Nhật Bản để tham dự đám tang cố thủ tướng Nhật Masayoshi Ohira. Cuộc mai táng đã diễn ra dưới trời mưa tầm tã. Cố thủ tướng Ohira đã được dành những nghi thức an táng long trọng nhất trong lịch sử Nhật Bản trước sự hiện diện đông đủ của các chính khách các yếu nhân Nhật và thế giới. 12.000 cảnh sát nổi và 6.000 an ninh chìm đã được huy động để giữ trật tự, an ninh cho buổi lễ an táng này.

-Nhân dịp dự tang lễ của cố thủ tướng Nhật Masayoshi Ohira, tổng thống Hoa Kỳ Jimmy Carter đã cùng với thủ tướng Trung Cộng đàm luận hơn nửa giờ đồng hồ. Trong cuộc gặp gỡ quan trọng này hai nhà lãnh đạo Hoa Kỳ và Trung quốc đã lên tiếng kết án việc Nga Xô xâm chiếm A Phú Hãn đồng thời duyệt xét tình hình hiện căng thẳng ở vùng Đông Nam Á Châu.

Trong cuộc phỏng vấn trên đài truyền hình Nhật, tổng thống Carter tuyên bố việc bình thường hóa bang giao giữa Mỹ và Trung cộng sẽ đóng góp ích lợi vào nền hòa bình và tương lai không những của Á Châu mà cả của thế giới nữa. Một lần nữa, trong dịp này, ông cũng kết án Nga Xô đã xâm lăng A Phú Hãn và hỗ trợ cho cộng sản Việt Nam vi phạm biên giới Thái Lan. Tổng thống Carter phủ nhận việc Hoa Kỳ và Trung quốc dự định liên minh thành một lực lượng.

* HOA KỲ (NTB-UPI)

-Ngày 16.7.1980 trước sự hiện diện của 21 ngàn đảng viên, ông Ronald Reagan đã được chính thức chọn làm ứng cử viên tổng thống của Đảng Cộng Hòa. Trong dịp này, ông Reagan cũng đã cho biết người đứng chung liên danh với ông là George Bush. Như vậy là cặp Carter - Mondale (được 33 phần trăm số phiếu tín nhiệm của Đảng Dân Chủ) và cặp Reagan - Bush (được 61 phần trăm phiếu của đảng Cộng Hòa) sẽ chạy đua vào tòa Bạch Ốc vào tháng 11 năm 1980 này để tranh ghế Tổng Thống Hoa Kỳ nhiệm kỳ 4 năm.

-Trên 1.000 người Mỹ đã bị chết trong tuần lễ vừa qua vì nhiệt độ hôm 19.7.1980 đã nóng đến 38 độ.

Cơ quan khí tượng Hoa Kỳ cho biết những luồng sóng nóng từ miền Bắc Hoa Kỳ kéo xuống lục địa khoảng từ nay đến hết tháng 9. Hiện chưa có dấu hiệu gì cho thấy nhiệt độ sẽ hạ thấp.

-Cậu Walter Polovehak 12 tuổi người Nga đã vào cơ quan cảnh sát Hoa Kỳ ở Chicago để xin tị nạn. Walter đã cùng cha mẹ và chị ruột được phép chính quyền Xô Viết đến Hoa Kỳ cách nay sáu tháng để thăm hai bà cô. Hết thời hạn trên Walter đã từ chối theo gia đình về Nga. Cậu cho biết: 'tôi muốn ở lại Hoa Kỳ. Tôi đã có những người bạn mới và được đi học ở những ngôi trường tân tiến. Tôi lại có xe đạp và một số tiền nhỏ. Tôi không muốn hồi hương nữa vì tôi cảm thấy sống ở đây thoải mái hơn là ở quê hương tôi'.

Cha của Walter quả quyết nhà cầm quyền Hoa Kỳ đã bắt cóc con trai của ông. Trong khi đó thì tòa đại sứ Nga tại Mỹ tuyên bố 'chúng tôi nghĩ rằng cậu bé 12 tuổi này đã giấu cha mẹ ý định của cậu'.

Nhiều tổ chức từ thiện đã lên tiếng yêu cầu Hoa Kỳ chấp nhận lời xin tị nạn của Walter dù rằng cậu còn trong tuổi vị thành niên.

* IRAN (ITB-REUTER)

-Ngày 16.7.1980 nhà cầm quyền Iran đã ra

Lệnh phóng thích Phó Lãnh Sự Hoa Kỳ Richard Queen 28 tuổi vì lý do suy nhược tinh thần sau hơn 10 tháng bị giam giữ trong tòa đại sứ Mỹ tại Teheran. Richard Queen được đưa từ Ba Tư sang Ý quốc đến Zurich trước khi về Hoa Kỳ.

-Hội Đồng Cách Mạng và Tổng Thống Ba Tư Bari Sadr đã ra lệnh đóng cửa biên giới trong vòng 48 tiếng đồng hồ. Không 1 người nào được phép rời khỏi nước hoặc nhập nội. Phi cơ, tàu thủy, xe lửa toàn bộ được đặt trong nghiêm lệnh của chính phủ. Các cơ quan thông tin của Iran không nêu lý do, tuy nhiên các quan sát viên tại Teheran cho rằng việc Iran đóng cửa các biên giới là để giải quyết một cuộc âm mưu đảo chánh nhằm lật đổ chế độ đương thời của Iran.

-Đại úy Jahagiri, đại úy Maler, chuyên viên cơ khí Powi Rezai, tướng Mohagheghi và đại úy phi công Iran-Nejad hôm 19.7.1980 đã bị kết án tử hình về tội 'phản loạn chống chính phủ Iran'. -Nhóm người này dự tính thả bom xuống tư dinh của giáo chủ Khomeini và cơ quan nhà nước Hồi Giáo Ba Tư. Hơn 300 người khác cũng đã bị bắt vì bị tình nghi dính líu đến âm mưu bạo động này. Chắc chắn sẽ còn có nhiều người khác sắp bị hành quyết theo nhóm 4 người cầm đầu trên.

* PARIS (NTB-REUTER)

Cựu thủ tướng của Siri, ông Salah Eddin al-Bitar đã bị ám sát bằng súng ở Paris, thủ đô Pháp quốc hôm 21.7. vừa qua. Cảnh sát Pháp cho biết Al-Bitar 68 tuổi bị bắn khi ông vừa bước ra khỏi thang máy trên tầng nhà thứ 8 của cao ốc gần Khải Hoàn Môn. Cảnh sát Pháp cho biết tiếp, nguyên nhân vụ ám sát này là vì ông Bitar đã xướng giấy thông hành của Bắc Yemen. Hiện tên sát nhân vẫn còn đào tẩu.

* A PHÚ HÃN (NTB-UPI)

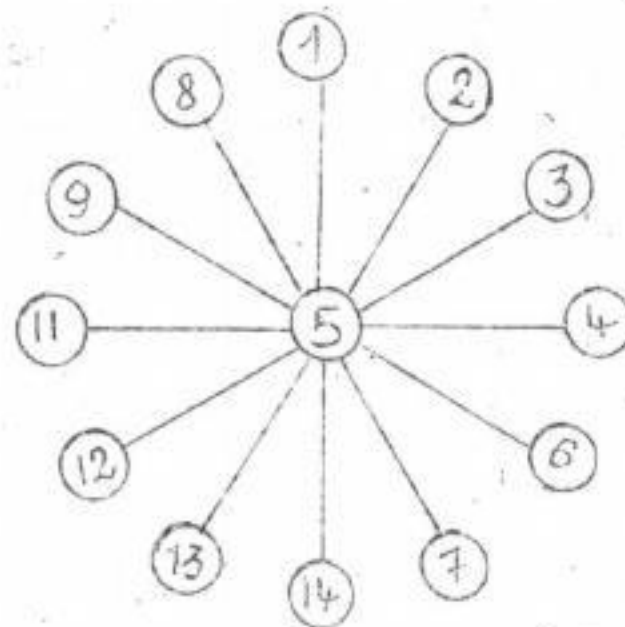
-Ngày 20.7. vừa qua thủ trưởng giáo dục của chính phủ bù nhìn A Phú Hãn đã bị bắn chết ngay trên đường phố của thủ đô Kabul. Viên thủ trưởng này, Wali Jousoufi trước đây đã vâng lời Nga Xô ra lệnh bắn vào đám sinh viên xuống đường chống đối việc cộng sản Nga xâm chiếm A Phú Hãn khiến 200 sinh viên đã bị chết.

Đài phát thanh Kabul chỉ thông báo cái chết của Jousoufi nhưng không bình luận gì. Tuy nhiên các quan sát viên ở Kabul nói chính kháng-chiến-quân A Phú Hãn đã trừng phạt Jousoufi.

-Văn tin của hãng NTB-UI cho biết đã có trên 300 quân lính Nga bị giết ở chung quanh thủ đô Kabul. Hiện Nga Xô vẫn tiếp tục đưa quân và chiến xa vào A Phú Hãn.

-Đài phát thanh Kabul hôm 23.7.1980 thông báo các trường trung, tiểu học và các phân khoa đại học trên toàn-

GIẢI ĐÁP ĐỐ VUI

'NGÔI SAO LẠ'

quốc bị đóng cửa từ ngày này cho đến khi có lệnh mới. Lý do : tổng trưởng Bộ Giáo Dục A Phú Hãn Ahahita Ratebzad bị bắn chết ngày 23.7.1980, chỉ sau 3 ngày thủ trưởng giáo dục Jousoufi bị ám sát.

Tình trạng ở A Phú Hãn hiện rất căng thẳng. Kháng chiến quân tỏ ra hữu hiệu trong các hoạt động chống Nga Xô và những tay sai theo Nga giết hại dân lành.

* NGA SÔ

-Ngày 19.7.1980 Thế Vận Hội kỳ thứ 20 đã được khai mạc tại vận động trường Lê Nin. Có khoảng 16.000 khán giả trên các khán đài tham dự lễ khai mạc này. Ngoài Nga Xô và các nước cộng sản dân em tham dự, người ta nhận thấy còn có các phái đoàn lực sĩ của một số nước tự do như Pháp, Ý, Anh, Úc, Thụy Điển, Đan Mạch. Còn lại 82 quốc gia khác, trong đó có Hoa Kỳ, Trung Cộng, Nhật Bản, Tây Đức, Na Uy... vẫn cương quyết tẩy chay thế vận hội vì lý do Nga Xô xâm lăng A Phú Hãn. Đây là một đòn nặng đánh vào chính thể cộng sản Xô Viết.

Không khí trong buổi lễ khai mạc Thế Vận Hội được mô tả là 'bình thường'. Dĩ nhiên các cuộc tranh tài trong các ngày kế tiếp sẽ mất đi sự sôi nổi. Nga Xô kể như lỗ vốn nặng trong việc thu hút ngoại tệ so với số vốn khổng lồ đã bỏ ra để trang bị các vận động trường, các sân thi đấu và những vật dụng cần thiết khác.

-Ngày 24.7.1980 Nga Xô đã phóng hỏa tiễn Sojus 37 lên không trung. Trong chuyến bay ngoài vòng khí quyển có một đại tá Nga tên Viktor Gorbatko 47 tuổi và một người Việt Nam tên Phạm Tuấn 33 tuổi.

Các quan sát viên ở Mạc Tư Khoa cho rằng sở dĩ Nga Xô chọn một tên Việt cộng vào chuyến bay thí nghiệm này vì lý do tình hình căng thẳng ở Đông Dương sau khi cộng sản Việt Nam xâm chiếm Kampuchia và vi phạm biên giới Thái Lan.

* BẮC KINH

Thủ trưởng ngoại giao Hoa Kỳ Richard Holbrooke hôm 2.7.1980 đã đến Bắc Kinh, thủ đô Trung Cộng để thảo luận với chính quyền Bắc Kinh về tình hình sôi bỏng ở Đông Nam Á và mối quan hệ với Đài Loan.

Trong dịp này Richard Holbrooke cũng tường trình cho Trung cộng biết những kết quả của hội nghị các quốc gia Đông Nam Á (ASEAN). Sau những cuộc hội đàm với Bắc Kinh, Richard Holbrooke tuyên bố trước báo chí là một cuộc chiến tranh lớn ở Đông Dương rất có thể xảy ra.

tin VIỆT NAM *

* Bộ trưởng Việt cộng vượt biên :

Tin ngày 1.7.80

từ Paris cho biết Trương Như Tảng, bộ trưởng Tư Pháp trong chính phủ 'Cách Mạng Lâm thời' của 'Mặt Trận Giải Phóng' đã vượt biên tìm tự do. Trong cuộc họp báo tại Ba Lê, Trương Như Tảng tố cáo sự phản bội trắng trợn của cộng sản Hà Nội trong việc trả thù và đàn áp ngay từ sau khi cưỡng chiếm được miền Nam. Theo lời Trương Như Tảng hiện nay tại Việt Nam mọi quyền hành đều nằm trong tay đảng cộng sản VN, một tập đoàn ngu dốt, thối nát. Dân chúng trong mọi tầng lớp xã hội đều bất mãn nguy quyền cộng sản. Để kết luận, Trương Như Tảng cho biết lý do sự ra đi của ông : 'tôi tưởng người cộng sản Việt Nam biết đặt quyền lợi quốc

gia lên trên những chủ thuyết, nhưng tôi đã hoàn toàn nhầm lẫn'.

Trường như Tăng là nhân vật quan trọng thứ hai của cộng sản Việt Nam đã vượt biên tìm tự do. Giữa năm ngoài Hoàng-văn-Hoan, phó chủ tịch nhà nước cũng đã đào tẩu sang Trung quốc, sau đó đã lên tiếng vạch trần cho dư luận thế giới biết những tội ác của tập đoàn cộng sản đối với nhân dân Việt Nam. Trước sự ra đi của hai nhân vật cao cấp này, cộng sản Việt Nam hết đường vu khống cho những người vượt biên ra đi 'vì lý do kinh tế'. Không lý Chủ tịch nhà nước và Tổng Trưởng Tự Pháp của Đảng Cộng Sản Việt Nam lại... thiếu ăn ?

* Hà Nội cầu cứu Nga Xô :

Tập đoàn cộng sản Việt - Nam đang gặp những bế tắc không thể cứu vãn về đối nội cũng như đối ngoại, do đó chúng đã phải cầu cứu đến quan thầy Nga Xô. Ngày 02.7.80 bốn Lê Duẩn, Phạm Văn Đồng, Võ Nguyên Giáp, Nguyễn Lam và ngoại trưởng (!) bù nhìn Cam Bốt Husen đã sang Mạc Tư Khoa yết kiến cộng sản Nga để xin chỉ thị và xin Nga giải quyết cho những khó khăn. Nhóm Duẩn, Đồng, Giáp, Lam đã được Breshnev, Kossigin, Gromiko và Baibakov tiếp - Nga xô hứa sẽ hỗ trợ Hà Nội trong mọi hành động của cộng sản Việt Nam tại Đông Nam Á. Trong dịp này Nga Xô đã lên tiếng đổ lỗi cho Hoa Kỳ và Trung quốc đã tạo nên 'tình trạng khủng hoảng' ở Đông Nam Á. Cũng trong chuyến đi vội vã này Duẩn, Đồng đã ký kết với Nga một thỏa ước cho phép Nga được toàn quyền khai thác dầu hỏa tại thềm lục địa Việt Nam. Ngoài ra nhóm Duẩn, Đồng cũng xin Nga cho thêm viện trợ và theo tinh thần kỳ họp thứ 34 của khối kinh tế cộng sản COMECON, Hà Nội sẽ chuyển giao cho Nga tài nguyên của Việt Nam để đổi lấy những nhu yếu phẩm khan hiếm trong nước.

* Cộng sản Việt Nam xây 'vạn lý trường thành' :

Ngụy quyền cộng sản Việt Nam đã phổ biến một Quyết định, theo đó mỗi người dân bị bắt buộc làm xâu 2 tuần lễ để xây dựng dọc theo bờ biển Việt Nam những bức tường cao độ 2 thước 50 và rộng 1 thước với mục đích ngăn chặn sự đổ bộ có thể có của một quân lực đánh từ phía biển vào.

Bờ biển Việt Nam dài khoảng 2.500 cây số. Như vậy cộng sản Việt Nam sẽ phải 'thí' hàng triệu sinh mạng của người dân Việt để thực hiện 'bức tường ô nhục' của tham vọng cuồng điên của bọn chúng. Bạo chúa Tần Thủy Hoàng vẫn còn kém xa tập đoàn cộng sản Việt Nam trong việc sát hại dân lành.

Việc xây những bức tường dọc theo bờ biển Việt Nam thật ra chỉ nhằm mục đích dọa người dân hơn là có tính cách quân sự. Bởi vì người ngậy thơ nhất trên đời này cũng thừa hiểu rằng ngày nay với những vũ khí tối tân, máy bay, phi tiễn... thì thiết tưởng những bức tường như vậy nào có nghĩa lý gì!

* Cộng Sản Việt Nam xâm phạm biên giới Thái Lan

(Tin tổng hợp của các hãng NTE-REUTER-UPI)

Ngày 24.6.1980 cộng sản Việt Nam bất thần mở một cuộc tấn công đại qui mô vào biên giới Thái Lan. Cuộc chiến bùng nổ dữ dội nhất là ở vùng Mak Mun, phía Đông Bắc cách Bangkok 140 cây số. Giới quân sự Hoa Kỳ và Thái Lan cho biết Hà Nội đã vận dụng gần 20.000 lính chính quy, pháo binh nặng và thiết vận xa.

Ngay trận đụng độ đầu tiên một máy bay trực

thăng và một chiến đấu cơ của Thái Lan bị súng phòng không của cộng sản Việt Nam bắn hạ gần biên giới Kampuchia. Thái Lan cũng sử dụng xe thiết giáp, pháo binh và phi cơ để chống lại Việt cộng.

Với bản chất vô nhân đạo, cộng sản VN. đã tràn vào các trại tị nạn Lom Tin trên phần đất Thái Lan và giết chết khoảng 1.000 người.

Ngày 25.6.1980 phát ngôn viên của Bangkok tuyên bố chỉ còn một số nhỏ Việt cộng trên đất Thái còn đa số đã rút về nội địa Kampuchia, để lại trên trận địa 72 xác chết. Một nhân viên quân sự cao cấp của Hoa Kỳ cho biết Hà Nội đã tập trung tại biên giới Thái - Miên từ 40.000 đến 60.000 bộ đội.

Chưa có tin gì chắc chắn về việc Trung cộng điều động đại quân tới biên giới Hoa-Việt. Vẫn chỉ có những trận đụng độ lẻ tẻ, đôi khi bằng pháo binh giữa quân Trung cộng và cộng phi Việt Nam.

+ Các phản ứng

Chính phủ Thái Lan đã phản đối lên Liên-Hiệp Quốc ngày 25.6.1980 cuộc xâm phạm biên giới Thái do cộng sản Việt Nam gây ra. Trường hợp sự vi phạm này còn leo thang nữa thì sự việc sẽ được xét xử tại Hội Đồng Bảo An của Liên Hiệp Quốc.

Trong khi trận chiến xảy ra, ngoại trưởng Cộng Sản Nguyễn cơ Thạch đang có mặt tại Nam Dương. Thạch chối bai bãi rằng Hà Nội không hề đưa quân qua biên giới Thái. Tuy nhiên phóng viên Vithoon Amorn của hãng Reuter đã trưng ra bức hình IO tử thi bộ đội nằm rải rác ở làng Kok Sung, trong nội địa 2 cây số của Thái Lan. Nguyễn Cơ Thạch đã bị cứng miệng !

Ngày 24.6.80 Hoa Kỳ đã tỏ ra lo ngại trước tình hình căng thẳng tại Á Châu do cuộc xâm phạm của Hà Nội vào biên giới Thái Lan. Ngày 25.6.80 bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ đã cho mời đại sứ Nga Sô Anatolij Dobrynin ở Hoa Thịnh Đốn đến để yêu cầu Nga Sô hãy dùng ảnh hưởng của mình hầu ngăn chặn cộng sản Việt Nam chấm dứt ngay cuộc xâm lăng vào biên giới Thái.

Ngày 2.7.80 phát ngôn viên tòa đại sứ Mỹ tại Bangkok cho biết do vụ Việt cộng đánh phá Thái Lan, tổng thống Hoa Kỳ Carter đã ra lệnh tiếp vận nhanh chóng nhiều vũ khí quan trọng cho Thái. Đến nay đã có 6 chuyến bay chuyên chở 13 tấn vũ khí, những đại bác hạng nặng, súng ống tối tân và khoảng 35 xe tăng đến Thái Lan. Phát ngôn viên bộ ngoại giao Thái Lan lên tiếng khen ngợi thiện chí và phản ứng mau lẹ của Hoa Kỳ. Riêng phía Mỹ cho biết sự chuyển vận vũ khí tới Thái Lan không có nghĩa Mỹ dự định tăng nhân sự mặc dù hiện nay có khoảng 100 cố vấn Mỹ tại Thái Lan.

Các quốc gia trong khối ASEAN đã nhóm họp trong hai ngày, 25 và 26.6.80 tại Kuala Lumpur để cứu xét tình hình Đông Nam Á, đặc biệt về hậu quả của việc Hà Nội xua quân xâm phạm biên giới Thái Lan. Các ngoại trưởng của Nhật, Gia Nã Đại, Úc, Tân Tây Lan cũng hiện diện trong những phiên họp này. Ngoại trưởng Hoa Kỳ Edmund Muskie ngày 26.6 cũng từ Hoa Thịnh Đốn đến tham dự. Giới Hoa Kỳ tuyên bố cuộc cộng sản Việt Nam vi phạm biên giới Thái Lan đã khiến các quốc gia trong khối ASEAN liên kết chặt chẽ với nhau.

Tóm lại, một lần nữa dư luận thế giới lại thấy rõ sự hiếu chiến và cuồng vọng của tập đoàn Hà Nội. Liên tiếp có những phản ứng và lời kết tội của quốc tế dành cho bọn cộng sản Việt Nam. /

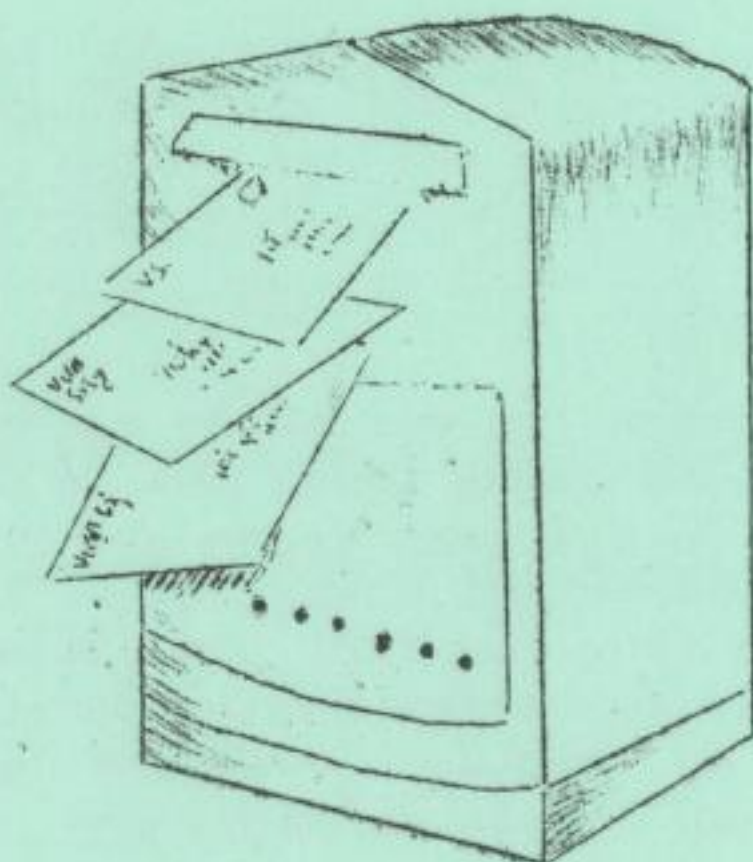
HỘI THÂN HỮU NGƯỜI VIỆT TỰ DO
tại NA UY

Kính gửi (Til) :

.....
.....
.....

.....

thư tiếp

*G.s. NGUYỄN NGỌC HUY (USA)

Chân thành cảm tạ thịnh tình của Giáo sư dành cho Vượt Sống. Vì lý do khuôn khổ của tờ báo và vì thời gian tính, bài của giáo sư đã được thêm Hội phổ biến trong nội bộ. Rất hân hạnh được đón nhận tiếp những bài vở của Giáo Sư.

*Bạn NGÔ VĂN TAM (Úc)-Đã nhận được thư. Hai số báo VS. mà bạn hỏi đã hết. Mong thông cảm. Thân.

* Bạn 'TỊ NẠN' (Bergen). Gì mà 'không dám'. Anh em gặp nhau tâm sự cho bớt buồn mà. Hai danh xưng đó về ý nghĩa thì như nhau, tuy nhiên lối của mình vẫn dùng ý nghĩa mạnh hơn. Đồng ý chứ? Viết cho Vượt Sống đi, giấu 'nghe' hoài !

* NGUYỄN CHÁNH TÂM (Stavanger). Tài liệu của anh nghiên cứu rất giá trị, tuy nhiên e không thích hợp với nội dung một tờ báo. Độc giả rất thích bài chính luận của anh đăng ở số trước. Mong anh cho những bài tương tự. Cảm ơn anh nhiều.

* Một 'E.N. TRẺ VÔ DANH' (Kristians.) Rất cảm kích trước thiện chí của bạn. Dành gác lại bài thơ. Đề nghị với bạn đề ý hơn về kỹ thuật của một bài thơ. Hy vọng nhận được các tác phẩm khác nữa. Thân mến.

* Bác 'THUYỀN NHÂN' (Oslo)-Bác quá khen. Anh em vẫn phải cố gắng nhiều để Vượt Sống không phụ lòng quý mến của bác và của độc giả. Kính.

.....
..... Hàng tháng
..... nhớ 'VIẾT và ĐỌC VƯỢT SỐNG'
.....